

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A HOCKEY ROMANCE

BETROTHAL OR *Breakaway*

LEAH BRUNNER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NIŞAN VEYA AYRILIK

D.C. EAGLES HOKEY

3. KİTAP

LEAH BRUNNER

TARAFINDAN DÜZENLENDİ

GECE BAYKUŞU

TARAFINDAN RESİMLENDİRİLDİ

MELODY JEFFRIES

Copyright © 2024 by Leah Brunner

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

[Tetikleyici Uyarılar](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

Ford [Bölüm](#)

[2 Amber](#)

[Bölüm 3](#)

Ford [Bölüm](#)

[4 Amber](#)

[Bölüm 5](#)

Ford [Bölüm](#)

[6 Amber](#)

[Bölüm 7](#)

Ford [Bölüm](#)

[8 Ford](#)

[Bölüm 9](#)

Amber

[Bölüm 10](#)

Amber

[Bölüm 11](#)

Amber: 2. sınıf

[Bölüm 12](#)

Ford [Bölüm](#)

[13 Amber](#)

[Bölüm 14](#)

Ford [Bölüm](#)

[15 Amber](#)

[Bölüm 16](#)

Ford [Bölüm](#)

[17 Amber](#)

[Bölüm 18](#)

Ford

[Bölüm 19](#)

Kehribar

[Bölüm 20](#)

Ford [Bölüm](#)

[21 Kehribar](#)

[Bölüm 22](#)

Amber: 8. sınıf

[Bölüm 23](#)

Ford [Bölüm](#)

[24 Amber](#)

[Bölüm 25](#)

Amber

[Bölüm 26](#)

Ford [Bölüm](#)

[27 Amber](#)

[Bölüm 28](#)

Ford [Bölüm](#)

[29 Amber](#)

[Bölüm 30](#)

Ford [Bölüm](#)

[31](#)

Amber: Lise ikinci sınıf

[Bölüm 32](#)

Amber

[Bölüm 33](#)

Ford [Bölüm](#)

[34](#)

Amber: Lise Son Sınıf

[Bölüm 35](#)

Amber

[Bölüm 36](#)

Ford [Bölüm](#)

[37 Amber](#)

[Bölüm 38](#)

Ford [Bölüm](#)

[39 Amber](#)

[Bölüm 40](#)

Ford [Bölüm](#)

[41 Amber](#)

[Bölüm 42](#)

Ford [Bölüm](#)

[43](#) *Amber*

[Bölüm 44](#)

Ford [Bölüm](#)

[45](#)

Ford: Üniversite Birinci Sınıftan Sonraki Yaz

[Bölüm 46](#)

Amber

[Bölüm 47](#)

Ford [Bölüm](#)

[48](#) *Amber*

[Bölüm 49](#)

Amber

[Bölüm 50](#)

Ford

[Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Lütfen İnceleyin](#)

[Leah Brunner Leah's](#)

[Lit Lovers](#) tarafından

[da](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

TRIGGER WARNINGS

Bu kurgu eser hafif bir dil içermektedir.

Bu kitapta çocuk ihmali (geçmiş), zorbalık (geçmiş) ve bir evcil hayvanın ölümü (tanımlayıcı olmayan) temaları vardır.

*Aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz hisseden herkese.
Kendilerini her zaman ait olmadıkları bir yerde hissetmiş olan herkese.
Neden "normal" olamadıklarını merak ederek kendi bedenlerinde kendilerini
rahatsız hisseden herkese.
Tüm favori insanlarıma, kalıpları kıranlara, hayatı farklı bir mercekten
görmemi sağlayanlara.
Normal bir trajedidir. Ve bu kitap senin için.*

PROLOGUE

AMBER: 2ND GRADE

Kendime güvenerek ve ikinci sınıfta yeni arkadaşlar edinmeye hazır olarak sınıfıma girdim. Annem güzel yeşil elbisemi ütüledi ve kızıl saçlarımla iyi görüldüğünü söyledi. Pembe bir elbise giymek istiyordum ama annem bir keresinde bir öğretmenin onna sıkıcı bir kitap okuttuğunu ve kitapta kızıl saçlılara pembenin yakışmadığının yazdığını söyledi. Adı neydi, neden o kitabı dinlediğini hiç bilmiyorum. *Yeşil Mermerler Yasaklandı*, sanırım.

Hala pembe elbisemin daha iyi olacağını düşünüyorum.

"Pekâlâ Amber, iyi günler," diyor annem tepemde dikilerek. Diğer ebeveynlerin çocuklarıyla yaptığı gibi göz hizasına gelmek için çömelmiyor. Ayrıca bana sarılıp vedalaşmıyor.

Sarı saçları ve mavi gözleri çok güzeldi ve görünüşümü babamdan aldığıma dair yaptığı bir yorumu hatırlıyorum. Babamla hiç tanışmadım ama annem onu sevmez. Onun yerine babama benzemenden de kesinlikle hoşlanmıyor.

"Ve unutmayın, siz de o sınıftaki herkes kadar iyisiniz. Yaşadığınız yer ya da giydiğiniz kıyafetler nedeniyle kimsenin sizi küçük görmesine izin vermeyin."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Kıyafetlerim iyi ve dairemiz küçük olabilir ama temiz. Kendi odam bile var. Pembeye boyadık. Pembe duvarlarım olabilir ama pembe elbiselerim olamaz.

"Tamam anne," diyorum, eğilip yanağımı öpmesini umarak. Ama o sadece kol saatine bakıyor -erkek arkadaşlarından biri ona vermişti- ve gidiyor.

Sınıfıma giriyorum ve çoktan sıralarına oturmuş olan birkaç kıza gülümsüyorum. Sıralar dörderli gruplar halinde ve her birinin üzerine bir isim bantlanmış. Benimkini bulmak için etrafa bakıyorum.

Onu bulduğumda, elimi üstünden geçiriyorum. Lamine edilmiş ve ismimi çevreleyen renkli elma çıkartmaları var. Hırıltılı bir ses dikkatimi çekiyor. Sanki biri ağlıyormuş gibi. Sesin nereden geldiğini bulmak için bir daire çiziyorum. Birkaç saniye sonra sesin oturacağım sıraların altından geldiğini fark ediyorum. Dört ayak üzerine çöktüğümde, bir çocuğun top gibi kıvrıldığını ve ağlarken ileri geri sallandığını görüyorum.

"Hey, iyi misin?" İyi olmadığı belli olmasına rağmen soruyorum.

Cevap vermiyor.

Bir o yana bir bu yana bakıyorum, öğretmenimiz Bayan Montgomery'nin sınıfın önünde birkaç öğrenciyle konuştuğunu ve çocuğu fark etmediğini fark ediyorum.

Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra masaların altından geçip onun yanına oturuyorum. Alan sıkışık, bu yüzden bacaklarımı göğsüme sarmak zorundayım.

Ağlayan çocuğun saçları kısa ama dağınık. Sanki çekiştirip duruyormuş gibi görünüyor. Koyu renk saç telleri açık, nemli tenine yaslanmış. Terliyor ve saçları biraz nemli görünüyor. Acaba her zaman solgun ve terli mi, yoksa şu anda olanlardan dolayı mı böyle?

Annem okulun ilk gününde masanın altında olduğumu bilse çok kızardı. Dikkatleri üzerime çekmemden hoşlanmaz.

Çocuğun ağlaması kesiliyor ve bir anlığına sallanmayı bırakıyor. Kolları aşağı kayıyor ve gözyaşlarının arasından bana bakıyor. Bakışlarını hafifçe yukarı kaldırmadan önce birkaç saniye gözlerimin içine bakıyor... belki de saçlarıma bakıyor gibi?

"Merhaba," diyorum tereddütlü bir gülümsemeyle. "Ben Amber."

O kadar uzun ve koyu kirpiklerle göz kırpmıyor ki, annemin onları kıskanacağını biliyorum. Gözlerime bakmasa da gözlerinin koyu kahverengi olduğunu söyleyebilirim. Biraz parlak ve güzel de. Hoşuma gidiyor. Nazik gözler.

Konuşmuyor ama başını öne eğerek selam veriyor. "Merhaba," diye fısıldıyor sonunda.

"Neyin var?" Sorduğum sorunun onu tekrar sinir krizine sokmamasını umarak soruyorum.

Başını başka yöne çevirir ve ayaklarına bakar.

"Okulun ilk günü için gergin misin?" diye sordum.
Başını bana doğru eğiyor ve başını sallıyor.
Derin bir nefes alıyorum, hepsi bu kadar olduğu için memnunum.
"Gergin olman sorun değil."
Ellerinin titrediğini fark ediyorum ve içgüdüsel olarak onları kendi ellerimle kapatıyorum. Umarım bu dokunuş onu rahatlatır.
Çocuk onu korkutmuşum gibi sarsıldı ve elini çekti. "A-a-a-sen misin?" Soruyu kekeleyerek söylüyor. "Gergin misin?"
Kolayca gülümsüyorum. "Hayır, ama annem sosyal bir kelebek olduğumu söylüyor."
Burnu buruşuyor. "Bu hiç mantıklı değil. Kelebekler yalnız yaşayan böceklerdir."
"Sanırım bu sadece bir deyiş."
Omuzları düşer. "Deyimleri sevmem. Asla mantıklı değiller."
Omuz silkiyorum. "Sen ne seversin?"
Koyu renk kaşları birbirine yaklaşıyor. Yüzüne göre biraz büyükler, ama sanırım eninde sonunda onlara alışacaktır. Gözleri sımsıkı kapanıyor, sanki çok düşünüyormuş gibi, sonra birden açılıyor. "Hokey," diye fısıldıyor, sesi heyecanla karışık. Ama daha fazla bilgi vermiyor.
"Bu harika." Tekrar gülümsüyorum ve bu sefer gülümsemem karşılık buluyor. Etrafımızda hareket eden ayakları fark ederek çitimi çekiyorum. Herkes masasını buluyor olmalı.
"Saklandığın yerden çıkıp bizim sıramıza oturmak ister misin? Sanırım ders başlamak üzere."
Yüzü buruşuyor ve yine ağlayacak mı diye merak ediyorum.
"Burada seninle olacağım," diyorum ona. "Sen benim ikinci sınıftaki ilk arkadaşımın."
Gözleri büyüdü. "Arkadaşım mı olmak istiyorsun?"
"Elbette," diyorum hemen. "Bana hokeyi öğretmen için sana ihtiyacım olacak."
Çocuğun ağzı çarpık bir sırıtışla açılıyor. "Tamam," diye fısıldıyor, benimle birlikte masaların altından kayarak çıkıyor. Teni hâlâ solgun ama gözleri kuru.
Adımın yazılı olduğu masaya oturuyorum ve o da endişeyle gülümseyip yanımdaki koltuğa oturuyor. Masanın üzerinde *Ford* yazıyor.
"Sen Ford musun?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Bu gerçekten güzel bir isim." Bana yine çarpık bir sırıtma yapıyor.

BÖLÜM

BİR

FORD

Delta Havayolları bagaj tesliminde durmuş, bugün erken saatlerde yaptığım aptal tabelayı inceliyorum. Bu sabah Amber'ın bir anne olarak buraya ilk ziyareti için ışıltılı bir tabela yapmak sadece eğlenceli değil, aynı zamanda bir zeytin dalı uzatıyormuşum gibi geldi. "Bakın bu hoş geldin tabelası ne kadar eğlenceli! Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşımın artık katlanamadığım bir adamdan bebek sahibi olması umurumda değil. Washington'a hoş geldiniz!"

Ama ayaklarımın üzerinde beceriksizce kayarken, bu işaret bana çok abartılı geliyor. Çok çabalıyormuşum ya da samimi değilmişim gibi görünüyor.

Çünkü gerçek şu ki, Theo bir pislik ve sadece en iyi arkadaşımın kalbini kırmakla kalmadı, aynı zamanda onu bir bebekle ve neredeyse hiç destek olmadan bıraktı.

Gözlerimi kapatıyorum ve Theo'ya olan kızgınlığımın Amber'ın ziyaretini daha başlamadan mahvetmesine izin vermemeye çalışıyorum. Derin bir nefes alarak kızgınlığımı yutmaya çalışıyorum ama boğazım düğümleniyor. Elimi kaldırıp uzun kollu D.C. Eagles hokey tişörtümün yakasını çekiştiriyorum.

Tişörtümün yumuşak kumaşı tenime değdiği yerde kaşınmaya başlıyor. Koyu renk kot pantolonum sanki çok darmış gibi bacaklarımı çekiyor. Yüzümde duran gözlükler çok ağır geliyor. Her şey üstüme üstüme geliyor, beni boğuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve babamın çocukken bana verdiği üniversite hokey şampiyonluğu madalyonunu bulmak için elimi kotumun cebine sokuyorum. Aptalca, hatta çocukça ama soğuk metalin pürüzsüz dokusu ve kenarındaki minik oluklar beni her zaman sakinleştirmiştir. Muhtemelen bazen beynimi bunaltan duygulardan uzaklaşmamı sağlıyor

ama yine de her zaman yanımda taşıyorum.

Dolambaçlı düşüncelerim sakinleşirken madeni paranın farklı dokularına odaklanıyorum. Kalbim hâlâ hızlı atıyor ama kıyafetlerim artık dar ve cızırtılı gelmiyor.

Gözlerimi açmadan Amber'ın tatlı sesi kulaklarımdan süzülüyor ve tüm bunaltıcı duygular uçup gidiyor.

"Hey, Ford. İyi görünüyorsun."

Bana hâlâ Ford diyen tek kişi o. Dünyanın geri kalanı beni Remington ya da Remy olarak tanıyor... D.C. Eagles'ın takım kaptanı. Gözlerim açılırken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Uçları artık soluk pembe olan kızıl saçları ve parlak yeşil gözleriyle Amber'ı görünce kalbim duracak gibi oluyor. Ama kötü anlamda değil.

Yumuşak bir ses dikkatimi pembe örgü bir şapkayla örtülü minik bir kafaya çekiyor. Bakışlarım tekrar Amber'a yöneliyor. Beni yakından izliyor ve bebeğine verdiğim tepki karşısında gergin görünmesinden nefret ediyorum. Ama daha da çok, kendi tepkim konusunda gergin olmamdan nefret ediyorum. Ya Theo'ya benzerse? Daha da kötüsü, ya onun gibi davranırsa? Annesinin kızıl saçlarına sahip olduğunu biliyorum, fotoğraflarda bu çok açıktı. Ama bir bebeğin özelliklerini ayırt etmek zordur.

"Güzel tabela. Parıltı bile eklemişsin."

Bakışlarını karşılıyorum ve başka bir açıklama yapmadan omuz silkiyorum, sonra bir adım öne çıkıyorum. Eğilerek en iyi arkadaşımın vücuduna bağlanmış minik insana bakıyorum. Küçük yüzü tombul, pembe ve şimdiye kadar gördüğüm en geniş yeşil gözlere sahip. Annesinin karbon kopyası gibi. Bebek, dipleri sarı, uçları kırmızımsı uzun kirpikleriyle bana göz kırpmıyor. Bana bakarken kirpikleri titriyor... sonra ağzı dişsiz bir sırtıyla yukarı kalkıyor ve sol yanağında bir gamze beliriyor. Gamze babasından kalma, ama bu düşünce bile içimde bu küçük kıza karşı büyüyen sevgiyi bastıramıyor. Onunla tanışmak hayal ettiğimden daha farklı hissettiriyor ve şimdi bu konuda gergin olduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ağzım bir gülümsemeye dönüştü. İstesem de durduramıyorum.

Amber gülüyor, hafif bir titreme sesi. "Senden hoşlanıyor."

Nefes nefese bir kakhaha atıyorum. "Onu tutabilir miyim?" Ne yaptığımı bilmeden sordum. *Ne oluyor, Ford. Kız kardeşlerin doğduğundan beri bir bebeği kucağına almadın.*

Amber dramatik bir iç çekiş yapar. "Buradaki bayanların, NHL kaptanı ve Amerika'nın kalp yakan adamı Ford Remington'ı

Bebeğim. Bir sürü bayılmanın sebebi olacaksın. Muhtemelen bayılmalara bile."

Gözlerimi deviriyorum. "Peki, çantayı getireyim. Pembe olduğunu varsayıyorum?"

"Beni çok iyi tanıyorsun." Gözleri muzipçe parıldıyor, çantasını görür görmez tanıyacağımı söylüyor.

"Ve eminim Nella senin evine döndüğümüzde onu kucağına almanı çok ister." Ayaklarının üzerinde kayıyor, bütün gün Nella'yı taşımaktan sırtının ağrıyıp ağrımadığını merak etmeme neden oluyor. "Ama onu bu bebek taşıyıcısından çıkarırsam, tekrar içine sokmaya çalıştığımda çığlık çığlığa bağırır."

Bir an arkadaşımın güzel yüzünü inceliyorum, gözlerinin altındaki mor lekeleri ve saçlarını yüzünden uzak tutan dağınık örgüleri fark ediyorum. Başka biri için hiçbir şey yersiz görünmezdi ama bu kadını neredeyse kendimden daha iyi tanıyorum. Ve onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim. Ona sarılma arzusu o kadar baskın ki, kendimi yerimde tutmak için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum. Çünkü onun alanına girip onu kollarımın arasına almaktan bir saniye uzaktayım. Onu korumak ve rahatlatmak için, ona ihtiyacı olan güvenliği ve dinlenmeyi sağlamak için.

Ama o da beni iyi tanıyor ve dokunaklı bir adam olmadığımı biliyor. Bu yüzden muhtemelen bunun oldukça tuhaf olduğunu düşünecektir. Bunun yerine boğazımı temizleyip başımı sallıyorum ve Amber'ın uçuşundan gelen bagajların gürültülü gümbürtülerle teker teker yığılmaya başladığı taşıma bandına doğru ilerliyorum.

Neyse ki, bagaj karuseline inen beşinci çanta pembe, el boyaması çiçeklerle kaplı ve sapına pembe bir kurdele bağlı. İlerliyorum ve kemerden onu alıyorum, onu bebek pambesi ve ona uygun bir kurdele bağlı daha küçük bir çanta takip ediyor. Nella'nın olduğunu varsayarak onu da alıyorum.

Amber'ın bavulunu yuvarlamak için sapını yukarı çekmeye çalışıyorum ama sapı kırık ve yerinden oynamıyor.

"Üzgünüm, geçen sene kırıldı. Tekerleği de kırıldı, o yüzden sadece yan kolundan tutarak taşıyorum," diyor Amber, sesi yanımdan geliyor.

Küçük çantayı almak için hamle yapıyor ama Nella yaygaraya başlıyor. Acınası, kalp kırıcı bir ses. Amber aşağı yukarı zıplamaya ve şşşt sesi çıkarmaya başlar.

Her iki çantayı da kolayca kapıyorum ve kendi kendime, baş belası takım arkadaşlarımla seyahat etmenin bebekle seyahat etmekten ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum. Çoğu zaman çocuklarla kendimi bebek bakıcısı gibi hissediyorum ama en azından ağlamıyorlar... genellikle.

"Sadece bu iki çanta mı?" diye soruyorum, o da hâlâ zıplayıp şşşşş diye başını sallıyor. Ona küçük bir gülümseme sunuyorum ve sonra çenemi park alanına açılan sürgülü kapılara doğru uzatıyorum. Land Rover'ıma doğru yürürken o da beni yakından takip ediyor. Amber'ın bebek koltuğu getirmesine gerek kalmasın diye çoktan bir bebek koltuğu takmıştım. Paket ve oyun denilen bir şeyle birlikte almama izin verdiği tek şey buydu. Ziyaretleri sırasında Nella'nın uyuyacak bir yere ihtiyacı vardı ama karton gibi olan yatak bana pek rahat gelmedi.

Çantaları bagaja koyduktan sonra kapağı kapatıyorum, sonra dönüp paranın satın alabileceği en güvenli araba koltuğunu titizlikle monte ettiğim sürücü tarafındaki arka kapıyı açıyorum. Doğru monte edildiğinden emin olmak için bugün erken saatlerde bir itfaiye istasyonuna uğradım.

Amber, Nella'yı bebek taşıyıcısından çıkarıp araba koltuğuna oturturken kıkırdıyor. "Piyasadaki en pahalı araba koltuğunu alacağını bilmeliydim."

Kafamı içeri uzattığımda annesi araba koltuğunu bağlamak için onu itip kakarken Nella'nın uyuduğunu görüyorum. "Fiyatına dikkat etmedim; sadece en yüksek güvenlik derecesine sahip olanı aldım."

Amber sesimi duyunca sıçradı. Arkasında bu kadar yakın olduğumu fark etmemiş olmalıydı. Sırtı önüme çarptı ve ben de onu sabitlemek için ellerimi kalçalarına koydum.

Gülüyor ve ellerimi fırçalıyor. "Özür dilerim, biraz sinsice yaklaştın."

Gülümsüyorum. "Bunu her zaman yapabildim, değil mi?"

O da gülümsüyor, zümrüt gözlerinde milyonlarca anı dolaşıyor. "Evet, öyle."

D.C. trafiği sayesinde evime bir saat süren yolculuk sırasında Amber yarım düzine kez esniyor. Nella sürekli uyuyor ya da belki uyanık ama çok sessiz. Bebekler hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Garajıma giriyorum ve Amber başımı döndüren hülyalı bir iç çekiş çıkarıyor, ona bu sesi tekrarlatabileceğim bir düzine farklı yol hayal ediyorum.

"Nihayet," diyor. "Son ziyaretimden beri yatağını hayal ediyordum."

Gözlerimi hızla kırıştırıyor, hızla akan düşüncelerimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Çünkü çarpık beynim yıllar boyunca beni, Amber'ı ve yatağımı içeren birkaç rüya gördü. Ama bahsettiği şeyin bu olmasına imkân yok.

Bana baktı ve kahkahayı bastı. "Sakin ol, misafir odasının yatağını kastetmiştim. Keşke yüzünü görebilseydin!" Tekrar güldü. "Çok korkmuş görünüyorsun."

Gülmeye zorluyorum ve başımın arkasını kaşıyarak sıradan bir görünüm takınıyorum. "Ha. Sadece bu sabahki antrenmandan dolayı yorgunum. Beynim tam kapasite çalışmıyor."

Hâlâ kıkırdıyor, emniyet kemerini çözüyor ve Nella'yı almak için aracın etrafında yürüyor.

Gözlerimi kapatarak kendi emniyet kemerimi çıkarmadan ve bagajdan çantaları almadan önce derin bir nefes alıyorum.

Büyük evime giriyoruz, her yüzey pırıl pırıl çünkü gergin, stresli, üzgün ya da mutlu olduğumda temizlik yapıyorum. Ama bugün sinirlerim bana temizlik yaptırdı. Takımdaki diğer adamlar temizlikçi tutuyor ama ben tutmuyorum. *Temizlik delisi* dedikleri ben olduğum için ihtiyacım yok.

Amber sanki bir yıl önce buraya geldiğinden beri herhangi bir değişiklik var mı diye etrafına bakınıyor. Gözleri betondan yapılmış sonsuzluk tezgahına, ardından da modern mutfağın geri kalanına takılıyor. Her alet dolaplarla uyumlu olacak şekilde yapılmış ve aerodinamik bir görünüm kazandırılmış. Yemek odasını görmek için başını çeviriyor. Masa ve sandalyeler beyaz ve şık, tek bir parça bile yersiz değil.

"Yemin ederim, son geldiğimden beri hiçbir şey yerinden oynamamış," diyor sonunda, evin içinde biraz daha ilerliyor ve oturma odasını görünce gülümsüyor. Seksiyonel koltuk beyaz, halı beyaz ve büyük düz ekran, optimum düzen için tüm kabloları gizlenmiş bir şekilde duvara monte edilmiş.

"Değişiklikten hoşlanmıyorum." Omuz silktim ve bavulları üst kattaki misafir odasına taşıdım. Nella ile aynı odada kalacağı için ona daha büyük bir yer teklif ettim, ama o bunu reddetti ve fazla bakımlı olmak istemediğini söyledi.

Misafir odam da neredeyse onun kadar büyük ve kendine ait bir banyosu olduğu için itiraz etmedim.

Arkamda Amber'ın ayak seslerinin hafifliğini duyabiliyorum. "Her şeyi her zaman nasıl bu kadar temiz tutabildiğini asla anlayamayacağım. Bir de benim dairemi görmelisin Ford. Biberonlar, bebek bezleri, bebek oyuncaklarıyla dolu." İnliyor ve onu inceliyorum, bir kez daha ne kadar yorgun ve yıpranmış görüldüğünü fark ediyorum.

"Bebeğiniz olduğuna göre bu mantıklı. Yalnız yaşadığım için evimin dağınık olması biraz tuhaf olurdu." Nella hâlâ Amber'ın taşıdığı bebek arabası koltuğunda uyuduğu için sesimi alçaltıyorum

birlikte. Sanki araba koltuğu her geçen saniye daha da ağırlaşıyormuş gibi iki büklüm duruyor. Çantaları hızla misafir odasına taşıyorum, sonra araba koltuğunu ondan alıp yavaşça yatağın üzerine koyuyorum.

Bir an durup önümde uyuyan Amber'in minicik halini inceliyorum. Minik dudakları salyadan yapış yapış olmuş bir aşk tanrısı yayı oluşturuyor. Pembe kıyafetinin önü nemli görünüyor, sanki uçuş sırasında üzerine süt tükürmüş gibi. Sonra inanılmaz bir şey oluyor. Nella hapşırıyor. Hayatımda duyduğum en şirin sestir. Sakin olmaya çalışarak dudaklarımı birbirine yapıştırdım.

"Biliyorum. Şimdiye kadarki en şirin ses, değil mi?" Amber'ın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Ona bakmak için dönüyorum ve sonunda rahatlayarak dudaklarımda bir gülümsemenin belirmesine izin veriyorum. "Kahretsin, gerçekten öyle."

Gözlerim kocaman oldu. "Yani, lanet olsun. Özür dilerim."

Ağzını kapatarak bir kahkahayı bastırıyor. "O üç aylık, Ford. Yakın zamanda küfür öğrenecek değil."

Rahat bir nefes alıyorum. Loş odada, gözlerinin altındaki koyu halkaları tekrar fark ediyorum. "İyi misin, Ambs?"

Gülümsemesi kayboluyor, ifadesi sıkıntılı bir hal alıyor. Bu bakıştan nefret ediyorum; onu silmek istiyorum.

"Onu yatağına yatırırım, sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Evet, tabii. Bebek yatağı çoktan hazır." Odanın köşesine, bebek oyuncağını koyduğum yeri işaret ediyorum. "Ben gidip çay yapayım."

"Mükemmel." Yüksek sesle esnemedi önce gülümsemesi bir anlığına geri dönüyor.

Onun burada olması içimde bir şeyleri rahatlatıyor. Yorgun olmasına ve konuşacak çok şeyimiz olmasına rağmen. Onun ve Nella'nın burada olması doğru hissettiriyor.

BÖLÜM

İKİ

AMBER

Nella'nın beyaz gürültü makinesini açtığımda, ona bakıyorum ve hala mışıl mışıl uyuduğundan emin oluyorum. Bu ana kucağı Ohio'daki evimizde uyuduğu yataktan çok daha güzel. Bu bebek yataklarının Cadillac'ı. Çünkü tabii ki öyle.

Telefonumu alıp gizlice kapıdan çıkıyorum ve Ford'un beni beklediği alt kata inen büyük kavisli merdiveni takdir etmek için duraklıyorum. Yaz boyunca takım arkadaşının düğünüyle meşgul olduğu ve ben de doğum iznimi biriktirmek için fazladan çalıştığım için onu görmeyeli her zamankinden daha uzun zaman olmuştu. Son sezonu bittikten sonra Mayıs ayında onu gördüğümünden beri yaşlandığına yemin edebilirim. Ama kötü anlamda değil. Gözlerinin etrafındaki birkaç kırışıklık ve daha derin gülümseme çizgileriyle olgun ve nazik görünüyor. Ayrıca yaz boyunca okumak ve araba kullanmak için gözlük aldı ve gözlük ona çok yakışıyor.

Erkekler neden bu kadar iyi yaşıyor? Yoksa onların yaşlanmasına izin veriliyor da kadınların verilmiyor mu?

Mutfığa girdiğimde, temizlik malzemeleriyle karışmış tatlı tütünün tanıdık kokusunu alıyorum. Onun kararlılığına her zaman güvenebildiğim için gülümsüyorum. Kokular konusunda her zaman titiz olmuştur ama Target'tan aldığı tatlı tütün mumları üniversiteden beri favorisidir.

Köşeyi dönüp oturma odasına girdiğimde Ford'u devasa, pati büyüklüğündeki ellerinde iki küçük beyaz çay fincanı tutarken buluyorum. Birini bana uzatıyor, ben de alıyorum.

"Kanepe mi?" diye soruyor, koyu renk gözleri mutfığın tepesindeki ışıktaki parıldıyor.

Başımı sallıyorum ve onu oturma odasına kadar takip ediyorum, orada yan yana oturuyoruz. Sohbet edecek kadar yakın ama dokunmadan.

"Yorgun görünüyorsun," diye başlıyor.

"Vay be, teşekkürler. Yeni bir anneyi nasıl iyi hissettireceğini çok iyi biliyorsun," diye takılıyorum.

"Kastettiğim bu değildi," diyor ısrarla, alaycı tonumu anlamamıştı. "Her zaman harika görünüyorsun." Hafifçe kızarıyor ve onu daha önce hiç kızarıırken görüp görmediğimi merak ediyorum. "Sadece esniyorsun ve-"

Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum, içimden kaçan kahkahaya engel olamıyorum. "Ford, şaka yapıyordum. Yorgunum. Aslında bitkinim."

Zaten çatık olan ağzı daha da derin bir çatıklığa dönüşüyor. Ford düşünceli tiplerden değildir ama ciddidir. Konuşmadan ya da harekete geçmeden önce düşünür. Sanırım kırk yaşında bir adamın beyniyle doğmuş. Çocukken bile bana karşı hep korumacı olmuştur. Sanırım anne olmam bile bu korumacı çizgiyi durdurmayacak.

"Ondan nefret ediyorum. Seni terk ettiği için ondan nefret ediyorum. Ve şu anda annenin de büyük bir hayranı değilim."

"Biliyorum. Biliyorum." Bir elimi pazusuna koyuyorum ve omuzları gevşiyor. "Yine de kızmanın bir faydası yok. Kızgın değilim. Güzel bir kızım var, değil mi?"

Aramızda bir anlık sessizlik oluyor. Ford çayından bir yudum alıyor, çıplak beyaz duvarını ilgiyle inceliyor.

Memnun bir iç çekiş kaçıyor benden. En iyi arkadaşımın birlikte olmanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Her sessizliği gevezelikle doldurmasına gerek yok. O benim sakin, istikrarlı varlığım. Benim büyük koruyucum.

"Sezon nasıl gidiyor?" Normalde yaptığımız gibi konuşmak isteyerek soruyorum, göğsümdeki sıkışma bana onunla konuşmak istediğim bir şeyi hatırlatsa da. Ya da belki de bu gerginliğe neden olan kalbimdeki gerçek deliktir? Her iki durumda da. Bir hatırlatma.

Bana bakmak için başını çeviriyor, artık gözlerinin etrafındaki erkeksi çizgileri görebileceğim kadar yakın, daha önce fark ettiğim olgun ama yakışıklı etkisine katkıda bulunan çizgiler.

Ağzının bir köşesi kalktı. İkimiz de sezonun nasıl gittiğini bildiğimi biliyoruz. Çocukluğumuzdan beri hiçbir maçını kaçırmadım.

Ford sonunda bir kahkaha attı ve çayını tepsiye geri koydu. "Birkaç gece önceki kaçışımı gördün mü?"

Sırıtiyorum. "Ben yaptım. Çok etkileyiciydi. Ben ve Nella sana tezahürat yapıyorduk."

O da bana gülümsüyor ve eskiden sırf onu kızdırmak için çenesini dürttüğüm o küçük çukur dikkatimi çekiyor - izin verdiği birkaç dokunuştan biri. Şimdi bunu yapmak istiyorum ama vücut dili gerginmiş gibi sert görünüyor.

"Senin izlediğini bilmek her zaman odaklanmama yardımcı oluyor. Kalabalığı ve gürültü patırtıyı görmezden gelebiliyorum ve sadece düşünüyorum... Amber şu anda kanepesinde oturmuş beni izliyor."

Gülüyorum. "Belki bir gün bizzat maça giderim."

"Çok isterim. Size iyi koltuklar bulabilirim." Kaşlarını kaldırıyor.

"Takım kaptanı için birkaç tane ayırabilirler mi?"

"Muhtemelen." Omuz silkiyor.

Bir kahkaha atarak başımı koltuğa yasladım.

Şaka yaparken bile yüzü soğukkanlı ve ciddi. Eskiden şaka yapıp yapmadığını etrafımızdaki insanlara söylemek zorundaydım ama artık kolayca anlayabiliyorum. Her şey gözlerinde. Şaka yaptığında gözleri parlıyor.

Ford öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış. Kambur dursa bile kocaman, koltukta benden iki kat daha fazla yer kaplıyor. "Pekâlâ, Ambs. Bu kadar gevezelik yeter. Neler oluyor?"

Uzun bir iç çekiyorum. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece beklentiyle bana bakıyor. "Öncelikle, telaşlanma. Ben iyiyim.

Tamamen iyiyim." "O zaman neden telaşlanayım ki?"

Sorusunu duymazdan gelerek devam ediyorum, "İkincisi, yakın gelecekte bir iyiliğe ihtiyacım olabilir, ama ne zaman... sorarsam, düşünmek için zaman ayırana kadar bana bir cevap veremezsin. En az bir hafta."

"Cevabın evet olduğunu zaten biliyorum," diyor, gözleri benimkilerden ayrılmadan.

Kırılğan kalbim küt küt atıyor. Böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum. O tam da böyle bir insan. Ne istenirse istensin, hep oradadır.

Boğazımı temizleyerek kendimi devam etmeye zorluyorum, "Yani, mesele şu ki... küçük, küçük, büyük bir şey olmayan bir ameliyata ihtiyacım olabilir."

Ford'un kara gözleri irileşiyor, kalın kaşları telaşla kalkıyor. "Ne tür bir ameliyat?"

Yüzüme yapışmış olsalar da o yoğun kahverengi gözlerden kaçınarak aşağı bakıyorum. "Kalbim için." Gözlerimi kapatarak kendimi

toparlıyorum. Bu konuşmaya bu kadar aniden atlamak istememiştim.
"Kalbimde küçük bir delik var. Büyük ihtimalle doğduğumdan beri orada.
Ama gitti

Bunca zaman fark edilmemiş, ta ki doğum yapana ve kalp atış hızım her yerde olana kadar." Derin bir nefes alarak omuzlarımın gevşemesini istiyorum. İstediğim son şey tüm endişemi en iyi arkadaşıma yansıtmak. "Bu yüzden sezaryen oldum. Beni hastanede bir gün daha tuttular ve her şey normal görünüyordu, bu yüzden beni taburcu ettiler." Dudaklarımı birbirine doluyorum ve az önce ona öleceğimi söylemişim gibi bakan Ford'a bakıyorum. "Ama kalp atışlarım düzensiz kalmaya devam etti. Bazen gerçekten hızlı hissediyordum ve bunun anksiyeteden mi yoksa kalbimden mi kaynaklandığını anlayamıyordum. Bir kardiyoğğa gittim ve bana birkaç hafta boyunca kalp monitörü taktılar ve Ohio'ya döndüğümde EKG ve stres testi için randevu aldım." Eklemediğim şey, tüm bunların ne kadar pahalı olduğu. Ve bunu düşünmemeye de çalışıyorum. "Kardiyoğğum kalbimde bir delik olduğundan emin, sadece ameliyat etmeleri gerektiğinden emin olmak için her şeyi araştırıyorlar. Pazartesi günkü randevumda seçenekleri tartışacağız. Ama ameliyat büyük olasılıkla."

Ford gözlüklerini başının üstüne itiyor ve başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemiğini sıkıştırıyor, alnı terden parlıyor.

"Ford, sorun yok. Yemin ederim, çok küçük bir kalp ameliyatı."

Ford oturduğu yerden kalkıyor ve ben de benimkinden kalkıyorum. Ellerimi kollarına koyuyorum ve başparmaklarımı hafifçe ileri geri ovuyorum. Kendisine dokunulmasından hoşlanan biri değildir ama bu gece bu onu rahatlatıyor gibi görünüyor. Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Küçük kalp ameliyatı mı? Her kalp ameliyatının büyük olduğuna eminim, Ambs."

"Ufacık bir delik, minicik. Sevimli minyatür bir delik, gerçekten." Bir kaşını kaldırıyor, hiç eğlenmiyor.

Yüzümü buruşturuyorum, olayı hafife almanın endişesini hafifletmeyeceğini fark ediyorum. Bu yüzden gerçekleri söylemeye karar verdim - gerçekleri takdir edecektir. "Ameliyat etmeye karar verirlerse, kalp kateterizasyonu adı verilen bir yöntem kullanacaklar. Bileğime ya da boynuma bir kateter yerleştirilecek. Tüm işlem kateter aracılığıyla yapılacak. İnvaziv değil. Büyük olasılıkla hastanede sadece bir gece kalacağım, sonra eve döneceğim ve eskisi kadar iyi olacağım."

Ford açıklamamla daha az stresli görünmüyor. Ellerini kaldırıp omuzlarıma koyuyor ve beni tekrar oturmaya zorluyor. "Otur. Ayakta durman gerekiyor mu? Yürümen bile gerekiyor mu? Ya da uçman?"

"Ford, lütfen. Sakin ol. Bu her zaman yaptıkları bir prosedür, kelimenin tam anlamıyla her gün."

Ford'un kare şeklindeki çenesi gözlerini kapatırken esniyor. Burun delikleri açıldı ve sinirlendiği belli oluyor. Bana neden kızgın olduğunu merak ederek bir an için irkiliyorum. Ama sonra gözleri açılıyor ve irislerinin koyu kahverengisinde oynayan kargaşa neredeyse kalbimi kırıyor. Durun, hayır bu böyle bir zamanda kullanmak için berbat bir metafor.

"Yani Theo seni hamile bırakıp nişanı bozmakla kalmadı... şimdi de sağlığın mı bozuldu?" Yere baktı, sonra sanki bir şey kafasına dank etmiş gibi aniden durdu. "Bekle, ameliyat masraflarını ödeyecek sigortan var mı? Ona bundan bahsettin mi?"

İç çektim. "Hayır, sigortam yok. Aslında seninle konuşmak istediğim konu buydu. Theo'ya da söylemedim. Suçlu hissettiği için geri gelmesini istemiyorum. Beni istemedi, Nella'yı da istemedi. Bana kalırsa, hayatımda neler olup bittiğini bilmeyi bile hak etmiyor."

Ne demek istediğimi anlayarak başını sallıyor. "Peki, Nella'yla sizin sigortanız yoksa, doğum masrafları ne olacak?"

"Hayır, Nella'nın var. Ohio eyaleti tarafından 18 yaşına kadar sigortalanmaya hak kazandı. Son birkaç yıldır sağlık sigortam yok. Annemin sigorta planı için çok yaşlı olduğumdan beri. Salonda standımı kiraliyorum, bu da beni serbest meslek sahibi yapıyor. Aptalca bir şekilde hiç sigorta yaptırmadım, çünkü Theo evlenir evlenmez beni kendi sigortasına ekleyecekti ve harika bir sigortası vardı - evlenmiş olsaydık benim de erişimim olacaktı. Ama işler öyle gelişmedi."

"Ne yapabilirim ki? Bırak yardım edeyim," diyor Ford, sesi alçak ve acılı.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Uçuş sırasında örgümden kaçmış olmalı. Buraya gelmeden önce gerçekten aynaya bakmalıydım. Muhtemelen bir trol gibi görünüyorum. "Eğer bir prosedür planlamamız gerekirse, biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Maddi olarak." En iyi arkadaşımdan para isteme düşüncesinden nefret ederek gözlerimi kapatıyorum. "Prosedür pahalı olacaktır. Ve ben sadaka beklemiyorum Ford," diyorum çabucak. "Eğer bana biraz borç verersen, sana faiziyle geri öderim. Seninle paran için arkadaş olduğumu düşünmeni asla istemiyorum ve bunu istemekten bile nefret ediyorum."

"Evet," diyor kararlılıkla. "Ne kadar olduğu umurumda değil ve bana geri ödemeyeceksin."

"Lütfen bunu birkaç gün düşünün. Bu çok büyük bir para. Şimdi karar vermek yok. Param var, hatta birikimim bile var, ama henüz yeterli değil. Ve eğer kabul edersen, düşündükten sonra" - Ona bilmiş bir bakış attım ve o da yuvarlandı

"İçimin rahat etmesi için sana geri ödeyeceğime dair bir sözleşme yazmak isterdim. Paranın aramıza girmesini asla istemem."

Elleri kalçasında yere bakıyor. Bunun büyük bir istek olduğunu biliyorum, çünkü Ford cömerttir ve parayı gerçekten umursamaz. Ama paranın annemi nasıl delirttiğini ve tüm ilişkilerini nasıl körüklediğini gördüm. Bunu ne kendim ne de Ford için istiyorum.

Sonunda gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Bunu senin için yapmama izin ver. Benimle param için arkadaş olmadığını zaten biliyorum. Sekiz yaşında beceriksiz bir çocukken yanımdaydın, sonra cılız bir ergenlik öncesi çocukken ve tabii ki düşünceli ergenlik yıllarım boyunca. Sen her zaman yanımdaydın, bırak ben de senin yanında olayım."

Ağır ağır iç çektim. "Sadece bana ayak uydur ve bunu düşünmek için birkaç gün ara ver, tamam mı?"

Yine gözlerini deviriyor. "Cevabım birkaç gün içinde hâlâ evet olacak. Ve bunun benimle konuşmak istediğin şeylerden sadece biri olduğunu söylememiş miydin?"

Boğazımı temizliyorum. "Ah, doğru ya. Evet, bir şey daha var." Devam etmemi bekliyor.

"Dediğim gibi, prosedür o kadar da önemli değil." Anestezi almaktan ve ters gidebilecek her şeyden korkmama rağmen en cesur yüz ifademi takınarak gülümsüyorum. İşte bu yüzden sormak üzere olduğum şeyi sormak zorundayım. "Ama bir şeyler ters giderse..."

Gözleri açılıyor.

"Eğer" dedim. Nella'nın vasisi olmayı kabul edecek birine ihtiyacım var. Annem artık benimle konuşmuyor ve Theo da ortalıkta yokken, korkunç bir şey olursa onu büyütecek kimsem yok. Ameliyathanede ya da dışarıda. Ya bir kaza falan geçirirsem?"

Yüzü düştü ve beni tamamen şaşırtan bir şey yaptı. Bana sarıldı.

BÖLÜM ÜÇ

FORD

UYUYAMIYORUM. Çok canı hissediyorum. Ben böyle asabi bir adam değilim. Olgun ve sakinim. Kavga çıkarmaya çalıştıklarında herkesi geride tutan kişi. Kontrolden çıkmış hissetmekten nefret ediyorum.

Uyumakta güçlük çektiğimde, ki bu sık sık oluyor, her zamanki taktiklerimi denedim. Melatonin, beyaz gürültü, ısıtılmış battaniye. Hiçbiri işe yaramıyor. Theo Peregrine'in kıcını tekmelemekten başka hiçbir şey uykuya dalacak kadar rahatlamama yardımcı olmuyor.

Ayrıca Amber'ı düşünmeden edemiyorum. Diğer odada hayatta ve sağlıklı mı? Kalbi iyi mi? Ameliyatı ne zaman planlayacaklar? Başka seçenekler var mı? Daha önce daha fazla soru sormalıyım.

Ve neden bunu düşünmek için bir hafta ayırmamı istesin ki? Elbette onun için her şeyi yapacağımı biliyor. İhtiyacı olsa ona bir böbreğimi verirdim. Ve görünüşe göre, ona bir şey olursa çocuğunu büyütürüm. Bakacağımı biliyorum. Ama ben en iyi insan mıyım? Belki de değilim. Küçük bir kızın bekar bir hokey oyuncusu tarafından büyütülmesi felakete davetiye çıkarmak gibi görünüyor. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum çünkü Amber'a hiçbir şey olmayacak. Dediği gibi, bu ameliyatı her gün yapıyorlar.

Sonunda pes ediyorum ve usulca odamdan geçip koridorun karşısına geçerek ona bakıyorum. Belki nefes aldığını görürsem sonunda uyuyabilirim. Bazen keşke geçmişe dönebilsek diyorum, küçükken arka bahçede bir çadırda kamp kurup el feneriyle kitap okuduğumuz günlere. Çocukluğumuzdaki gibi onun yanına kıvrılıp bütün gece onunla birlikte uyumak için neler vermezdim.

Adımlarımı parke zemin üzerinde sessiz tutarak elimi yukarı kaldırıp kapı koluna koyuyorum. Eğer kapıyı kilitlediyse, bütün gece onun için endişeleneceğimden eminim. Kapı kolu kolayca dönüyor ve kapıyı yavaşça iterek açıyorum. Sürünerek yatağının yanına gittiğimde, onu son yirmi yıldır değişmeyen her zamanki uyku pozisyonunda görüyorum. Yüzüstü yatıyor, saçları yüzüne dökülmüş, ağzı açık. Amber çoğu kişiye göre pek de güzel uyuyan biri değil ama uykulu derin nefesleri yüzünden saçlarının uçtuğunu görmek omuzlarımın nihayet kulaklarımdan aşağı inmesini sağlıyor. Onun nefes alışını görene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim bile. Sessizce, Nella'nın annesiyle neredeyse aynı pozisyonda uyuduğu paket ve oyun çantasına doğru adım atıyorum. Ona gülümsedim.

Odadan çıkmak için dönüyorum, kendime her şeyin yolunda olduğunu ve artık uyuyabileceğimi söylüyorum. Ama ayaklarım hareket etmiyor. İçimde beni halının bu noktasına yapıştıran bir içgüdü var. Bununla savaştırmaya karar veriyorum ve çocuk yatağı ile misafir yatağı arasındaki pelüş halıya oturuyorum. Sırtımı ve başımı yatağın kenarına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Sonunda, *kardiyolog değilim ama kalp sorunları oldukça ciddi* diye düşünürken uykuya dalıyorum. *Öyle değil mi?*

"Wahhhhh! Wahhhhhhh!"

Uyanır uyanmaz ayağa fırlıyorum ve gözleri kan çanağına dönmüş Amber'la yüz yüze geliyorum. Yataktan çıktığına göre artık büyük boy tişörtlerle uyumadığını görebiliyorum. Üzerinde dizlerinin hemen üzerinde biten pembe, spagetti askılı bir gecelik var. Çok fazla ten göstermiyor ama takdir etmem için yeterli.

"Ford, burada ne yapıyorsun?" Kaşları şaşkınlıkla çatılır, sonra döner ve Nella'yı kucağına alır. Nella annesinin kollarında anında sessizleşir. "Nella seni uyandırdı mı?" Amber komodinin üzerindeki çantadan bir bebek bezi ve ıslak mendil aldıktan sonra Nella'nın altını değiştirmek için yatağa yatırıyor.

"Hayır, özür dilerim." Uzanıp başımın arkasını kaşıyorum, kendimi garip hissediyorum. "Uyuyamadım ve seni kontrol etmek için geldim. Kalbinin duracağından falan endişelendim. Sonra da burada yerde uyuyakalmış olmalıyım."

Başını kaldırıp bana bakıyor, elleri hâlâ bezini değiştirmek için hareket ediyor. Beni incelerken gözleri yumuşacıktı. "Oh, Ford, seni zavallı şey. Ben iyiyim."

"Zavallı şey? Kalbi delik olan *ben değilim*."

Uykulu bir kıkırdama çıkarıyor. Bu hırıltılı ses göğsüme bir şeyler yapıyor ve kalbimde bir delik olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Çok fazla endişeleniyorsun. Hep öyleydin." Nella'nın kıyafetini yeniden giydiriyor ve onu tekrar kucağına alarak yataktan kalkıp bana doğru yürüyor. "İşte, ben onu emzirmek için yerleşirken onu tutabilir misin?"

Boğazım düğümleniyor ama yutkunmak için kendimi zorluyorum. "Evet, tabii." Onu tutmak için ellerimi uzatıyorum ve Amber usulca gülüyor. "Kollarını göğsüne doğru çek, sanki kendine sarılıyormuşsun gibi."

Dediğini yapıyorum, Nella'yı kollarımla göğsüm arasında dinlendirmesi için yeterince yer bırakıyorum. Kızından uzaklaştırırken elleri göğüs kaslarıma değiyor. Fark etmemeye çalışıyorum.

Amber'ın yüzü bana bakarken kocaman bir sırıtişla aydınlanıyor.

"Aman Tanrım. Bu çok tatlı. Telefonumu alıp bir fotoğraf çekeyim."

Komodine koşup telefonunun fişini çekiyor ve Nella'yı tutarken birkaç fotoğrafımı çekiyor. Çok ama çok kıpır kıpır olan bebeğin. Ve sıkı göğsümü hiç beğenmiyor. Amber yarım daire şeklinde tuhaf görünümlü bir yastık kapıyor ve yatağına girip sırtını yatak başlığına yaslıyor. Yastığı belinin etrafında dolaştırıyor, sonra yatağının kayışlarından birini açıyor.

Gecelik.

Kumaş gevşiyor ama tamamen aşağı düşmüyor. Gözlerimi hızla kırıştırıyor, açıkta kalan tenime bakma isteğimi bastırıyorum. Ama bu benim için değil, Nella için. Dizlerimi büküp zıplama hareketi yaparak telaşlı bebeği yatıştırmaya çalışıyorum. Hiçbir işe yaramıyor. Bebek ağzını göğüs ucuma sürterek meme ucunu bulmaya çalışıyor.

"Üzgünüm, Nella, bundan süt alamayacaksın."

Amber kahkahalara boğuluyor ve kollarını uzatıyor. "Tamam, ben hazırım."

Aç bebeği buraya getirin."

Onu nazikçe teslim ettikten sonra Amber'ın göğsünden başka bakacak bir şey bulmaya çalışarak başka tarafa bakıyorum.

İçimdeki çalkantıyı fark etse bile bundan bahsetmiyor.

"Hey, kumandayı kap ve o yemek yerken izleyebileceğimiz bir şeyler bul."

Dikkatimi dağıtacak bir şey bulduğum için heyecanla kumandaya

atılıyor. Şifonyerin üstünde duran küçük düz ekranı açtım ve sesi sonuna kadar açtım.

Aşağı. Kanallar arasında gezinirken, The Joy of Painting'in eski bir tekrarının yeni başladığını görünce gülümsüyorum. Onu seçiyorum ve yatağın ucuna oturuyorum. "Kaldır kışını buraya, Remington. Küçük bir memenin seni korkutmasına izin verme.

dışarı."

Ona sinirli bir bakış fırlatıyorum ama yanına oturmak için kayıyorum. "Karanlık Şelale bölümü. Benim favorim."

Ona gülümsüyorum, bakışlarımı yüzünde tutmaya ve daha aşağıya indirmemeye dikkat ediyorum.

Amber sağ olsun, The Joy of Painting'in her bölümünü en az iki kez izlemiştir. Berbat bir ressam olmama rağmen, Bob Ross'un sesinin her zaman rahatlatıcı olduğunu düşünmüşümdür. Dürüst olmak gerekirse, sadece iyi bir program.

Nella yemek yerken bölümü izliyoruz ve zaman hızla geçiyor. Amber uyuyan Nella'yı omzuna yatırıyor ve sırtını nazikçe sıvazlıyor. Uyurken Nella'nın ağzı açık ve ne kadar medeniyetsiz görüldüğüne kıkırdıyorum. Açık ağızından biraz anne sütü bile akıyor.

"İğrenç, değil mi?" Amber fısıldıyor, ne demek istediğini anlatmak için burnunu kırıstırıyor.

"Pek hanımefendi gibi değil. İşin başından aşkın."

Amber'ın uykulu kıkırdaması midemi bulandırıyor.

Ayağa kalkıyor ve Nella'yı tekrar kundağa koyuyor, sonra da yatağa geri dönüyor. Televizyonu kapattım ve yataktan kalktım. Kendi odama dönmek için kapıya doğru birkaç adım atıyorum, cesur bir yüz ifadesi takınıyorum çünkü gerçekten ama gerçekten gitmek istemiyorum. Gecenin geri kalanında yatak odamın tavanına bakacağım.

"Ford, sadece kal."

Omzumun üzerinden en iyi arkadaşına bakmak için dönüyorum. Yan yatmış, bana bakıyor ve geniş bir esneme sesi çıkarıyor.

"Yatak ikimiz için de yeterince büyük ve milyonlarca kez aynı yatağı paylaşmadık değil." Yumuşakça gülümsüyor. "Ayrıca, eğer gidersen gecenin geri kalanında kalbimdeki delik için endişeleneceksin."

İç çekip misafir yatağına geri dönüyorum ve Amber'ın yanına tırmanıyorum. Birbirimize bakıyoruz ama gözleri çoktan kapanmış. Yanında getirmiş olması gereken gece lambasından gelen loş ışıktaki çok güzel görünüyor. Bir gece lambası almayı düşünmemiştim. Kızıl saçları şimdi havaalanının parlak ışığında olduğundan daha koyu görünüyor. Saç rengini her zaman sevmiştir. Kızıl, kalabalıkta onu fark etmeyi her zaman kolaylaştırmıştır. Parlak kızıl saç diplerinde hâlâ görülebiliyor ama boyalı pembe uçlar *çok* hoş bir eklenti ve Amber *gibi*. A

Açık kahverengi çilleri güzel yüzüne ve küçük burnuna yayılıyor. Onları sayarken uyuyakalıyorum.

BÖLÜM DÖRT

AMBER

NELLA bizi sabahın erken saatlerinde uyandırıyor ve dönüp baktığımda Ford'un iyi dinlenmiş görüldüğünü görünce rahatlıyorum. Sağlık sorunlarımın onu strese sokmasından nefret ediyorum. *Benim stres yaşamama* neden oldukları için kulağa saçma geldiğinin farkındayım. Ama Ford'un NHL'deki en iyi takımlardan birinin lideri olmak gibi yeterince yükü var.

Ford kahvaltı hazırlamak için mazeret bildirirken ben de Nella'yı emziriyorum. İlaçlar nedeniyle ameliyatımdan önce ve sonra birkaç gün emziremeyeceğimi bildiğimden, emzirirken geçirdiğimiz anların tadını çıkarmak için fazladan zaman harcıyorum.

Kızımı kucağıma alarak merdivenlerden indiğimde, pastırmanın cızırtısını ve tavaların çınlamasını duyabiliyorum. Nefis kokuyor.

Mutfağa girdiğimizde Ford'un dikkati bizi fark edemeyecek kadar dağınıktı. Bir spatulayla pastırma ve krepleri çeviriyor, bu sırada üzerine biraz krep hamuru sıçratıyor. Dağınık olmaktan nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden bir havlu alıp pisliği silmesini bekliyorum, ama bunun yerine spatulayı yere bırakıyor, başının arkasına uzanıyor ve beyaz tişörtünü başının üzerinden çekip çıkarıyor. Dönüp onu tezgâhın üzerine atıyor ve pişirmeye devam ediyor.

Belki de uzun süre Theo'yla birlikte olduğum içindir ve bu yüzden kendimi en iyi arkadaşımın ne kadar çekici olduğunu fark etmemeye zorladım. Ama artık Theo resimde yok ve görünüşe göre Ford'un bozulmamış formuna suçluluk duymadan bakmamı engelleyen hiçbir şey yok.

Tanrım. Sadece iyi yaşlanmakla kalmamış, sanırım onu son gördüğümünden beri birkaç kilo kas yapmış. Sürekli bronzlaşmış teni gergin.

ve her yeri pürüzsüz, göğsünde sadece bir tutam siyah kıl var, sonra göbek deliğinin hemen üzerinde tekrar toplanıyor ve aşağıya doğru iniyor... Başımı sallayarak bu düşünceyi hemen sonlandırıyorum.

Krepleri çevirirken ve mutfakta hareket ederken bilenmiş kasları dalgalanıyor ve nabız gibi atıyor. Ocağın yanındaki dolaptan bir şey almak için uzandığında karın kasları esniyor.

Onu incelerken ağzım kuruyor ve bir insanın nasıl bu kadar fit olabileceğini merak ediyorum. Sanırım bu tam anlamıyla onun işi, ama yine de aniden kendimi bilinçli hissediyorum. Ford kibirli biri değil ama geçen yıl nasıl değiştiğimi fark edip etmediğini merak ediyorum. Birkaç kırışıklık daha, birkaç kilo daha... ama kas *değil*. Bir zamanlar dümdüz olan karnımı şimdi bir kaplan parçalamış gibi gösteren çatlaklar. Neyse ki göbeğimi göremiyorum.

Nella cıvıldayarak Ford'un dikkatini çekiyor. Başını çevirip bize bakıyor ve yüzünde büyüleyici bir gülümseme belirliyor. Ve işte yine o çene gamzesi.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Nella'nın yanı sıra hayatımdaki en önemli kişiyle aramı bozmak yapılacaklar listemde yer almıyor. Asla.

Bugün bana ne olduğunu bile bilmiyorum. Ford'un çekiciliğini her zaman fark edebildim ama ondan etkilenmedim.

Lanet olası doğum sonrası hormonları.

Pastırma ve kreplere geri dönmeden önce "Günaydın kızlar," diyor.

Kuru boğazımı nemlendirmeye çalışarak yutkunuyorum. "Günaydın. Harika kokuyor."

Nella yine cıvıldıyor ve ben yere bakınca onun bana baktığını görüyorum. İnce, kızıl saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor ve yeşil gözleri parlıyor. Sabahları hep çok mutlu olur.

Ford bitiriyor ve iki tabak yapıyor. Krepleri dizme şekli o kadar hassas ki, sanki bir terazi kullanmış. Bu adam dergiler için yemek yapabilir. Ya da TikTok'ta seksi yemek videoları çeken adamlardan biri olabilir.

Onu uzun yemek masasına kadar takip ediyorum ve oturuyorum. Önüme bir tabak koyuyor ve içimden yükselen kahkahaya engel olamıyorum. "Biliyor musun, bu krepleri suratıma tıktıracağım. Onları bu kadar düzgün dizmene gerek yoktu."

Bana utangaç bir sırıtış fırlatıyor. "Bunun hakkında düşünmüyorum bile. Birden oluveriyor."

Krepten bir parça kesip ağzıma atmadan önce, "Keşke senin düzenliliğinin bir zerresine sahip olabilseydim," diye itiraf ediyorum.

Nella telaşlanıyor ve Ford onu inceliyor. "Sen yemek yerken onu tutmamı ister misin?"

Yüzünü inceliyorum, endişe belirtisi arıyorum ama sadece gerçek bir yardımseverlik buluyorum. "Elbette." Nazikçe Nella'yı ona uzatıyorum.

Adam onu doğru şekilde tutabilmek için beceriksizce çabalarken kadın ona bakıyor. Oturduğunda karnının hiç şişmediğini fark ediyorum. Karın kaslarının sıraları büyüleyici bir şekilde üst üste diziliyor.

Nella'yı omzuna yaslıyor ve Nella da oraya sokuluyor, dilini çıkarıp Nella'nın tenine salyalarını akıtıyor. Adam gülüyor. "Tüh, temiz bir gömlek almayı unuttum."

Nella ne yaptığını bile bilmeden, muhtemelen süt bulmayı umarak onun derisini yalıyor.

Tekrar gülüyor ve ben de ona katılıyorum. Bebekler çok dengesiz.

Nella'yı geri götürüp Ford'un yemesine izin verebilmek için hemen yemeye başlıyorum.

Ford boğazını temizliyor, derin sesi kısık bir şekilde soruyor: "Peki, *can* sıkıcı olmak istemem ama bu hafta sonu tam olarak ne yapabiliriz?"

Bir kahkaha atıyorum ama yüzündeki sert ifade değişmiyor. "Maraton koşmadığım ya da doğum yapmadığım sürece bana bir şey olmaz. Endişelenmemeye çalış, lütfen? Seninle takılmayalı uzun zaman oldu ve tüm hafta sonunun mahvolmasını istemiyorum."

İçini çekerek başını sallar.

Kahvaltı edip giyindikten sonra Ford bizi İskenderiye'de yerel bir alışveriş bölgesine götürüyor. Öğleden sonra bir takım fotoğraf çekimine gitmeden önce bizimle sadece sabah geçirecek ama Nella ve ben peşine takılıp izleyeceğiz.

Bulduğumuz bölge daha yeni, ancak inşaatçılar belli ki her şeyin şehrin tarihi kısmıyla uyumlu olması için çok çalışmışlar. Binalar beyaz ve taze, altın aplikler ve tuğla vurgular var. Kaldırımlar kırmızı tuğladan, yeni görünmemeleri için yıpranmış. Alışveriş merkezi şirin, ama aynı zamanda süslü hissettiriyor. Çok sevimli. Restoranlardan giyim butiklerine ve salonlara kadar her mağazanın tuğla yola açılan kendi girişi var. Bir

Özellikle de gözüme çarpan bir dükkan. Burası Luxurious Lather adında bir salon ve altın yerine siyah detayları ve önündeki allık pembe halısıyla diğer işletmeler arasında öne çıkıyor. Büyük pencerelerin önünde durup içeriye bakıyorum; mermer tezgahlar, her bir istasyonun önündeki devasa boy aynaları ve allık pembe salon sandalyeleri dikkatimi çekiyor. İstasyonların ortasında müşterilerin bekleyebileceği siyah kadife bir kanepede bile var. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel salon. Her zaman çalışmayı hayal ettiğim ama onun yerine Ohio'da küçük bir salona düştüğüm türden bir yer.

Nella bebek taşıyıcısından yaygara koparıyor ve ben de iç çekiyorum. Hareket etmeyi tercih ediyor ve muhtemelen bu kadar uzun süre durduğum için kızgın.

"Saçımı orada kestiriyorum," diyor Ford. "Gittiğim stilist benim kim olduğumu bilmiyor. Bu çok ferahlatıcı."

Kıkırdıyorum. "Ahhh, yoksa buraya sadece en seksi stilistlere sahip oldukları için mi gidiyorsun?"

"Ben her zaman Peter adında birine giderim. Yani, hayır, sebep bu değil." Bir kahkaha patlattım. "Peter hokey hayranı değil mi?"

"Eğer öyleyse bile, hiçbir şey söylemedi."

Omzumun üzerinden şık salona bir kez daha özlemle bakıyorum. "Böyle bir yerde çalışmayı çok isterdim. Çok güzel bir yer."

"Neden yapmıyorsun?" diye soruyor, yürürken dosdoğru önüne bakarak.

"Çalıştığım yerde zaten sağlam bir müşteri portföyüm var. Fiyatlarımız daha lüks salonlardan daha düşük, bu yüzden eğer değiştirirsem, pek çoğu beni takip etmeyecektir."

Başını sallıyor. "Buraya taşınmalısın. Sana müşteriler gönderebilirim." "Ford." Bir kahkaha attım. "Washington'a öylece taşınamam."

Yürümeyi bıraktı ve bana baktı. "Neden? Seni Ohio'da tutan ne?" Koyu kahverengi gözleri gözlerimin içine bakıyor ve bu kadar göz teması kurduğunda ciddi olduğunu anlıyorum. "Eğer daha yakın olursan, sana Nella konusunda yardımcı olabilirim."

Bunu düşünmesi kalbimi ısıtıyor ve dürüst olmak gerekirse, artık müşterilerim dışında beni Ohio'da tutan hiçbir şey yok. Ancak bu yıl zaten bu kadar çok değişiklik getirmişken yeniden başlamak ürkütücü geliyor.

"Sürekli seyahat ediyorsun. Seni nadiren görüyorum. Ve sana yük olmak istemiyorum, bana yardım etmek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum." İleri doğru birkaç adım atıyorum, bu hareket bana Ford'un yoğun bakışları dışında odaklanabileceğim bir şey veriyor.

Uzun bir adımla yetişiyor. "Yardıma ihtiyacım olsaydı, bana yük olur muydun?"

Başımı kaldırıyorum ve *nereye varmak istediğini bildiğimi* söyleyen bir bakışla ona bakıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve bana ukala bir sırıtma fırlatıyor, amacına ulaştığını biliyor.

"Peki ya iyileşmen ne olacak?" diyor sesini alçaltarak. "İyileşirken sana kim yardım edecek?"

Duraksıyorum, ona sağlam bir cevap vermek için çabalıyorum. Ford herhangi bir uydurma cevapla yetinmeyecektir ama ona vermem gereken tek şey bu. Çünkü elimdeki tek seçenek yardım tutmak ki bu da sahip olmadığım daha fazla para demek. Prosedür ve iyileşme süreci için kaçıracağım iş günlerinden bahsetmiyorum bile. "Prosedüre ihtiyacım olduğundan %100 emin değilim ve *eğer* ihtiyacım *varsa*, kesinti süresi hiçbir şey değil. İhtiyacım olursa yardım alırım."

Koyu renk ama mükemmel bakımlı kaşlarından biri havaya kalkıyor. "Pahalı olmaz mı?"

İniltiye dönüşen bir iç çekiş salıveriyorum. "Ben bir yetişkinim, Ford! Bırak ben çözeyim." Kızgınlığımın yersiz olduğunu ve onun sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Ama burada muhtaç olan olmak berbat bir şey. Ford teoride rollerimizi tersine çevirmeye çalışabilir, sanki yardıma ihtiyacı olan kendisiymiş gibi, sadece onun ne demek istediğini anlamamı sağlamak için. Ama gerçek şu ki, onun yardıma ihtiyacı yok. Hiç olmadı. O aptalca başarılı ve ben ondan bir şeyler istemekten nefret ediyorum. Sanırım gururum buna engel oluyor, ama gururumdan başka neyim kaldı ki?

BÖLÜM

BEŞ

FORD

AMBER SOMURTUYOR. Bu kadın neden bu kadar inatçı? Ona çocuk gibi davranmaya çalışmıyorum, sadece yardım etmek istiyorum. Banka hesabımda milyonlarca dolarım var ve onun paraya ihtiyacı var. Sorun çözüldü! Bu gülünç derecede bağımsız kadının her şeyi kendi yapmak istemesi dışında.

Sessizce yürüyoruz, bu genelde rahat olduğum bir şey, ama onun üzgün olmasından nefret ediyorum. Onun endişelerini hafifletmek istedim, daha da arttırmak değil. Renkli bir vitrinin önünden geçerken sağ tarafına bakıyorum. Vitrine bakılırsa burası bir mobilya ve dekor mağazası gibi görünüyor. Amber'ın yüzü nihayet aydınlanıyor.

"Aman Tanrım. Hadi evin için bir şeyler alalım." Bileğimden tuttu ve beni arkasından sürükledi.

Şimdi, elbette, ona kolayca karşı koyabilirdim. Ben 250 kiloluk, 1.80 boyunda profesyonel bir hokey oyuncusuyum... o ise benden bir karış kısa ve 100 kilo kadar daha hafif. Ama şimdi tekrar gülümsüyor, bunu mahvetmek istemiyorum.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, bir düzine farklı kokuyla karşılaşıyorum. Burnumu kıvırmamaya çalışarak yüz hatlarımı düzeltiyorum. Sol tarafıma bakıyorum ve farklı koku, şekil ve renklerde mumlarla dolu bir mum sergisi görüyorum. Muhtemelen bunalıcı koku oradan geliyor. Kendime buranın hâlâ soyunma odamızdan daha iyi koktuğunu hatırlatıyorum.

Sağımda, üzerinde o kadar çok yastık olan büyük kırmızı bir kanepe var ki, üzerine birinin oturmasına imkân yok. Amber da aynı kanepeye bakıyor ama yüz ifadesi çok memnun.

Kadınların yastıklarla ne alıp veremediği var? Ne anlamı var ki? Tam olarak iki yastığa ihtiyacın var. Kanepenin her iki ucu için bir tane.

Amber heyecanlı bir ses çıkarır. "Ford, sana yastık getirmeliyiz."

O anda yüzümün hangi ifadeye büründüğünden emin değilim ama bu onu güldürüyor.

"Biraz renk oturma odanızı aydınlatacaktır. Sadece bana güven." İçimi çektim. "Peki, tamam. İki yastık."

Yumruklarını kalçalarına yerleştiriyor. Önüne bağlanmış bir bebekle zor bir poz. "Beş."

"Üç."

"Dört," diye yalvarıyor, yeşil gözlerini kocaman, yuvarlak ve güzel yapıyor. Çenemi sıkıyorum. "Tamam, dört."

Ellerini Nella'nın başının üzerinde birbirine vuruyor, sonra dönüp dört yastık seçmekle meşgul oluyor. Üzerinde gerçek tüyleri olan bir flamingo bulunan bir tanesini havaya kaldırıyor. Yüzünde şeytani bir sırıtişla tüylere dokunuyor.

"Hayır."

Onu yığının içine geri atıyor ve üzerinde ananas olan soluk sarı bir tane alıyor.

"Bu dükkândaki her şeyin üzerinde eş değiştirenler için bir sembol mü var?" İnleyerek sordum.

Gülmemeye çalışarak boştaki elini ağzına kapatıyor. "Aklını başına topla," diye fısıldıyor, isim etiketli yaşlı bir kadın bize doğru yürürken etrafına bakınıyor.

Adının Barbara olduğu anlaşılan gri saçlı kadın Amber'a gülümsüyor. "Günaydın! Siz aşk kuşlarına bir şey bulmanızda yardımcı olabilir miyim?"

Onu düzeltmek için ağzımı açtım ama artık çok geçti. Bebeği fark etti.

"Oh, Tanrım! Şu küçük bebeğe bak!" Sesi yumuşak ve anaç bir hal aldı. Nella'ya parıldayan gözlerle bakarken. Barbara bana ve Amber'a gülümseyerek, "Siz çok şirin bir ailesiniz," diyor.

Amber bunu anlayışla karşılar. "Çok teşekkür ederim." Bana bakıyor ve iç geçiriyor. "Kocam uzun bir bardak su değil mi? Onu hemen içebilirim." Dönüp Barbara'ya göz kırpmıyor.

Yüzümü göremiyorum ama aniden hissettiğim sıcaklık kızardığımı gösteriyor. Çok sert.

Barbara kıkırdıyor ve kolunu Amber'inkine doluyor. "Şey, bunu söylemeyecektim. Ama evet! Seni şanslı şey seni."

Amber bana kirpiklerini kırıştırıyor, tüm bu gösteriden hoşlanıyor.

"Dinleyin," diyor Barbara. "Bu dükkânın sahibi benim ve sırf çok tatlı olduğunuz için bugün size her şeyde %20 indirim yapacağım." Gülümsüyor ve omzunun üzerinden el sallayarak uzaklaşmaya başlıyor. "Size yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber verin yeter!"

Barbara kulak mesafesinden uzaklaşınca Amber kahkahalara boğulur.

Gözlerimi deviriyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Bütün gün, her gün asi hokey oyuncularına bakıcılık yapıyormuşum gibi hissediyorum... ve sen de daha iyi değilsin."

Beni görmezden geliyor, yastıkları karıştırmaya devam ediyor. "Tamam, yastıkları seçelim ve buradan gidelim. Eminim mumlar seni deli ediyordur."

Gülümsüyorum. Bu dünyada beni neredeyse benim kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyan birinin olması çok güzel. Her zaman yüksek sesle söylemek istemediğim şeyleri hissedebilen biri, görünmez olmak istediğimde bile beni gerçekten gören biri. Amber'ın düşüncelerimi kafamdan çekip çıkarma gibi bir huyu var... onun hakkındaki düşüncelerim hariç. Ama bu muhtemelen iyi bir şey.

Yığındaki en sade yastıklardan ikisini seçiyor, biri soluk mavi, diğeri ise ince çiçek desenli beyaz. Amber onları bana uzatıyor ve ben de kendimi gülünç hissederek her iki kolumun altına birer tane alıyorum. Her ikisi de diğer ikisine benzeyen, mavi detayları olan iki tane daha seçiyor.

"Bu dördü basit ama yine de evinize biraz renk katacak."

Seçtiği renk ve desenlere aldırmadığıma şaşırarak başımı sallıyorum. Amber, Barbara'nın bizi beklediği dükkânın ortasındaki kasaya doğru ilerliyor. Eğilip sesimi alçaltıyorum ki sadece Amber beni duyabilsin. "%20 indirime ihtiyacım olmadığının farkındasın, değil mi? Bu dükkânın tamamını nakit parayla satın alabilirim." Övünmeye çalışmıyorum; ona gerçekleri söylüyorum. İndirim almam için bana düşkün karım gibi davranmasına gerek yok. Ve para benim için bir sorun değil, bu yüzden ona yardım etmek büyük bir mesele değil. Ona yardım etmek *istiyorum*.

"Biliyorum, Bay Para Çantaları. Sadece biraz eğleniyordum."

BÖLÜM

ALTI

AMBER

D.C. Eagles buz pistine adım attığımda yüzümde bir gülümseme beliriyor. Aslında, tam anlamıyla sevimsiz bir sırıtış. Buz gibi soğuk binada olmak, tribünlerde bir yer bulmak, Ford'un lisemizde hokey oynadığı zamanlardan pek çok güzel anıyı geri getiriyor.

Alışverişten sonra Ford'un evinde bebek bezi çantasını doldurmama, kendim ve Nella için birkaç kat kalın giysi almama yetecek kadar durduktan sonra tekrar yola çıktık. Tanrıya şükür Nella taşıyıcısında iyi uyuyor. Sabahtan beri onu taşımaktan sırtım ağrıyor ama olsun. En iyi arkadaşımın fotoğraf çekimini izleme şansını, onu kucağımda uyutmanın rahatlığı için kaçırmazdım.

Ford bana camın arkasında bir grup aile üyesinin toplandığı tribünleri işaret ediyor, ardından ışıkların ve kamera ekipmanının kurulduğu buza doğru yürüyor. Bugünkü fotoğraf çekimi takımın her yıl çıkardığı bir takvim için. Çocuklar yerel bir hayvan barınağından köpek ve kedilerle poz veriyor ve takvim satışlarından elde edilen tüm gelir barınağa gidiyor. Ford köpekleri çok seviyor ve her yıl bunu dört gözle bekliyor.

Ön tarafa, soğuk tribünün boş bir sırasına oturmak üzereydim ki güzel bir sarışın bana el sallamaya başladı. Beni tanıyormuş gibi bana doğru geliyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Sen Amber olmalısın!" diyor tam önüme geldiğinde. Benden biraz daha uzun ve omuz hizasında sarı saçları var. Arkasından iki kadın daha geliyor. Biri uzun boylu, ince yapılı ve kısa kıvrıkcık saçlı.

Diğeri ise açık kahverengi saçları ve yuvarlak, ışıltılı gözleriyle bir Disney prensesine benziyor.

"Ben Andie, Mitch'in nişanlısı," diyor sarışın kadın dostça bir gülümsemeyle, eliyle kendini işaret ettikten sonra başparmağını arkasındaki Disney prensesine doğru uzatarak. "Bu Mel. West'le evli." Minyon kadın gülümsüyor ve parmaklarını garip bir şekilde sallayarak el sallıyor.

Uzun boylu olan öne çıkıyor. Diğer ikisinden daha ciddi görünüyor ama yüzünde nazik bir gülümseme var. "Ben Noel. Colby Knight'la birlikteyim." Kızarır ve Mel onu şakacı bir şekilde dörter. Noel ona şakacı bir bakış attıktan sonra bana dönüyor. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Sizinle tanışmak da güzeldi."

Mel, Nella'ya daha iyi bakabilmek için yakınlaşır. "Aman Tanrım. Bebeğiniz çok tatlı."

Kıkırdıyorum, bu kızların bu kadar arkadaş canlısı olmalarını canlandırıcı buluyorum. Ford arkadaşları hakkında çok fazla detay paylaşan biri değil. Takım arkadaşlarından bazılarının isimlerini biliyorum, çoğunlukla televizyonda maç izlediğim için. Ama bugün bazı kız arkadaşları ve eşleriyle tanışacağımı bilmiyordum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve Nella'nın uyumadığını fark etmek için aşağı bakıyorum. Sadece Mel'e bakıyor.

Mel, böyle zarif görünümlü biri için garip bir isim. Acaba bir lakap mı? Ben daha sormadan, o mavi gözleriyle bana bakıyor. "Onu tutabilir miyim? Eğer rahat hissetmiyorsan, hiç sorun değil."

Rahat bir nefes alıyorum. Kollarımı ve sırtımı dinlendirmek için çok az şansım var. Birkaç hafta önce işe döndüğümde kullanmaya başladığım kreş dışında Ohio'da yalnızım. Aslında, belki de ilk kez biri sırf istediği için Nella'yı benim için tutmayı teklif ediyor. Bunu fark ettiğimde gözlerim yanmaya başlıyor ve çenemin titremesini engellemek için yüz kaslarımı kontrol etmek zorunda kalıyorum. "Evet, elbette," diye boğulmayı başarıyorum.

Bebek taşıyıcısının kemerini çözüyorum ve Nella'yı dikkatlice Mel'e veriyorum. Kadınla yeni tanışmıştım ama şimdi onunla en iyi arkadaş olmak istiyorum.

Mel bebeğimi kucağına almış, bu küçük kızın hak ettiği tüm hayranlıkla ona bakıyor. Nella'nın amcası ya da teyzesi olmadığını hatırlayınca göğsüm sıkışıyor... hatta bir babası bile yok. En azından hiç tanıyamayacak. Onun benden başka biri tarafından sevildiğini görmek benim için şaşırtıcı derecede duygusal.

Andie eğilip ona bakıyor ve bir eliyle Nella'nın dalgalı kızıl saçlarını düzeltiyor. "Muhteşem bir kız," diye fısıldıyor.

"Gerçekten de öyle. Canlı kızıl saçlar için ölürdüm," diyor Noel, Nella'yı inceleyerek.

Sulu gelmemesini umarak kıkırdıyorum. Çünkü duygularım kesinlikle beni ele geçiriyor.

"Gelin bizimle oturun. Yavru köpeklerin şirinliğini izleyebilmek için tam ortada yer ayırdık," diyor Noel ve onu takip etmemiz için elini sallıyor.

Tribünlerin ortasına kadar gidip koltuklarımıza yerleştiğimizde - metal bir tribünde ne kadar rahat olunabilirse o kadar rahat - çocuklar buzun üzerine çıkıyor. Kot pantolonları, tenis ayakkabıları ve formaları var. Ekip doğruca kasalara doğru yürüyor ve hayvanlarla etkileşime girmeye başlıyor. Köpekler yeni arkadaşlar edinmenin heyecanı ile kuyruklarını sallıyor. Kediler ise rahatsız edilmek istemedikleri için tıslayıp siniyorlar. Bu ilginç olmalı.

Noel Colby'ye bakar ve iç çeker.

"Sen gidicisin," diye takılıyor Mel, sonra Nella'yı biraz daha yaklaştırıyor. Nella onun kollarında yavaşça uykuya dalıyor.

Benden en uzakta olan Andie, Noel ve Mel'in yanından beni görebilmek için eğiliyor. "Noel ilk başta Colby'nin cazibesine karşı biraz dirençliydi, bu yüzden onu şaşkın gözlerle görmek eğlenceli."

"Gerçekten mi?" Önce Noel'e, sonra da buzun üzerinde yürüyen -hayır, salınarak yürüyen- Colby Knight'a bakarak soruyorum. "Ama o çok rüya gibi."

Noel sırtıyor ve tekrar gözlerini deviriyor.

"Şehirde ne kadar kalacaksın?" Mel yanımdaki koltuğundan soruyor.

"Pazar gecesi Ohio'ya dönmem gerekiyor." Sesim kalbimin hissettiği kadar depresif mi? Evet, kalbim. Eve döndükten sonra Pazartesi günü randevum olduğunu hatırlatınca midem bulanıyor. Kalbim ameliyathanede olma ihtimaliyle çarpmaya başlıyor. Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve şimdilik bunu zihnimden uzaklaştırıyorum.

"Ne kadar kısa bir ziyaret," diyor Andie, hayranlıkla Nella'ya bakarak. "Onu ben de kucağıma alabilir miyim?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum.

Mel gözlerini kısa bir süre arkadaşına diker ama iç çeker. "Peki, tamam. Bebek şirinliğini paylaşacağım."

Andie, Mel'in Nella'yı teslim edebilmesi için onu ayarlarken ellerini kavırıyor.

Andie ona sokuluyor ve saçlarını kokluyor. "Neden bebekler hep bu kadar güzel kokar?"

Alay ediyorum. "İnan bana, her zaman güzel kokmuyorlar."

Kızlar gülüyor. Şimdi Nella daha yakın olduğu için Noel onu inceliyor. "Vay canına, bu yaşta çok tatlı ve masum oluyorlar. Ev ödevlerinden kaçmaya çalışan on sekiz yaşındaki ukala çocuklar olmadıklarını bilmek güzel."

Kaşlarım hafifçe kalkıyor, neden bahsettiğini merak ediyorum. "Noel, Arlington Üniversitesi'nde tarih profesörü. öğrenciler," diye açıklıyor Mel.

Noel sanki sıkıntısını atıyormuş gibi derin bir nefes veriyor. Andie ve Nella'nın üzerinden eğilip bana bakıyor. "Ne iş yapıyorsun Amber?"

"Ben bir saç stilistiyim," diyorum gülümseyerek. Yaptığım işten gurur duyuyorum ve bu işte gerçekten iyiyim. Elbette şu anki salonumdan memnun değilim ama her gün yaratıcı olmayı seviyorum.

"Yok artık!" Noel onun buklelerini karıştırıyor. "Keşke burada yaşasaydın. Stilistim yeni emekli oldu."

Mel bir eliyle perçemlerini tarıyor. "Son stilistim kaküllerimi mahvetti."

Andie uyuyan bebekten başını kaldırıyor. "Saç konusunda harika bir stilistim var... ama hiç filtresi yok. Mitch hakkında hep ürkütücü sorular soruyor."

Hepsi inliyor.

"Oh, bundan nefret ediyorum!" Bu Mel'den geliyor.

Noel buzun üzerinden bakar ve kahkahayı patlatır. "Şimdi bakmayın ama sanırım Mitch 'Makine' biraz korkmuş."

Hepimiz başımızı kaldırıp Mitch, West, Colby ve Ford'un bize baktığını görüyoruz. Mitch'in gözleri kocaman ve teni solgun. Nişanlısının bir bebeğin üzerine titrediğini görünce biraz korktuğu belli.

Andie ona sırtıyor ve dikkatini Nella'ya vermeden önce bir öpücük konduruyor.

Colby Mitch'e bir şey söyler ve Mitch hariç hepsi kahkahalara boğulur. Şaka ona yapılmış olmalı.

Kıkırdıyorum. "Mitch bebeklerin bulaşıcı olmadığını farkında, değil mi?" Alaycı bir tonda soruyorum.

"O iyi olacak." Andie sırtıyor. "Arada bir biraz korkması onun için iyi olur, biliyorsun değil mi?"

"Düğününüz ne zaman?" İri yarı, huysuz bir sporcunun bu parlak güneş ışığıyla evlendiğini hayal etmekte zorlanarak soruyorum.

"Noel'den hemen sonra! Sabırsızlanıyorum." Bakışları tekrar nişanlısına kayıyor, bir fotoğrafçı onu önünde gezdirirken bir kedi yavrusu tutuyor

kameraların.

Mel kıs kıs güler. "Mitch'in yavru kediyle oynaması göreceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi. Genelde rakiplerinin içine dalar. Bazen bir vuruştan sonra diğer oyuncu yere inmeden önce birkaç metre uçar."

Noel ve ben yüzümüzü buruşturuyoruz. Ama Andie bakıyor ve mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Onun bu kadar güçlü olmasına bayılıyorum."

Mel, "Balayında kask taksan iyi olur," diye takılarak Andie'yi güldürür.

"Merak etme, hazırlıklı olacağım." Andie göz kırpmıyor.

"Ew." Noel gözlerini deviriyor. "Tamam, bebekle benim sıram."

Nella'ya uzanırken Noel'in yüzü yapışkan bir ifadeye bürünüyor. Nella tüm bu telaşın arasında uyuyor. Şimdiye kadar Nella'yı ben, doktorlarımız ve hemşirelerimiz, bakıcı kadın ve Ford kucaklamıştı.

Keşke uyanık olsaydı da tüm bunları takdir etseydi diye düşünüyorum kendi kendime ama birkaç saniye sonra aniden uyandığında pişman oluyorum. Noel, Nella'yı onu rahat ettirecek şekilde tutmak için çok uğraşıyor ama işe yaramıyor. Burnumu kırıştırıyorum ve onu Noel'in elinden almak için ayağa kalkıyorum.

"Üzgünüm, muhtemelen acıkmıştır."

Noel isteksizce onu bana geri verdi.

BÖLÜM

YEDİ

FORD

"ANNELER SICAKTIR," diyor Bruce, gözleri olabildiğince açılmış bir şekilde tribünde oturan kızlara bakarken. Sırayla bebeğin üzerine kapanan ve ona hayranlık duyan kızlara.

Yumruğumu onun keskin çenesine indirmek için duyduğum ani dürtüyü bastırarak yutkunuyorum. O benim arkadaşım. Kıskanmak için bir sebep yok. O benim *arkadaşım*.

Colby beni endişeyle inceliyor, gözlerinde Noel'le tanışmadan önce olmayan bir zekâ var. Noel'den önce çoğu zaman sadece kendini düşünürdü.

Boğazımı temizliyorum, Bruce ya duymuyor ya da tamamen görmezden geliyor. "Yani, vay canına. Yeni bebek sahibi olduğunu asla tahmin edemezdim."

West omzuna bir yumruk atar ve kaleci yastığını giymediği için West'in yumruğunun indiği bölgeyi ovuşturur. "Bu ne içindi?"

West, Colby ve hatta Mitch bile bana bakıyor. O kadar şeffaf mıyım? Sekiz yaşımdan beri Amber'a karşı beslediğim duygular o kadar da aşikâr değil. Ya Amber bunca zamandır onları hissediyor ve benim için üzülüyorsa? Bu düşünce içimi burkuyor.

Colby Mitch'e dirsek atar. "Sanırım senin kız bebek istiyor, ahabap."

Mitch Anderson'ın yüzünü dehşet kaplıyor, sonra tekrar o bildik kaşlarını çatıyor. "Bir yıllık evlilik mutluluğu, sonra ona istediği tüm bebekleri vereceğim."

West ışınlanıyor. "Ah, Mitch Baba."

Hepimiz buna gülüyoruz, sırtımdaki sertlik hafifliyor ve içimdeki sıkıntı azalıyor. Şükürler olsun ki bu devasa şapşallar beni

zihin meşgul.

Neredeyse yirmi yaşında görünen yeni defans oyuncumuz elinde kabarık beyaz bir kediyle yanımıza geliyor. Çilleri, kıvrıkcık kahverengi saçları ve mavi gözleriyle diğer çaylakların çoğundan bile daha genç görünüyor.

"Selam çocuklar," diyor gergin bir gülümsemeyle.

İsim bulmak için beynimi didik didik ediyorum. Tanımadığım insanlarla aram pek iyi değildir ve özellikle isimler konusunda berbatımdır. Çocukluğumdan beri isimleri hatırlamak için kelime çağrışımı yaparım. Ama şimdi çocuk için yaptığım kelime çağrışımını hatırlayamıyorum.

West ve Colby'ye bakıyorum. İnsanlarla iyi anlaşıyorlar. "Hey, Thomas!" Colby çocuğa kocaman bir gülümseme veriyor.

Thomas. Yüzümü nötr tutuyorum ama içten içe irkiliyorum. Thomas the Tank Engine. Şimdi hatırladım.

West kedinin kafasındaki tüyleri şakacı bir şekilde karıştırır, görünüşe göre onun bir köpek değil de kedi olduğunu unutmuştur. Kedinin kulakları aşağı iniyor ve West bunu fark etmiyor bile. "Geçen hafta harika oynadın, evlat."

Thomas'ın ağzı çarpık bir sırtışıyla yukarı kalkıyor, sanki soğukkanlı davranmaya ve gülümsememeye çalışıyor ama kendine engel olamıyor.

"Sağ ol dostum."

"Evet, Thomas, harika iş çıkardın," diyorum takım arkadaşlarımdan gelen sosyal işaretleri takip ederek. Sanırım hokey oynamayı her zaman sevmemin nedenlerinden biri, bana insanların etkileşimini izlemek ve karşılığında kendim de insanlarla nasıl etkileşim kuracağımı öğrenmek için sonsuz fırsatlar sunmasıydı.

İşte buradayım, D.C. Eagles'ın lideriyim... kaptanıyım ama kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Takım arkadaşlarım olmasaydı, kaybolurdum.

Dikkatimi dağıtmak için dost canlısı bir köpeğin kafesini buluyorum. Diğerlerinden biraz daha genç görünüyor. Köpeğin dili nefes alırken dışarı sarkıyor ve gür kuyruğu sallanıyor. Hayvan barınağı çalışanlarından birine bakarak sandığı işaret ediyorum. Adam başıyla onaylıyor ve ben de sandığın kilidini açıp küçük yavru köpeği çıkarıyorum. İsim levhasına baktığımda adının Rose olduğunu görüyorum. Onu kucağıma aldığımda, bir zamanlar en iyi arkadaşım dediğim köpeğin farklı bir versiyonuna benzediğini fark ediyorum. Çocukluk köpeğim Moose, bir Bernese dağ köpeği idi. Bu da benzer renklere sahip ama daha çok beyaz ve daha az siyah. Rose yüzümü yalıyor ve ben de elimi onun yumuşak tüylerinde gezdiriyorum. Poposu mutlu bir şekilde kıpırdıyor ve bu aynı anda hem rahatlatıcı hem de üzücü. Moose da beni aynı şekilde selamlardı.

Çocukluğumu düşünmeme izin veriyorum, bütün gün okulda kendimi tuttuğum zamanları... Moose ile eve gelmek bir ödöl gibiydi. Onun yanında her zaman rahatlayabilir ve kendim olabilirdim. Çok fazla ya da az göz teması kurmamı umursamazdı. Ayrıca sinir krizi geçirmeye yakın olduğumu anlamamanın esrarengiz bir yolunu bulurdu. Ne zaman her yerimin kaşındığını hissetsem, ben daha ne olduğunu anlamadan yanımda olur, dikkatimi dağıtır ve beni sakinleştirirdi.

Artık otizimli çocuklar için köpek eğitiyor olmaları çok güzel ve resmi bir hizmet köpeği olmasa da Moose ile geçirdiğim o yıllardan memnunum.

Kucağımdaki yavru köpeğe bakarken boğazım düğümleniyor ve yüzü biraz bulanıklaşıyor. Takım arkadaşlarım muhtemelen onların önünde ağlamamı umursamayacaklardır ama ben yine de bundan kaçınmak istiyorum. Gözlerimi kırıştırarak duygularımı bastırıyorum ve çenemi Rose'un yumuşak başının üzerine koyuyorum. Başını başka yöne çeviriyor ve dudaklarımı yalıyor. Kendime engel olamayarak gülüyorum.

Eğer bu kadar çok seyahat etmeseydim, muhtemelen kendime çoktan bir köpek daha almış olurdum.

Pazar akşamı onu havaalanına bırakırken Amber'a "Ziyaretinin şimdiden bittiğine inanmıyorum," diyorum.

Amber konuşmadan önce düşünüyor. Gözleri onun için alışılmadık bir hüznle dolu. "Burada insanların olmasına sevindim Ford," diyor sonunda, sesi gözyaşlarını tutuyormuş gibi çıkıyor. "Hokey ailenle tanışmaya bayıldım. Takım arkadaşlarının eşleri ve kız arkadaşlarıyla." Duraklıyor, sırtıyor. "Ve tabii ki seninle takılmak." Yeşil gözleri alay ettiğini belli edecek şekilde parıldıyor. Amber'ı okumak kolay, ki bunu takdir ediyorum. Çoğu insanın ifadesini anlamak zordur.

Alay etmesine rağmen yüz ifadesinde ya da duruşunda hâlâ hüznü bir şeyler var ya da belki de ben öyle anlıyorum. İnsanların duygularını deşifre etmek hiçbir zaman güçlü yanım olmadı.

Duran ve giden arabaların sesleri etrafımızda dönüyor, benzin kokusu Amber'ın ve Nella'nın kokusunu son bir kez içime çekmemi engelliyor. Bebekler garip bir şekilde güzel kokuyor. Şimdi annemin benim ve kız kardeşlerimin bebeklik anılarından bahsederken neden bahsettiğini anlıyorum.

"Şükran Günü'nde görüşürüz, tamam mı?" Sessizliği o bozuyor. Nella her zaman annesine bağlı olan bebek taşıyıcısında kıpırdanıyor ve Amber onu yatıştırmak için birkaç kez zıplıyor.

"Evet, Ambs. Gelecek hafta görüşürüz kızlar. Ailem sizi ve Nella'yı göreceği için çok heyecanlı."

Amber kıkırdıyor. "Eminim sevimli bebek için daha heyecanlıdırlar ama sorun değil."

Ellerimi ceplerime sokarak sırtıyorum. "Belki annem, ama bebekleri sevdiğini biliyorsun."

Amber'ın telefonu çalıyor. "Bu muhtemelen benim check-in bildirimim. Gitsem iyi olacak."

Ona uzanmamak için ellerimi sıkıca ceplerimin içinde tutuyorum ve o gitmeden önce bir süre onu tutuyorum. Kendime onu gelecek hafta göreceğimi hatırlatıyorum ve bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. "İyi uçuşlar."

El sallıyor ve gülümseyerek havaalanına doğru ilerliyor.

Orada durmuş, üzgün bir köpek yavrusu gibi arkasından bakıyordum. Ziyaretlerinden sonra hep böyle hissederim ama onun gözlerindeki bakışta bir şey bana gitmek zorunda olmamayı dilediğini hissettirdi. Belki de artık evine gidebileceği bir Theo'su olmadığı içindir.

Ya da belki bundan daha fazlasıydı.

BÖLÜM SEKİZ

FORD

BİR SONRAKİ HAFTA, Şükran Günü için Ohio'daki ailemin yanındaydım. Tatillerde her zaman eve gelemiyorum ama maçlar arasında dört gün vardı, ben de programımızdaki bu boşluktan faydalandım.

Annemle mutfaktayım, bana et suyunu karıştırıyor. Karıştırırken odaya göz gezdiriyorum. Onların evi benimkinin tam tersi. Ama yine de seviyorum. Evde olmak her şeyi kolaylaştırıyor. Ailemin Dayton banliyösündeki doksanlı yıllardan kalma evinde rahatlayabilir ve kendim olabilirim. Eğer yeterince göz teması kuramazsam ya da doğru şeyi söylemezsem, Amber ve ailem beni yargılamıyor ya da tuhaf olduğumu düşünmüyor. Ailem ve Amber, hayatımda Asperger, daha doğrusu yüksek işlevli otizmimi bilen tek insanlar. Medya beni bombardımana tutmasın diye bu bilgiyi özenle sakladım.

Annem sessizlikte rahat olduğumu biliyor. Ne yazık ki, huzurlu anım uzun sürmüyor. Aniden bana dönüyor, mavi gözlerini üzerime dikeyor ve "Ee tatlım, çıktığın biri var mı?" diye soruyor.

Bu soruya hazırlıklı olmadığım için birkaç kez göz kırpmıyorum. "Bu ani oldu."

İnce omuzları çöküyor ve ellerini kareli önlüğüne silerek tezgâha yaslanıyor. "Yakışıklısın, başarisısın, harikasın..." Konuşurken tuzlu ve biberli saçlarını karıştırıyor - endişelendiğinde yaptığı şey bu.

Sözünü kestim. "Anne, dur. Benim için endişelenmene gerek yok."

Tezgâhı itiyor ve yanındaki büyük gözlüğü kapıp başının üstüne yerleştiriyor. Birkaç yıl önce gözüne hindi suyu kaçtığından beri hindiyi keserken hep onları takıyor. "Yalnız kalmanı istemiyorum. İnsanlara açılmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Ama sen harika bir insansın. Kız kardeşlerin yuva kurup aşık olurken sen Washington'da yapayalnızsın." İç çekiyor. "Farrah çoktan evlendi ve hatta çocuk düşünüyor, Felicity bile çıktığı genç adamla ciddileşiyor. Küçük kız kardeşlerin hayatlarına devam ederken senin yalnız kalacağın düşüncesinden nefret ediyorum."

Bakışlarına karşılık veriyorum, bunun onu bir şekilde rahatlattığını biliyorum. İnsanlar neden göz teması ister? Bu çok garip. "Ben çok başarılıyım anne. Bazı ebeveynler oğullarının NHL'ye girmesini hayal eder."

"Ne iş yaptığın umurumda değil Ford. Sadece mutlu olmanı istiyorum. Seninle gurur duyuyoruz, hep duyduk... ama bazen ne kadar harika biri olduğunu bilmek ve seni yapayalnız görmek çok zor." Sevgiyle göğsümü okşadı. "Tüm bu başarını paylaşabileceğin birinin olmasını istiyorum."

Ağır bir iç geçirdim. Teşhisimden bunca yıl sonra ailemin hala benim için endişelenmesinden nefret ediyorum. Sanki gelişen ve başarılı bir yetişkin olabileceğimi kanıtlamamışım gibi. Ne olursa olsun, her zaman, her zaman benim iyiliğim için endişeleneceklermiş gibi geliyor.

Ama yalnız olmak beni hiç rahatsız etmedi. Arkadaşlarım var, bir hayatım var. Artık bunaldığımda masaların altına sinmiyorum. Nörodiverjan olmanın zorluklarıyla yaşamayı öğrendim. Annemin beni kırmak istemediğini, iyi niyetli olduğunu biliyorum... ama sözleri hala tüm bedenimi gergin hissettiriyor. Ne zaman üzülsem çocukluğumdan beri olduğu gibi cildim rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor.

"Amber ne zaman burada olacak?" Annem konuyu değiştirerek soruyor. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor. Dürüst olmak gerekirse, belki de okuyabilir. Kadın her zaman her yerde gözleri ve kulakları varmış gibi görünüyor.

Üç kadar sayıyorum ve sobanın üzerindeki horoz şeklindeki dev saate bakmadan önce sakinleştirici bir nefes veriyorum. Saat neredeyse öğleden sonra üç. "Her an burada olabilir." Ağzımda bir gülümseme belirliyor ve tüm o kaşıntılı, dikenli hisler kaybolmaya başlıyor.

Kız kardeşlerim Amber'dan bahsedildiğini duymuş olmalılar ve çirkin, turuncu ahşap boyalı meşe dolaplarla kaplı küçük ama rahat mutfığa daldılar.

"Biri Amber'ın burada olduğunu mu söyledi?" En küçük kız kardeşim Felicity soruyor. Koyu renk saçları kabarık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve sanki yirmi sekiz değil de on üç yaşındaymış gibi saçlarına beyaz bir kurdele bağlamış.

Ortanca kız kardeşim Farrah da Felicity ve benim gibi koyu renk saçlara sahip ama onunki düzgünce şekillendirilmiş ve sırtından aşağı akıyor. Sanırım şu saç düzleştirici şeylerden birini kullanmış olmalı. Saçlarını kibarca bir kulağının arkasına sıkıştırırken alyansı parlıyor ama Connor'ın yanında olmadığını fark ediyorum. Her zaman işini diğer her şeyden üstün tutuyor gibi görünüyor, kendi karısından bile. Bu adamı hiç sevmedim. Annemin çocuk sahibi olmayı düşündüğüne dair yorumunu hatırlıyorum ve kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Nella'yı kucağıma almak için sabırsızlanıyorum," diyor Farrah, yüzü aydınlanıyor.

"Kadınlar ve bebekler," diye mırıldanıyorum ve Felicity'den omzuma bir şaplak yiyorum.

Yüzüme yapıştırdığım nötr ifade beni büyük bir yalancı yapıyor, çünkü Nella'yı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Nella ve Amber'ın bir hafta sonu için evimde olması, onlar olmadan hiç olmadığı kadar normal hissettiriyor.

Kapı çalıyor ve babam Şükran Günü geçit törenini izlediği oturma odasından bağırarak kapıyı açıyor.

Kız kardeşlerime bakıyorum ve sonra hepimiz mutfaktan çıkıp oturma odasından geçerek ön kapıya doğru kimin daha hızlı gideceğini görmek için bir yarışa giriyoruz.

Çocukluğumuzdan beri pek bir şey değişmemiş.

"Whoah, whoah, whoah!" Babam gülererek ellerini havaya kaldırır. "Bu yaşlı adamı devireceksin."

Gözlerimi deviriyorum. Babam çok formdadır, her zaman da öyleydi. Koyu renk saçlarının yüzde ellisi ağarmış olmasına rağmen altmış yaşından daha genç görünüyor.

Babam hepimizi arkasına itiyor ve kapıyı açıyor. Amber kucağında uyuyan Nella'yı tutarken gözüme çarpıyor ve nefesim bir anda ciğerlerimin bir yerinde sıkışıp kalıyor. Onu daha geçen hafta görmüştüm ama burada olduğunu bilmek bana kelimelerle ifade edemeyeceğim bir sevinç veriyor.

"Amber, seni görmek çok güzel evlat!" Babam yüksek sesle konuştu ve Nella'nın

Kar

ıştırBabası onu içeri sokarken "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

Kız eşlerim ona sarılmak için koşturuyor ve ben kendimi bir kez daha keşke kard

Bunca yıldır onu kucaklamaktan geri durmamıştım. Çocukken, ondan nefret ederdim.

Dokunaklı. Hala dokunaklı bir adam değilim. Amber'la olabilirim ama.

Felicity bebeği uyandırmak istemeyerek, "Amber, o bir bebek," diye fısıldar.

"Gerçekten de öyle," diye katılıyor Farrah.

"Teşekkür ederim. Katılıyorum," diyor Amber göz kırparak.

"Hey, sen," diyorum sonunda. Odada Nella'ya değil de Amber'a odaklanan tek kişi benim. Nella alınmasın ama bütün gün annesine bakabilirim. Bu hep böyleydi, gözlerim sanki ben denizde kaybolmuş bir gemiymişim de o karadaymış gibi doğrudan ona bakıyordu.

Annem hepimizin hâlâ ayakta olduğu oturma odasına koşuyor. Önlüğü dağılmıştı ve gözlükleri hâlâ başının üstündeydi. "Amber!" Annem ona sarılmak için acele ediyor.

Ailem gürültücü, küstah ve biraz da aptal olabilir. Ama insanlara iyi davranıyorlar ve özellikle Amber'ın bu yıl yaşadıklarına rağmen onu aileden biri gibi sevdikleri için minnettarım.

"Vay canına, bu evi özlemişim," diyor Amber usulca, sonra iç geçiriyor. "Hiç değişmemiş. Remington'lar da öyle." Önce annemin gözlüklerine, sonra da babamın çirkin Noel kazağına bakarak sırtıyor.

Babam kıkırdar. "Çok uzun zaman oldu, tatlım. Annen nasıl?"

Amber hareketsiz. Konuyu değiştirmek için ağzımı açıyorum, bir konu rahatsız edici olduğunda başvurduğum yöntem. Ama Amber kendini toparlıyor ve babama gözleriyle buluşmayan bir gülümseme veriyor.

"Emin değilim. Aslında konuşmuyoruz." Amber küçük kızına bakıyor ve babasının kaşları anlayışla kalkıyor.

"Bunu fark etmemiştim. Özür dilerim." Boğazını temizliyor. "İkiniz de burada olduğunuz için çok heyecanlıyız."

Annem başıyla onayladıktan sonra bizi, elektrikli bıçağıyla kesmek üzere olduğu hindiye saymazsak, Şükran Günü yemeğinin hazır ve bekliyor olduğu mutfağa götürüyor. Her şey tezgahın üzerine açık büfe tarzında dizilmiş. Biz resmi bir yemek odasında resimlere layık bir sofraya kurmuş ailelerden değiliz. Remington'ların evinde plastik masa örtüleri ve büfeler var.

Annem hindiye kesip parçalarını büyük, folyo bir tepsiye atarken heyecanlı konuşmalar odayı dolduruyor. Babam kollarını kavuşturmuş izliyor, hindiye kesemediği için her zaman biraz üzgün ama karısının mutfağına karışmaması gerektiğini biliyor.

Annem her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde, mutfaktan geçip tabaklarımızı hindi, annemin meşhur dolması, taze fasulye güveci ve tüm Şükran Günü malzemeleriyle dolduruyoruz. Resmi yemek salonunda yerlerimizi alıyoruz. Resmi kelimesi biraz ağır kaçıyor çünkü eski masanın üzerinde plastik bir masa örtüsü var. Üzerinde hindi ve balkabağı desenleri var. Ayrıca, kağıt tabaklarda yiyoruz. Güzel, kalın olanlardan... ama yine de kağıt.

Amber yemeğe oturur oturmaz Nella uyanıyor ama hemen en büyük kız kardeşim tarafından çalınıyor ve Amber yemek yerken onu mutlu bir şekilde kucaklıyor.

Amber bir lokma dolma yuttuktan sonra, "Ee, söyle bakalım Remington'larda ne var ne yok?" diyor.

"Pekala." Felicity her zamanki gibi ilk atlayan oldu. "Bugün adamımla tanışacaksın, Harvey. Her an burada olabilir." Tavana bakarak hülyalı bir şekilde iç geçirir. "İnanılmaz biri."

Amber kaşlarını sallıyor. "Oooh, Felicity aşık olmuş," diye alay ediyor.

Felicity kızarıyor ama yüzündeki sırıtış bana ne kadar aşık olduğunu kimin bildiğini umursamadığını söylüyor.

Amber gülümseyerek Farrah'a döner. "Peki senin kocan nerede?"

Farrah'ın yüzü bir an için düşer ve ardından gülümsemesini takınır.

"Connor bugün çalışmak zorundaydı. Şirketi gerçekten büyük bir anlaşmaya imza atıyor."

Amber başını sallıyor ama bana attığı endişeli bakışları kaçırmıyorum. Annemle babamın birbirlerine tuhaf tuhaf baktıklarını, tıpkı Amber'la benim yaptığımız gibi sessizce iletişim kurduklarını fark ediyorum. Başka kimse konuşmadan kapı çalıyor.

Felicity sandalyesinden öyle hızlı fırlar ki neredeyse geriye doğru yuvarlanacaktır. "Bu Harvey olmalı!"

Onu karşılamak için odadan dışarı fırlıyor ve Farrah'ın yorumu benim dışımda herkes tarafından unutuluyor.

Felicity sarı saçlı genç bir adamın elini tutarak geri dönüyor. Mutlu ve şanslı sırıtışı, parlak mavi gözleri ve küçük kız kardeşime inek bakışları atarken yarı dışarı sarkmış diliyle Avustralya Çoban Köpeği'nin insan versiyonuna benziyor. Dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı doğru çekiliyor. Nasıl gülümsemesinler ki? Bu ikisi birbirlerinin yörüngesinde olmaktan o kadar mutlu görünüyorlar ki, bunu neredeyse ruhunuzda hissedebiliyorsunuz.

"Millet," diyor Felicity sevimsiz bir sırıtışla, "bu Harvey." Ona tekrar bakar ve gülümsemesi en az onunki kadar büyüktür.

"Seni tekrar görmek harika Harv," diyor babam gülümseyerek, eminim Harvey ile zaten birkaç kez karşılaşmışlardır. Annem ayağa kalkıyor ve ikisine de sarılıyor.

Harvey elimi sıkmak için yanıma geliyor, ben de onun karşısında dikiliyorum. Göz korkutucu olmaya çalışmıyorum, sadece küçük kız kardeşimden biraz daha uzun. Ama kısa bir kral onu mutlu ediyorsa, ben kimim ki yargılayayım?

"Memnun oldum," diyorum elini sıkıca sıkarak.

Tokalaşmasının sağlam ve kendinden emin olması beni çok şaşırttı. Benden küçük olduğu için güvensiz değil. Erkeklerin, üzerlerinde yükseldiğinizde ne kadar ürkekleştiklerini bilseniz şaşırsınız.

Harvey ve Felicity masadaki yerlerine doğru yürürler, birbirlerine garip garip bakarlar ve yerlerine oturmak yerine kıkırdarlar.

Birbirlerine fısıldarlar ve sonunda Harvey boğazını temizler. "Oturmadan önce, aslında bir duyurumuz var."

Felicity heyecanını göstermek için biraz zıplar. "Evleniyoruz!" Diye ağzından geçiriyor ve ardından oda kaos moduna geçiyor. Herkes ayağa kalkmış, sarılmak ve tebrik etmek için çifte doğru ilerliyor, hepimizin şimdiye kadar fark etmediği büyük elmasa bakmak istiyor. Demek ki cebinde saklıymış. Ailem ve Farrah gerçekten heyecanlı görünüyorlardı, yani Harvey oldukça iyi bir adam olmalı. Connor'ın aksine. Farrah ve Connor nişanlandıklarını açıkladıklarında hiçbirimiz heyecanlanmamıştık. Elbette, Farrah için mutlu bir yüz ifadesi takındık. Ama sanırım hepimiz onun hakkında kötü şeyler hissediyorduk.

Herkes yerine oturduğunda, sorular gelmeye başlar: *Nasıl teklif etti? Düğün ne zaman? Çocuk sahibi olmak için ne kadar bekleyeceksiniz?*

Evet, annem bunu gerçekten sordu. En azından sadece *benim* hayatıma karışmıyor.

Oda sonunda tekrar sakinleştiğinde ve herkes tekrar yemeye başladığında, omurgamın gevşediğini hissediyorum. Her zaman rahatsız olduğumu fark etmiyorum, o anda değil. Ama herkes aynı anda konuştuğunda, bu beni geriyor.

Amber yanımdaki koltuğundan beni inceliyor. Bir elini sıkıca omzuma koyuyor, muhtemelen stresimi bir şekilde hissediyor. Nella da annesininkine benzeyen o geniş yeşil gözleriyle bana bakıyor. Ona gülümsüyorum, elimi kaldırıp burnuna hafifçe bastırıyorum. Yüzü salyalı bir sırıtışa dönüşüyor ve lanet olsun ki bu kalbimi göğsümün içinde eritmiyor. Bunu nasıl yapabiliyor?

Yemek tabağıma odaklanmak için sevimli bebeğe arkamı döndüğümde annemin sempatik bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri benden Felicity'ye

kaydı.

ve Harvey ve sonra tekrar geri. Babam da onları takip ediyor. Sanki onlara öleceğimi söylemişim gibi bana bakıyorlar.

Ne zamandan beri bekar olmak bu kadar sempati topluyor?

BÖLÜM

DOKUZ

AMBER

YEMEK BİTTİĞİNDE Ford arka bahçede oturmak isteyip istemediğimi sordu. Bayan Remington dışarısı serin olduğu için Nella'yı benim için tutmaktan mutluluk duyuyor. Hemen gitmem gerekiyor, daha sonra kar yağacakmış ve ben arabama karda güvenmiyorum. Ama Remington'ların arka bahçesinde hızlı bir yürüyüşe karşı koyamıyorum, burası bana pek çok güzel anıyı hatırlatan bir yer. Ve Pazartesi günkü randevumun prosedüre ihtiyacım *olduğunu* teyit etmesinden ziyade bu anılara odaklanmayı tercih ediyorum.

Yanımdaki adama bakıyorum. Yaz boyunca açan gül fidanlarının yanındaki bankta oturuyor. Güllerin yanındaki toprağa küçük bir tahta haç çakılmış ve Ford ona bakıyor.

Moose'un mezarı.

Eminim eski arkadaşını düşünüp üzülmüyordur ama başka bir şey daha var.

Küçük kız kardeşi nişanlandığını duyurduğunda çok mutlu görünüyordu ama kısa süre sonra bir şeyler değişti. O zamandan beri neredeyse tek kelime etmedi. Göz teması bile kurmuyor. Elbette, göz teması hiçbir zaman en sevdiği şey olmadı, ama genellikle oldukça iyi yapıyor, özellikle de benimle. O masada konuşulmayan bir şey oldu, yelkenlerini suya indiren bir şey, ama ne olduğunu bilmiyorum.

Sessizliğe izin veriyorum, bankta yanına oturuyorum ve onu rahatsız eden şey hakkında konuşturmaya çalışmadan önce kendimi rahatlatıyorum.

Elleri kucağında kenetlenmiş, kıpırtısız oturuyor. Bir bahçe heykeli de olabilirdi.

Sonunda konuştuğunda, bu şaşırtıcıdır. Konuşmak aslında çok yumuşak bir kelime çünkü "Bence evlenmeliyiz" derken sesi son derece kararlı çıkıyor.

Kahkahayı patlatmadan önce birkaç kez göz kırpıyorum. "Aman Tanrım. Ford! Çok ciddiydın. Bir an için beni gerçekten kandırdın." Kahkahalarım arasında zar zor konuşabiliyorum.

"Amber, şaka yapmıyorum."

Hâlâ kıkırdıyor, ona bakıyorum. Duygulu kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor, yıllar önce tanıştığım o küçük çocuğa benziyor. Benimle dalga geçtiğine dair bir ipucu bulmak için yüz hatlarını izlerken, yüz ifadesi hiç değişmiyor ve tamamen ciddi görünüyor.

"Ford," elimi göğsüme götürüyorum. "Ne?"

Sonunda göz temasını kesiyor ve bir eliyle saçlarını karıştırıyor. "Prosedürünüz için benden yardım istediniz. Mükemmel bir sigortam var. Benimle evlenirsen, bana geri ödeme yapmak zorunda bile kalmazsın. Sigortam çoğunu karşılayacaktır."

"Ciddi olamazsın."

"Ambs, bunu bir düşün. Mantıklı. Nella konusunda sana yardımcı olabilirim, zar zor çalışan aptal arabayı yenileyebilirim, sana sigorta ve güvenlik sağlayabilirim."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Mantıklı mı?" Alay ediyorum. "Peki ya *evli* olacağımız gerçeği? Ve biz birbirimize aşık değiliz."

İrkildi. Zar zor farkediliyor ama irkildi.

"Yani, birbirimizi seviyoruz tabii ki. Ama bu şekilde değil," diye ekliyorum çabucak.

Ford geniş göğsünü aşağı yukarı hareket ettirerek nefes veriyor. "İnsanlar her türlü farklı nedenden dolayı evlenirler."

"Ne gibi?" Kollarımı kavuşturup ne söyleyeceğini bekleyerek soruyorum.

"Andie'yi hatırlıyor musun? Çok okur ve kitaplarındaki insanlar vatandaşlık, mafya koruması ve hatta bir kadının iffetinin tehlikeye girmesi için evlenirler. Aklına ne gelirse."

Ağzımdan mizahsız bir kahkaha çıkıyor. "Ford. Bu bir *kurgu*. Ve iffet tartışması için biraz geç kaldın."

Bir kahkaha attı. "Tamam, ama birbirimize yardım edebiliriz. Bu ikimizin de sorunlarını çözer."

"Bu *senin* sorunlarını nasıl çözebilir ki? Senin hiç sorunun yok ki!" Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. En iyi arkadaşımın

yemek sırasında beyin anevrizması mı? Bu konuşma da nereden çıktı şimdi?

"Sence benim hiç sorunum yok mu?" Sesi işkence görmüş gibi, neredeyse gözyaşlarını tutuyormuş gibi geliyor. "Ailem sürekli benim için endişeleniyor. Her zaman çocukluğuma dönmemi, öfke nöbetleri geçirmemi ve tanımadığım insanlardan saklanmamı bekliyorlar."

Aniden ayağa kalkıyor, dönüyor ve bir daire çizerek volta atıyor. Ben de ayağa kalkıyorum, volta atmayı bırakması için önüne geçiyorum. Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırmam gerekiyor.

"Annem yalnız öleceğimi düşünüyor."

Bir kahkaha attım. "Bu çok saçma."

"Neden?" Yüz ifadesi kalbimi kırıyor. Kaşları çatılmış, saçları karışmış, omuzları öne doğru çökmüş. Adam kelimenin tam anlamıyla kimsenin onu istemediğini düşünüyor.

Ona bir adım daha yaklaşarak ellerimi üst kollarına koyuyorum. Parmak uçlarımın altında gerçekten çok sıkı olan kollar. Nefesim kesiliyor ve kendi kendime *bu* son derece çekici adamın bir kadının onu istemeyeceğini düşünmesinin ne kadar aptalca olduğunu düşünüyorum. Alınan bir insanım, özellikle de böyle ciddi konuşmalarda. Söylemek üzere olduğum şeyi söylemek için ona dokunma ihtiyacı hissediyorum ve umarım bu bağlantıdan rahatsız olmaz.

"Ford, beni dinle. Sen sadece çılgınca çekici değilsin..." Duraksıyorum ve kaşlarının saç çizgisine doğru yükselişini izliyorum. "Zengin, yetenekli ve gerçekten harika bir insansınız."

Düşünceli görünüyor, o kara kaşları önce kıvrılıyor, sonra düzeliyor, sonra kavisleniyor. Yüzünde o kadar çok duygu yayılıyor ki, kaş egzersizi yapıyor gibi görünüyor. "Gerçekten de benim... çılgınca çekici olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bir kahkaha attım. "Hiç aynaya baktın mı? Uzun boylu, esmer ve yakışıklısın... Ayrıca hokey gibi bir popon var."

Kaşları tekrar havaya kalktı. "Hokey ne?"

Başımı salladım. "Konumuzdan uzaklaşıyoruz. Demek istediğim, sen farkına bile varmadan şanslı bir kadın seni kapacak. Ve *o kadınla* tanışıp aşık olduğunda benimle sigorta evliliği yapamazsın."

Ford başını sallıyor, siyah saçları hala ellerinden dağılmış durumda. "İnsanlara açılmıyorum, Ambs. Hiçbir zaman açılmadım. Beni gerçekten tanıyan tek insanlar ailem ve sensin."

"Peki ya takım arkadaşların? Yakın görünüyorsunuz," diyorum, neden onları dahil etmediğini merak ederek.

"Otizmli olduğumu bilmiyorlar."

Ağzımı sıkı sıkı kapatıp ona bakmamaya çalışarak soruyorum: "Neden onlara söylemiyorsun? Nörodiverjan olmanın yanlış bir tarafı yok. Belli ki bu seni NHL takım kaptanı olmaktan alıkoymamış."

Ağzı kaşlarını çatmadan önce usulca gülümsüyor. "Biliyorum. Ama ilk NHL kontratımı aldığımda, bunun çok bunaltıcı olacağından çok endişelendim... çok gürültülü, çok fazla insan. İnsanlar öğrenirse beni izleyip başarısız olmamı beklerler diye düşündüm." Duraklıyor, derin bir nefes alıyor. "Ve sonra, arkadaşlar edindim." O kocaman omuzlarını silkiyor. "Gençken, insanlar öğrendiklerinde bana o *zavallı* bakışlarını atarlardı. Arkadaşlarımın bana bu şekilde bakması fikrine katlanamazdım.

"Arkadaşlarını o kadar iyi tanımıyorum ama sana saygı duyduklarını söyleyebilirim. Sen onların kaptanısın, liderlerisin. Hak ettiğin bir mevki, saygı duydukları bir mevki. Sana acımalarına imkan yok." Konuşmak için ağzını açtı ama elimi kaldırarak durmasını işaret ettim. "Mahremiyetin konusunda her türlü hakka sahipsin. Sadece diyorum ki, eğer onlara anlatmak istersen, bence anlatabilirsin ve onlar da senin düşündüğün gibi tepki vermezler."

"Belki de haklısın," diye kabul ediyor, eskiden sallandığımız ağaca yaslanıp uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor. "Konudan sapıp duruyoruz. Sadece birkaç yıl evli kalabileceğimizi söylüyorum. Anneme tamamen ümitsiz vaka olmadığımı gösteririz." Sırıttıyor. "Hem prosedürün de ödenmiş olur. Kira da yok. Çok para biriktirirsin, yollarımızı tekrar ayırdığımızda daha iyi bir finansal konumda olursun. Eğer yapmak istediğimiz buysa."

Yanındaki büyük meşe ağacına yaslanıp bedenimi onun sıcaklığına bırakıyorum. Paltomu almalıydım. Ford gerilmiyor ya da omuz silkmiyor. Belki de dokunma konusunda daha iyiye gidiyordur?

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve kendimi en iyi arkadaşım ile evli olduğumu hayal etmeye bırakıyorum. Arkadaşlığımız böyle bir anlaşmaya dayanabilir mi? Haklı olduğu bir nokta var - ona on binlerce dolar geri ödemenin stresi yıllarımı alır. Biriktirmem gereken diğer her şeyin üstüne. Ya Nella bir gün kolunu kırarsa? Ya da diş teline ihtiyacı olursa? Bu aptal ameliyat geri ödemesi yüzünden hiç birikimim olmayacak.

Ve bunu geri ödeyeceğim. Ford ne derse desin.

"Bunu d    ne  ine s  z verir misin?" Ford fısıldıyor, a  zı kula  ıma yakın. "Ne olursa olsun sana yardım edece  imi biliyorsun - tıbbi bakım i  in ihtiya  ın olan para, ba  ka neye ihtiya  ın olursa olsun. Ben sadece ba  ka bir se  enek sunuyorum. İkimizin de yararına olabilecek bir se  enek."

İ  imi   ekerek s  z veriyorum, "Tamam. Bunu d    ne  e  im."

BÖLÜM

ON

AMBER

TEŞEKKÜRLERDEN SONRAKİ GÜN, bebek bezi almak için markete gitmem gerekiyor. Zamanım ve bebek bezim o kadar azaldı ki Dorothy Lane Market'e girdim. Dorothy Lane benim için değil, zenginler için. O kadar temiz ve bakımlı bir süpermarket ki, hiçbir şeye dokunamayacağımı, yoksa köylü ellerimle leke bırakacağımı hissediyorum. İki şey aldığınızda bir şekilde yüz dolara mal olan mağazalardan biri. Ama saat neredeyse sekiz ve Nella'yı yatırmam lazım. Burası çocuk bezi satan en yakın mağaza ve Kara Cuma alışverişçileri arasında dolaşmak istemiyorum.

Gece yorgun bir bebek, yorgunluktan gözlerimin altında torbalar ve çek hesabımda ihtiyacım olan bebek bezlerini almaya ancak yetecek kadar para ile mağazada dolaşırken, aklım Ford'un çılgın fikrine gidiyor ve her şeye rağmen o kadar da çılgınca olup olmadığını merak ediyorum. Ford'la yaşamak nasıl bir şey olurdu? Gece geç saatlerde markete koşması, bir takım olmamız. Neredeyse kulağa hoş geliyor.

Parlak reyonlardan bebek reyonunun olduğu arka tarafa doğru ilerlerken Nella bebek taşıyıcısıyla önümde duruyor. Büyük bir sağlıklı gıda rafının yanından geçerken bir kadın köşeyi dönüyor ve neredeyse birbirimize çarpıyoruz.

Elim koruyucu bir şekilde Nella'nın başının arkasını kavırıyor. "Çok özür dilerim," diyorum, neredeyse çarpacağım kişi yerine kızıma bakarak.

Kadın, "Hiç de değil, tamamen benim hatam," diye savunur.

Kadının yüzüne bakıyorum ve vücudumda huzursuz bir his dolaşıyor. Bu kadın tanıdık geliyor ama mükemmel, omuz hizasında sarı saçları ve ela gözlerini tam olarak nereden tanıdığımı bulmam birkaç saniye alıyor. Theo'nun annesi. Beni arkadaşlarının ya da annesinin yanına nadiren getirdiği için onunla sadece bir kez karşılaşmıştım. Bana her zaman bunun sebebinin anne ve babasının boşanmış olması ve ikisiyle de pek bir ilişkisi olmaması olduğunu söylerdi - annesinin evine girip konuşmalarını duyduğum anda bunun yanlış olduğunu anlamıştım. Theo'nun annesi onun programı hakkında bana anlattığından daha fazla ayrıntı biliyordu. Hatta arkadaşlarını bile tanıyor gibiydi.

"Ah." Oğlununkiyle aynı ela rengindeki gözlerinde tanıma ışığı yanıyor. Manikürlü iki elini düğmeli bluzunun ve kalem eteğinin ön kısmında gezdiriyor. "Amber, değil mi?"

"Evet. Evet." Sözcüklerimin üzerinde tökezledim. "Sizi gördüğüme sevindim, Bayan.

Peregrine."

Hafifçe gülümsüyor ama duruşundan onun da benim kadar rahatsız hissettiğini anlayabiliyorum.

Nella taşıyıcıdan yaygara koparıyor, tekrar yürümeye başlamam için sessiz bir yalvarış.

Nella'nın mutsuz sesleri Bayan Peregrine'in bebeği ilk kez fark etmesine yol açıyor. Küçük kızımı incelemek için başını yana eğiyor, baktıkça gözleri daha da büyüyor.

Bayan Peregrine sonunda, "O çok tatlı," diyor. Kelimeleri dikkatli ve yavaş çıkıyor, sanki beyni hesap yapıyor. "Senin mi?"

Kaşlarım kalktı. Benim değilse neden Dorothy Lane Market'te bir hafta sonu akşam sekizde bir bebeğim olsun ki?

"Um, evet."

Kadın başını sallıyor, gözleri sanki kafasının içinde hesap yapıyormuş gibi kayıyor. "Kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim?"

Yutkunuyorum, boğazım aniden tıkanıyor. O ana kadar, Dorothy Lane Market'te badem unu ve stevia'nın yanında, Theo'nun annesine hamile olduğumu hiç söylemediğini fark ediyorum. Muhtemelen babasına da söylememiştir. Belki de onlara nişanımızı attığını söylemiştir ve onlar da rahat bir nefes alıp mükemmel hayatlarına geri dönmüşlerdir.

Bayan Peregrine'in güzel kahverengi-yeşil gözleriyle karşılaşıyorum.

"Üç aylık." Süpermarket ışığında gözleri parlıyor. Alt dudağımı ısırıyorum,

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum ve nasıl hissedeceğimi daha da bilemiyordum. Bir yandan onun için üzülüyorum. Sahip olduğunu

bilmediği bir torunla, bir bebekle tanışıyor.

Tek çocuğunun babasıydı. Ama öte yandan, beni tanımaya hiç çalışmadı ve yanında olduğum tek seferde bile aşırı sıcak ya da arkadaş canlısı değildi. Theo evlenme teklif ettikten hemen sonra beni annesinin evine götürdü ve sonunda onunla tanışacağım için çok heyecanlıydım. Ama beni trajik olduğu kadar güzel de olan tarihi bir konak karşıladı. Ormanlık araziye ve her şeyin ne kadar ürkütücü hissettirdiğini hala hatırlıyorum. Soğuk ve davetkâr görünmeyen bir ev... Sadece ahşap ve sıvadan oluşan, renksiz ve kahkahasız bir ev.

O gün aramızdaki her şey değişmiş gibiydi. İşle daha meşgul olmaya başladı, ki bu ona ihtisasını yaptığı için o kadar da garip gelmiyordu. Ve gün boyunca bana mesaj atmayı bıraktı. Yine, onun sadece meşgul bir tıp asistanı olduğunu düşündüm. Aptalca aşık olmuştum. Tüm işaretleri görmezden geliyordum.

Sanırım Peregrine ismini -o kadar zengin, o kadar kültürlü- bir kuaförle kirletmeye dayanamazdı. Beni bir daha asla annesinin evine götürmedi ve babasıyla da tanıştırmadı. Sanki söylenmemiş bir testi geçememiştim.

Theo, hukuk yerine tıp okuduğu için ailenin yüz karası olduğu şakasını yapardı. Sanki doktor olmak bile ailesine yakışmıyormuş gibi. Şaka yaptığını sanırdım. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Theo'yla tanıştığım gün salonuma önlük giymiş ve bitkin bir halde gelmişti. Tıp fakültesinin son sınıfındaydı ve beni anında etkilemişti. Ondan sonra Theo her hafta saçını kestirmeye geldi ve sonunda beni yemeğe davet etti. Dünyanın en şanslı kızı olduğumu düşünüyordum.

Bayan Peregrine topuklu ayaklarını sürüyerek beni acı-tatlı anılarımdan çekip çıkarıyor. Bana ve kızıma bakarken sırtı bir bayrak direği kadar dik, ifadesi okunmuyor. Daha iyi bilmesem, gözyaşlarını tutup tutmadığını merak edebilirdim. Ama bana, bırakın oğlunun eski nişanlısına duygularını göstermeyi, duyguları olan bir insan gibi bile gelmiyor.

Kadın boğazını temizler. "Neredeyse size çarpacaktım, özür dilerim. İyi akşamlar dilerim."

Başımı sallıyorum ve bizden uzaklaşmasını izliyorum. Kasaya yarı yolda durdu. Geri dönüp başka bir şey söyleyeceğini düşünüyorum. Ama adımları yeniden başlıyor ve asla arkasına bakmıyor.

BÖLÜM ON BİR

AMBER: 2. SINIF

Evimin yakınındaki parka gittiğimde Ford'u bankta otururken görüyorum. Oyun parkında sallanmak ya da koşmak yerine sessiz, gölgeli bir yerde tek başına oturmasına şaşırmadım. Gerçi son birkaç aydır okulda daha iyiydi. Sanırım alışması falan gerekiyordu. Ona doğru yürüdüğümü fark ettiğinde yüzü aydınlanıyor.

"Hey, Ford!" Gülümsedim ve el salladım.

Ayağa kalkıyor ve parkın zeminine serpilmiş talaşların arasında benimle buluşuyor. İki siyah saçlı küçük kız Ford'a el sallıyor ve o da el sallamadan önce etraflarını inceliyor.

"Kız kardeşlerime göz kulak oluyorum." Parkın hemen arkasındaki basit ama güzel bir evi işaret ediyor. "Hemen şurada oturuyoruz ve annem yemek hazırlıyor."

"Harika," diyorum, annemin her gün akşam yemeğinde evde olmasının nasıl bir şey olacağını merak ederek. Genelde çalışıyor. Ya da bir randevuda. "Sokağın hemen aşağısında oturuyorum." Yakındaki apartmanı gösteriyorum. "Annem henüz işten gelmedi," diye fısıldıyorum. "Evden çıkmamam gerekiyor ama sıkılıyorum."

Yüzüne göre fazla büyük olan kalın kaşları hafifçe kalkıyor. "Evde yalnız mı kalıyorsun?"

Başımı salladım. "Sadece ben ve annem varız. O dönene kadar kendimi eğlendiriyorum." "Biz de tam eve dönmek üzereydik. Bizimle gelmek ister misin? Annem harika bir aşçıdır. Seni besler." Sırıttı ve bir an için sevimli görünüyor.

Barbie kol saatime bakıyorum. Saat daha beş değil... ve annem yediye kadar eve gelmeyecek. "Tabii, kulağa eğlenceli geliyor. Annen için sorun olmayacağına emin misin?"

Sanki saçma bir soru sormuşum gibi burnundan bir kahkaha atıyor. "Hadi," diyor ve evine doğru el sallıyor. Kız kardeşlerini çağırıyor ve onlar da peşinden geliyor. Biri muhtemelen iki ya da üç yaşında, diğeri de belki beş yaşında. Annesi parkta onlara bakmasına izin verdiğiğine göre gerçekten sorumluluk sahibi biri olmalı.

Kaldırımından aşağı inip ön kapılarına doğru yürürken küçük kız kardeşlerinin her biri onun bir elini tutuyor. Ford kapı kolunu çevirmek için ellerini bırakıyor ama kapı bir santim bile açılmadan dev bir köpek aralıktan fırlayıp Ford'un üzerine atlıyor. Ford kış üstü düşüyor ama tüylü siyah köpeği severken daha önce hiç görmediğim kadar gülümsüyor. Kızlar içeri koşup kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

Köpek beni ilk kez fark ediyor ve yüzümü yalamak için yanıma koşuyor. Kıkırdıyorum ve köpeğin kalın tüylerini okşuyorum.

"Bu Moose." Ford sırtıyor. "O bir Bernese dağ köpeği ve benim en iyi arkadaşım."

Köpeğin başını okşuyorum ve göğsündeki beyaz tüylere ve kaşlarının olması gereken yerdeki açık kahverengi lekelere hayran kalıyorum. Bunlar köpeği daha anlamlı kılıyor gibi görünüyor. "Merhaba Moose. Çok yakışıklısın."

Köpek mutlu bir şekilde pantolonunu indiriyor.

"Hadi Moose, içeri girelim," diyor Ford ciddi bir ses tonuyla köpeğe ve ön kapıyı tekrar açıyor.

Moose koşarak içeri giriyor ve Ford'la ben de onu takip ettikten sonra Ford kapıyı kapatıyor. Ev rahat ama gösterişli değil. Bu hoşuma gitti. Oturma odasındaki halının üzerinde oturup atıştırmalıklarımızı yerken video oyunları oynayabileceğimizi ve kimsenin kırıntıları döktüğümüz için bize bağırmayacağını hissediyorum. Kahverengi kanepenin üzerinde duran kırmızı yastıklar bile yastık kavgaları ve şekerlemeler için kullanılmış gibi buruşuk görünüyor.

Ford omzunun üzerinden bana, "Beni takip et," diyor.

Beni mütevazı büyüklükte bir mutfak olan yan odaya götürüyor. Annesi lavaboda patates soyuyor ve lavabonun hemen üstünde parkı görebildiği bir pencere olduğunu fark ediyorum. Demek ki Ford dışarıda olduğu halde çocuklara göz kulak oluyordu. Onun koruyucu bir anne olduğunu bilmek, anında ondan hoşlanmamı sağlıyor.

"Merhaba!" Annesi güzel bir gülümsemeyle şöyle diyor. "Misafirimiz kim?"

Saçları Ford'unkinden daha açık kahverengi ve gözleri kahverengi yerine mavi. İyi birine benziyor.

Ford annesine adımı ve aynı sınıfta olduğumuzu söylüyor.

"Annen burada olduğunu biliyor mu tatlım?" diye soruyor.

"Annesi işte. Akşam yemeğini bizimle yiyebilir mi?" Ben daha konuşmadan Ford sordu.

"Yediye kadar eve gelmeyecek," diye ekliyorum.

Ford'un annesi ellerini kareli önlüğüne silerek ocağın üzerindeki büyük horozlu saate bakıyor. "Tabii ki bizimle yemek yiyebilirsiniz. Ama bir dahaki sefere annene nerede olduğunu söylemeyi unutma. Endişelenmesini istemem."

Başımı salladım. "Evet, yapacağım." Gelmeye devam etmek istiyorum. Ve muhtemelen annemin de umurunda olmayacak. Bizimle ilgilenmek yerine bir koca bulmaya çalışmakla meşgul. Onun sözleri, benim değil.

"Ford, masayı hazırlar mısın?" diye soruyor annesi gülümseyerek.

"Elbette," diye yanıtlıyor.

Ford çeşitli çekmecelerden ve dolaplardan gümüş takımları ve tabakları alıyor, çatalları bana uzatıyor, böylece akşam yemeği için masayı hazırlamasına yardım edebiliyorum. Moose tüm bu süre boyunca bizi takip ediyor ve her zaman köpek yüzünde kocaman bir gülümseme varmış gibi görünüyor. Ford ile özel bir bağı var gibi görünüyor ve Ford'un her zaman ona bir eli var. Sanki Moose onun için bir yaşam kaynağı.

Ford burada, evinde daha hafif, sanki okulda ona baskı yapan görünmez bir ağırlık varmış da kendi alanındayken yokmuş gibi. Burada kendi halinde, köpeğiyle birlikte daha mutlu.

Masa hazır olduğunda, mutfığa bir adam girdi. Ford'un dev bir versiyonu gibi görünüyor ve Ford'un bir gün bu kadar uzun olup olmayacağını merak ediyorum.

Adam Ford'un arkasından gizlice yaklaşıyor ve saçlarını karıştırıyor. Ford, okuldaki çocuklar çok yaklaştığında yaptığını gördüğüm gibi gerilmiyor ya da dokunuştan çekinmiyor. Bunun yerine dönüp adamın saçını karıştırmaya çalışıyor. Adam çok daha uzun olduğu için bu imkansız bir başarı.

"Misafirimiz kim?" Adam derin bir sesle soruyor ve bana sırtarak bakıyor.

"Bu okuldan arkadaşım Amber," diyor Ford ona, sonra bana bakıyor.

"Bu da benim babam."

"Remington evine hoş geldiniz genç bayan," diyor babası mutfığa doğru ilerleyip karısının dudaklarına arsız bir öpücük kondurmadan önce.

Gözlerimi hızla kaçırıyorum ve Ford'un burnunu kırıştırdığını fark ediyorum. "Çok iğrençler," diye fısıldıyor.

Bir süre sonra Ford'un ailesi kızları çağırıyor ve hepimiz akşam yemeği için masaya oturuyoruz. Remington'ların yemek odası sıcak, sohbet ve kahkahalarla, Bay ve Bayan Remington arasındaki flörtöz dokunuşlarla ve kızlar arasındaki küçük atışmalarla dolu. Bu sade ev hayat dolu ve bu bana evimde bir şeylerin eksik olduğunu hissettiriyor. Babamı tanımadığım ya da kardeşlerim olmadığı için değil, annem ve ben böyle gülüp konuşmadığımız için. Eğlenmiyoruz ya da oturup birlikte yemek yemiyoruz. Remington çocukları el üstünde tutuluyor ama annem muhtemelen benim bir baş belası olduğumu düşünüyor.

"İyi misin?" Ford yanımdaki koltuğundan fısıldıyor. Kendimi kötü hissettiğimde bunu anlamanın esrarengiz bir yolu var. Kötü bir gün geçirdiğimde her zaman beni bulur ve sanırım ben de onun için aynısını yapıyorum.

"Evet," diye yalan söyledim.

Yemeğimizi bitirdik ve Ford bir *psst* sesi çıkarıp çenesini evin arkasındaki sürgülü kapıya doğru salladı. Horozun saatine baktım.

-Saat altıyı geçiyor, biraz daha kalabilirim.

Onu arka bahçeye kadar takip ettiğimde, beni uzun bir meşe ağacının yüksek bir dalına bağlanmış iki halatla tutturulmuş bir tahta parçasından ibaret olan bir salıncağa götürüyor. Ağacın etrafı birçok farklı türde çiçeğin bulunduğu güzel bir bahçeyle çevrili. Ford'un annesinin çocuklarıyla ilgilenmediği ya da yemek pişirmediği zamanlarda zamanını nerede geçirdiğini görebiliyorum. Özellikle güzel bir pembe çiçeğe gülümsüyorum. Ford doğruca salıncağa gidip oturuyor ama çiçeklere dalıp ona katılamıyorum.

"Nedir bu?" Elimdeki parlak çiçeği nazikçe avuçlayarak soruyorum. Bir saniye inceliyor. "Annem bunlara Pembe Piyano gülleri diyor."

Sırıtiyorum. "Pembe benim en sevdiğim renk," diyorum, gülümsememin hafifçe düştüğünü hissederek. "Annem kızıl saçlarımla benim için iyi bir renk olmadığını söylüyor."

Ford suratını asıyor, yüzü sevimli ama öfkeli bir kaş çatmayla buruşuyor. "Bence şimdiye kadar gördüğüm en güzel saçlara sahipsin," diyor, sesi soğuk ve hesaplı çıkıyor. "Ve her renkte güzel görünürsün."

Ona bakıyorum, bu kadar savunmacı olması beni biraz şaşırtıyor. Ve bunun bende gülümseme isteği uyandırmasına daha da şaşıyorum. "Teşekkür ederim."

BÖLÜM ON İKİ

FORD

İKİ GÜN. Amber'ın beni çılgınca araması iki gün sürdü. Thunder Bay havaalanında Eagles'ın özel uçağından inerken telefonumda adı belirdi. Giyinmiş ve üç deplasman maçının ilkinde hazırдық.

"Ford, azıcık birikimimi arabam için kullanmak zorundayım. Çalışmıyor. Benim bir moron olduğumu düşünen pasif-agresif tamirciye göre şanzıman son demlerini yaşıyor."

Gözyaşlarını tutamıyor gibi görünüyor, hatta belki de tam bir duygusal çöküş yaşıyor. Keşke yanında olsaydım - onu kollarıma alacak kadar cesur olacağımdan değil, sadece yakınında olmak için. Bir şekilde yardım etmek için.

"Sana biraz para göndermeme izin ver, Ambs. Lütfen. Önemli bir şey değil" diye teklif ettim.

Bruce benimle birlikte yürüyor, ikimiz de bavullarımızı arkamızda taşıyoruz ve maç günü kıyafetlerimizi giymişiz. Benim üzerimde balıksırtı desenli lacivert bir takım elbise, Bruce'un üzerinde ise sadece onun giyebileceği koyu mor bir takım elbise var. Bruce bir kaşını kaldırıyor, belli ki Amber'la ne konuştuğumuzu merak ediyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve daha fazla mahremiyet için adımlarımı yavaşlatıyorum.

Amber boğazını temizliyor. "Eğer evlenirsek, bunun sana bir faydası olur mu?" diye soruyor, sanki kelimeleri yüksek sesle söylemek için kendini zorluyormuş gibi nefes nefese bir sesle.

İçimi çektim. "Tabii ki olur. Annem benim için endişelenmeyi bırakırdı ve ben de her gün en iyi arkadaşımı görürdüm." Bruce'un duymaması için sesimi fısıltıya indirerek, "Amber, evlenmek sadece bir fikirdi.

bana geri ödeme konusunda endişelenmezdi. Seni şimdi sigortama eklerdim ama poliçemi kontrol ettim ve evli olmamız gerekiyor. Sana şantaj yapmaya çalışmıyorum."

Bir kahkaha atıyor. "Sen şantaj yapamazsın. Çok temiz kalplisin."

Bunun üzerine gülümsüyorum ve bir duraklama oluyor ve sessizliği doldurmak için ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Yapacağım. Seninle evlenirim... iki yıllığına ya da ikimize de ne kadar fayda sağlayacaksa o kadar süre için ya da sen birine aşık olana kadar."

İzlerimde duruyorum. Bruce arkasına bakıyor ve bana endişeli bir bakış gönderiyor. Başımı sallıyorum, iyi olduğuma ve çocukların beni beklemesine gerek olmadığına dair sessiz bir işaret.

"Amber," diyorum yavaşça. "Araba sorunu yüzünden bu konuda bir karar vermeni istemiyorum. Ne kadar paraya ihtiyacın varsa sana göndereceğim. Sana yardım etmem için benimle evlenmek zorunda değilsin."

"Biliyorum," diyor, sesi savunmacı. "Günlerdir durmadan bunu, evlenmeyi düşünüyorum. Aslında sadece ev arkadaşı oluruz, ismen evli olan ve birbirimize yardım eden ev arkadaşları. İnsanlar her zaman bundan daha garip şeyler yaparlar, değil mi?" Esprili olmayan bir kahkaha atıyor. Nella arka planda telaşlanmaya başlayınca Amber inliyor. "Gitmem gerek ama bunu yapalım, tamam mı? Konuşacak vaktin olduğunda beni ara."

"Tamam," diyebildiğim tek şey o aramayı sonlandırmadan önce, beni yüzümdeki tüm kan çekilmiş bir halde havaalanı pistinin ortasında bırakması.

Evli. Amber'la. Her zaman istediğim, hayalini kurduğum şeydi. Açıkçası, şartlar tamamen farklı. Ama belki yakınlık, belki birlikte yaşamak, bir şekilde birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi görmesine yardımcı olabilir?

Bunun boş bir hayal olduğunu fark ederek başımı sallıyorum ve çocuklara yetişmek için acele ediyorum.

Bruce önce beni fark etti, her zamanki parlak yüz hatları meraktan kaskatı kesilmişti. "Hey, Kaptan. İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Amber'ın arabasında bir sorun var ve ben de yardım etmeye çalışıyordum."

West'in kafası açmakta olduğu naneden kalkıyor. Naneyi ağzına atar ve paketini cebine sokar. "Kızlar çok inatçı. Parasını ödemene izin vermiyor, ha?"

Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır."

Mitch homurdanır gibi bir ses çıkarır, huysuz yüzü her zamanki gibi fırtınalıdır. "Neden paramızı onlara yardım etmek için kullanmamıza izin vermiyorlar? Çok paramız var ve bunu iyi bir şey için kullanmaktan mutluluk duyarız."

Colby bir kahkaha attı. "Evet, Noel kütüphanesi için kitaplara ne kadar para harcadığımı konusunda hâlâ suçluluk duyuyor. Ama aldığım teşekkürlere bakılırsa, bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım." Göz kırıyor.

Mitch onu itiyor. "İğrenç. Bunu kendine sakla." "Bir daha o kütüphaneye adımını atma," diye dalga geçiyor West.

Ekibimizi otele götürecek olan büyük otobüse karış karış biniyoruz. İçeri girdiğimde boş bir sıraya oturuyorum ve sessizlik boğucu geliyor. Genelde sessizliği severim ama şimdi havada bir sır var. Ve bir kez olsun çocuklarla özel hayatım hakkında konuşmak, Amber'la yapmayı düşündüğümüz şeyi onlara anlatmak istiyorum. Ama bir şey söylememi ister mi bilmiyorum ve anlaşılmamızdan kime bahsedip kime bahsetmeyeceğimizi de bilmiyorum. Tabii gerçekleşirse. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde fikrini değiştireceğinden %99.9 eminim. Ama ameliyatına iki hafta var, o yüzden her halükarda bir an önce karar vermemiz gerekiyor.

Hazırlıklı olmayı severim, bu yüzden Şükran Günü'nde onunla bu çılgın fikir hakkında konuştuktan sonra sigorta poliçemi kontrol ettim. Poliçemde bekleme süresi yok, yani evlenirsek, ilk günden itibaren tamamen sigortalı olacak. O ve Nella.

Onlara bakma düşüncesi göğsümü biraz kabartıyor. O kızların benim olması.

BÖLÜM ON ÜÇ

AMBER

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," diyorum Ford'a milyonuncu kez. "Birkaç yıl boyunca en iyi arkadaşım ile takılacağım. Bu konuda neden fikrimi değiştireyim ki? Ve sonunda Washington'a taşınmak için bir bahanem var." Aslında taşınma kısmı hakkında yalan söylemiyorum, en çok heyecanlandığım şey bu. Ama evlilik kısmı? Karnımı biraz ağrıtıyor... Ford olduğu için değil, Ford'a herkesten daha çok güveniyorum. Geçen yıl gerçek bir düşün planlıyordum. Gerçekten aşık olduğum bir adamla. Kalbimi paramparça eden bir adamla.

"Çünkü," diyor, sonra duraklıyor, derin sesi yolculuktan ve bu geceki maçıdan dolayı ne kadar yorgun olduğunu daha da derinleştiriyor. "Bu evlilik."

Evlilik kelimesi yanaklarımı ısıtıyor. Uzun zamandır düşün meselelerinden kaçıyorum. Bu sadece başarısız nişanlılığımı ve görmezden geldiğim milyonlarca kırmızı bayrağı olan nişanlıyı hatırlatıyor.

"Ayrıntıları halletmemiz gerekiyor," diyorum felaket mutfak tezgahımın üzerinden iterek. Ford'un ki gibi özel yapım bir tezgah değil, granit gibi görünmesi gereken ama fena halde başarısız olan soyulmuş laminantlı bir tezgah.

İvri zıvır çekmecemi açmaya çalışıyorum, açmak için sertçe çekiyorum. İçindeki bir şey sıkışıyor ve açılmasını engelliyor. Sonunda serbest kalıyor. Bir kalem ve kağıt bulma umuduyla dağınıklığı karıştırıyorum. Birkaç tüp akrilik boya, birkaç boya fırçası, biraz dudak kalemi ve temiz sayılabilecek bir peçete buluyorum. Yeterince iyi. Dudak kalemini aldım ve buruşmuş peçeteyi

Tezgah. Bu da zor, çünkü sahip olduğum az miktardaki tezgah alanı kirli şişeler ve bulaşıklarla dolu.

Ford gibi bir temizlik manyağı olmayabilirim ama evim genelde bu kadar kötü olmaz. Bugün çılgıncaydı; araba, diş çıkaran bir bebek, bir prosedürü planlamak - şimdi yeniden planlamam gerekecek - ve tabii ki bir düğün planlamakla uğraştım.

"Tamam, bir kalemim ve kâğıdım var," diyorum dudak kalemimin kapağını açarak.

Ford hoş, gırtlaktan bir ses çıkarıyor. Yarı şakacı yarı sinirli bir ses. "Sadece peçete gibi bir şeyin var, değil mi?"

Nefesim kesildi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Seni tanıyorum, Ambs." Bunu söylerken o büyük omuzlarından birini silktiğini söyleyebilirim. "Bir Word belgesi hazırladım, o yüzden peçeteyi kaldır."

"En azından birimiz sorumluluk sahibi bir yetişkin," diye takılıyorum.

"Sadece kendim için endişelenmem gerektiğinde sorumlu bir yetişkin olmak daha kolay," diyor. "Endişelenmeniz gereken fazladan bir insan daha var."

Basit ama dürüst sözler gözlerimi yaşartıyor. Bir şey beni görülmüş hissettiriyor. Bu kadar iri bir adama göre Ford'un beni de en az kendisi kadar uzun hissettiren bir tarzı var. Beni *tanıdığını* hissettiriyor.

Theo'nun beni hiç tanımadığını görmek artık çok kolay. Bana aldığı yüzükten, beyaz altın kordonlu basit bir tektaştan, bana verdiği hediyelere kadar... daha önce adını bile duymadığım markaların tasarımcı çantaları. Ve Ford beni her zaman ailesine kabul ederken, Theo beni kendi ailesine almaktan kaçındı.

Gözlerimi kapatıp Theo'yla ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum. Beni ve kızımızı istemediği an onu sevmeyi bırakmıştım. Ama tüm bu evlilik konuşmaları hayatımın o kısmını yeniden düşüncelerime sokuyor ve tüm o acı anıları geri getiriyor.

Ford boğazını temizliyor ve bilgisayarının tuşlarının tıkrıdığını duyabiliyorum. Muhtemelen belge için kulağa profesyonelce gelen bir başlık yazıyor, Ford Remington ve Amber Park'ın Evlilik Sözleşmesi gibi bir şey.

"Sanırım öncelikle evliliğimizin koşullarını bilen birileri olup olmadığını tartışmamız gerekiyor."

Dudak kalemini bırakarak küçük mutfağımdan sadece üç adım ötedeki oturma odasına geçiyorum. Oturma odası da... küçücük. İkinci el eşya satan bir dükkândan bulduğum yıpranmış, mavi kanepeye çöküyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bunun sadece seninle benim aramda kalmasının en iyisi

olduğunu düşünüyorum. O kadar çok göz önündesin ki

haberini yayılması çok kolay olur. Sigorta dolandırıcılığından hapse giremez misin?"

Ford iç çeker. "Bunu kim nasıl kanıtlayabilir ki? Birbirimizi ikinci sınıftan beri tanıyoruz, birlikte binlerce fotoğrafımız, kısa mesajlarımız, e-postalarımız var. İlişkimizi kanıtlamak çok kolay olurdu."

"Doğru. Ama birbirimize karşı hiçbir zaman romantik olmadığımızı görmek de kolay olurdu."

"Pekâlâ. Kimseye söylemeyeceğiz," diyor ve tekrar bir şeyler yazıyor. "Bu da insanları... arkadaşlarımızı, ailemizi, takım arkadaşlarımızı... gerçekten, bilirsin işte... aşık olduğumuza ikna etmemiz gerektiği anlamına geliyor." O kadar çok kekeliyor ve duraksıyor ki, kahrkahrını bastırmak zorunda kalıyorum.

"Beni seviyormuş ve bana tapıyormuş gibi yapmak kulağa çok mu zor geliyor?" Alay ediyorum. Sessizlik... telefonun diğer ucundan sessizlikten başka bir şey gelmiyor. "Ford?"

Boğazını temizliyor. "Ah, özür dilerim. Yazıyordum."

Yalan söylediğini düşünüyorum ve keşke bu konuşmayı yüz yüze yapıyor olsaydık da yüzünü, ifadelerini ve tepkilerini görebilseydim. Aramızda hiçbir şeyin garip olmasını istemiyorum. Ve tüm bu anlaşmayla ilgili en büyük endişem kesinlikle bu.

"Şimdilik sadece ikimizin bildiğini ve etrafımızdaki herkesi gerçekten aşık olduğumuza ikna etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu da zor olmayacak çünkü ben harika bir aktörüm," diyerek beni güldürüyor ve az önce hissettiğim tuhaf gerginliği dağıtıyor.

Ford berbat bir yalancıdır, hep öyleydi. Dolayısıyla bu işin oyunculuk kısmı onun için muhtemelen zor olacaktır.

"Sen ve Nella kendi odalarınıza çıkabilirsiniz elbette," diyor. "Ve bence mali açıdan gerçek bir evli çift gibi davranmalıyız. Sen benim sigortamdasın, faturaları, yiyecekleri, araçları vs. ben ödüyorum."

"1980'lerde değiliz Ford. Her şeyin parasını ödemek zorunda değilsin. Ben de evde oturan bir anne olmayacağım. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil," diye ekliyorum. "Ama işimin getirdiği yaratıcılıktan hoşlanıyorum. Doğum izni sırasında bunu o kadar özledim ki yeniden resim yapmaya başladım." Yaptığım Pembe Piyano gülü resmine bakıyorum ve gülümsüyorum. "Hey, belki bana stilistinin numarasını verebilirsin ve ben de gördüğümüz o şık salona başvurabilirim diye düşündüm?"

"Bunu yapabilirim. Ancak doktorunuzun emirlerine uymanız ve tekrar çalışmanıza izin verene kadar dinlenmeniz gerekiyor."

İlgisini takdir ederek kendi kendime gülümsüyorum. "Tamam, anlaştık. Doktorlardan bahsetmişken, benimkinden size daha yakın bir kardiyoğa sevk almam gerekecek. Ameliyat için Ohio'da kalsaydım, bu gerçekten tuhaf görünürdü... eğer evliyse."

"Katılıyorum. Ve sen benim karım olacağın için..." sesi karım kelimesinde duraksıyor. "NHL ailevi bir acil durum için birkaç gün izin almama izin verecek. Yani ameliyat günü ve iki gün sonrasında seninle birlikte olabilirim. Ne yazık ki, normal sezon programına geri dönmeden önce sahip olacağım tek zaman bu."

"Sorun değil. Çok fazla izin alabileceğini düşünmemiştim. İyileşme sürecinde Nella'ya bakması için tutabileceğim birini tanıyor musunuz?" "Annemden rica edersek yardıma geleceğinden eminim. Ama eğer sen

Bu konuda rahat değilseniz, ona bundan bahsetmeyeceğim."

Bir an için bu fikri düşündüm. Evli olduğumuzu düşünerek bizimle kalacaktı. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Yalan söylemek bu işin en kötü kısmı olacak. Özellikle de bana her zaman nezaket ve saygıyla davranan Ford'un ailesini kandırmak. Ama bu er ya da geç olacak ve Nella konusunda ona sonuna kadar güveneceğim.

"Evet, sanırım bu işe yarar. Eğer isterse tabii ki. Baskı yok." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Bu şansı kaçırmayacağına eminim, Ambs. Muhtemelen kız kardeşlerimin ona katılmasını engellememiz gerekecek."

Yapardı. Yapacağını biliyorum. Bu yüzden ona tapıyorum ve o en iyisi. Benim için kendi annemden daha iyi bir anne ve ona yalan söylemek beni öldürüyor. Gerçi, gerçekten evleneceğiz... yani belki de tamamen yalan değildir?

Boğazımdaki kalınlığı yutuyorum ve telefonu biraz daha sıkı kavıyorum. "Yani, bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

Bir duraklama. "Sen varsan ben de varım." "Tamam. Varım."

BÖLÜM ON DÖRT

FORD

Kanada seyahatimizden eve döner dönmez Ohio'ya giden bir uçağa atladım. Acele etmekten nefret ediyorum, ancak prosedürün karşılanabilmesi için bunu mümkün olan en kısa sürede yasal hale getirmeliyiz. Amber Virginia'da saygın bir cerrahtan sevk aldı ve ameliyatı önümüzdeki hafta yapılacak. *Önümüzdeki* hafta. Kendime karşı dürüst olursam, bu kadınla evlenmek beni o kadar da germiyor, ama en önemli parçasını ameliyat ettirmesi? Bu beni korkutuyor.

Avuç içlerimin terlemesi neredeyse beni iğrendirmeye yetiyor. Elimi elbise pantolonumun cebine sokuyorum. Parmaklarım, ellerimle çizgilerini ve oluklarını hissettiğim için neredeyse pürüzsüz hale gelmiş eski altın parayı buluyor. Kalabalık Cincinnati havaalanından geçip Amber'in güvenilir arabasını bulmak için otoparka doğru yürürken başparmağımı üzerinde gezdiriyorum. Washington'a giderken yanımızda götüremeyeceğimiz bir araba, Amber'ı hâlâ haberdar etmem gereken bir nokta.

Amber beni fark ettiğinde, yemin ederim omuzlarının rahatladığını ve rahat bir nefes aldığını görüyorum. Ve varlığımın ona bunu yapabilmesi, ona huzur verebilmesi, kendi kalbimin biraz komik atıyormuş gibi hissetmesine neden oluyor.

"Ford," dedi, sesi sulu geliyordu. "Ne kadar da güzel görünüyorsun."

Kendimi durduramadan kollarımı ona sımsıkı sarılıyorum. O da bana aynı şiddetle sarılıyor, sanki sarılmaya en az benim kadar ihtiyacı varmış gibi.

Ona sarıldığımda burnunu çekiyor ve gözyaşlarının gömleğimi ıslattığını hissediyorum. "Her şey yolunda. Artık buradayım."

Yutkunuyorum, yapabileceğim küçük bir şakayı düşünüyorum. Şaka yapmanın uygun olduğu bir zaman mı? Ama yine de bazen Bruce ve Colby yanlış zamanda şaka yapıyor ve herkes buna bayılıyor gibi görünüyor. Yapmaya karar verdim. "Yoksa burada olduğum ve kocan olmak üzere *olduğum* için mi ağlıyorsun?"

Gözyaşları kahkahaya dönüşüyor ve omuzları titremeye başlıyor. Onu güldürdüğüm ve tersini yapmadığım için şükrederek bir nefes veriyorum.

Benden uzaklaşıyor ve bakışlarımla buluşmak için yukarı bakıyor. Parlak yeşil gözleri ve bu gözlerde kendimi nasıl kaybedebileceğim bir an için beni şaşkına çeviriyor. O zümrütlerin derinliklerine bakmak, yemyeşil bir çayırdaki oynaşmanın nasıl olacağını hayal ediyorum.

"Evet, zavallı ben, yakışıklı bir sporcuyla evleniyorum." Kibar olmayan bir şekilde homurdanıyor ama bu çok sevimli. "Çoğu kadının benimle yer değiştirmek için sağ kolunu keseceğinin farkındasın, değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu... grafikti. O kadar da iyi değilim."

Kollarımın hâlâ omuzlarına gevşekçe dolanmış olduğunu fark ederek aşağı bakıyor. "Bu iyi mi? Sarılmak... dokunmak?"

Gülüyorum. "Evet, Ambs. İyi tanıdığım insanlardan gelen sarılmalara aldırmiyorum. Yine de nefret ettiğim dokunuşlar var, birinin omzuma dokunması gibi." Bu düşünceyle ürperiyorum ve o da kıkırdıyor.

Amber benden uzaklaşıyor ve sürücü tarafındaki kapıyı açmak için uzanıyor. "Hava soğuk. Ve adliyedeki zaman dilimimiz kırk beş dakika sonra."

"Tamam," diyorum, onu nazıkçe sürücü kapısından uzaklaştırarak. "Sorun olmazsa ben kullanacağım."

"Şaka mı yapıyorsun? En son ne zaman birinin bana şoförlük yaptığını hatırlamıyorum." Yolcu tarafına geçmeden önce arka koltuğa göz atıyor, araba koltuğundaki Nella'yı kontrol ediyor. "Bu evlilik olayı en iyisi." Göz kırıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

Eğer araba kullanmamın onu şımarttığını düşünüyorsa, o zaman gözleri yepyeni bir evrene açılmak üzere demektir. Çünkü bu kadını her zaman istediğim gibi şımartmak üzereyim.

Cincinnati adliyesine on beş dakika erken vardık, ki bu iyi oldu çünkü bir bebekle her şeyin ne kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum. Amber ve Nella beni Washington'da ziyarete geldiklerinde, takip etmemiz gereken bir programımız yoktu, sadece takılıyorduk. Ama bugün önemli bir randevumuz var ve Nella kendi düğünümüzü kaçırmamıza neden olmaya kararlı.

Altı değiştirildi, emzirildi ve gazı çıkarıldı ve Amber'ın kaşlarının çatıklığından sinirlendiğini anlayabiliyorum. Ceketini çıkarana kadar fark etmediğim çok güzel bir elbise giyiyor. Pembe-pembe bir kadife ve kış için yumuşak ve sıcak görünüyor, ancak malzeme vücuduna güzelce yapışıyor. Omzunda Nella'nın büyük bir salyası var ama bu bile onun güzelliğinden bir şey götürmüyor. Kızıl saçları bugün başının etrafında dönen tuhaf bir örgü şeklinde.

"Çok üzgünüm Ford," diye fısıldıyor Amber, zıplayarak Nella'yı sakinleştirmeye çalışıyor.

"Özür dilemeyin. O bir bebek ve biz de onun programına göre hareket ediyoruz." Durakladım. "Deneyebilir miyim?" Ağlamaktan yanakları kızarmış ve benek benek olmuş mutsuz kız bebeğe uzanarak soruyorum.

Amber omuz silkti ve onu bana verdi. Ellerimi Nella'nın koltuk altlarının tam altına koyuyorum ve Nella orada sallanıp iki saniye kadar bana bakıyor, sonra tekrar ağlamaya başlıyor.

Bir sonraki gideceğimiz odadan mutlu bir çift çıkıyor. Gülümsüyorlar ve el ele tutuşuyorlar, sonra insanlarla dolu koridoru görmezden gelerek tutkuyla öpüşüyorlar.

Nella daha yüksek sesle ağlıyor ve birbirlerinden uzaklaşıp bana ve Nella'ya sinirli bir bakış atıyorlar.

Onu göğsüme yasladım ve başına doğru fısıldadım, "Vay canına, Nells. Ne kadar kabalar. Daha önce hiç ağlayan bir bebek görmediler mi?"

Benimle aynı fikirdeymiş gibi homurdanıyor. İri yeşil gözleri yukarı bakıp benimkilerle buluşuyor ve uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. Tıpkı annesine benzemesi komik ama onda tamamen farklı bir şey var. Tamamen kendi kişiliğine sahip küçük bir insan.

"Bu ikisinin cesaretine inanabiliyor musun?" Hoşuna gitmiş gibi görüldüğü için tekrar fısıldıyorum. "Sanki senden daha önemlilermiş gibi."

Ağzından salyalar akarken gurultulu bir ses çıkarıyor.

"Sen, Nella, bu binadaki en önemli kişisin. Bunu fark ettiklerini sanmıyorum."

Cevap olarak cıvıldıyor.

"Ben Ford Remington olarak sizin ne kadar önemli olduğunuzu ve taleplerinizin derhal karşılanması gerektiğini bildiğim için içiniz rahat olsun."

Nella sırtarak yüzüme uzanıyor ve çenemi tutuyor.

Amber usulca gülüyor ve ben onun bunca zamandır bizi izlediğini ve dikkatle dinlediğini fark ediyorum. "Nasıl olduğunu anlıyorum. Siz ikiniz şimdiden bana karşı birleştiniz mi? Takım mı kuruyorsunuz?"

"Asla," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Biz üçümüz bir takımız. Hiçbir erkek, daha doğrusu kadın geride kalmaz."

"Amber Park?" Orta yaşlı bir kadın, saçlarını düşük topuz yapmış ve siyah bir pantolon giymiş, kapı aralığından sesleniyor. Arkasındaki çift kapının sulh hakimine çıktığını varsayıyorum.

"Bu biziz," diyor Amber, sanki bana kaçmam için son bir şans veriyormuş gibi bir kaşını kaldırarak.

Boştaki kolumu ona uzatıyorum, o da yavaşça kendi kolunu benimkinin içinden geçiriyor ve her şeyin değişmek üzere olduğu odaya giriyoruz.

Topuzlu kadını büyük mahkeme salonuna kadar takip ediyoruz, yargıç zaten odanın önünde duruyor. Kadın önce kapıya sonra da bize bakıyor. "Tanığınız var mı? Yoksa kalıp tanıklık etmemi mi istersiniz?"

"Bebek sayılır mı?" Amber alay ediyor, sesi gergin ve gerginmiş gibi çıkıyor.

Tabii ki gergin, çünkü bana aşık değil. Tüm bu durum muhtemelen onun için çok daha sinir bozucu. Ben sevdiğim kadınla evleniyorum ve ameliyat olmak zorunda değilim. Bu yüzden gergin değilim. Göğsüm sıkışıyor ve onu rahatlatmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden hala çenemle oynayan ve neyse ki ağlamayan Nella'yı sessizce tutmaya devam ediyorum.

Kadın usulca güler. "Korkarım ki hayır. Ne kadar sevimli olursa olsun, on sekiz yaşından küçük. Ama sorun değil, ben tanık olarak kalacağım. Bu arada ben Susan, Yargıç Carter'ın asistanıyım."

Gülümsüyoruz ve bizi odanın önüne, yargıcın yanına götürüyor. "Ne kadar şirin bir ailesiniz," diyor yaşlı beyefendi, gri saçları düzgünce yana taranmış ve siyah cübbesi mükemmel bir şekilde ütülenmiş. "Ben Yargıç Carter," diye gülümsüyor. "Sanırım sen Amber Park'sın," Amber'a bakıyor ve sonra bana göz atıyor. "Ve sen de Ford Remington'sın?"

"Evet, efendim," diye cevap veriyorum.

Kaşları çatılıyor. "Tanıdık geliyorsun..." İşaret parmağıyla çenesine vuruyor. "Hokey oynuyor musun?"

Amber gülüyor. "Seni hiçbir yere götüremem Ford. Düğün gününün tamamen gelinle ilgili olması gerekmiyor mu?"

Yanaklarımın ve kulaklarımın ısındığını hissediyorum. Anonimlikten tamamen yoksun olmak hiç alışamadığım bir şey ve muhtemelen NHL'de olmanın en zor kısmı. İyi yanları kötü yanlarından daha ağır basıyor ama yine de saklanamamaktan ve görünmez olmaktan nefret ettiğim zamanlar oluyor.

"Evet, Eagles için oynuyorum," diye cevap veriyorum. "Ama bugün tamamen güzel gelinimle ilgili." Amber'a göz kırpıyorum, bu Colby'nin Noel'e sık sık yaptığı bir şey ve o da bundan hoşlanıyor gibi görünüyor.

Amber bana bakıyor, o yüzden sorun etmiyor olmalı.

Yargıç içtenlikle güler. "İyi adam. Evliliğin nasıl yürüdüğünü zaten biliyorsun evlat. Mutlu eş, mutlu hayat."

Amber kirpiklerini bana doğru savuruyor, ben de gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Bir evlilik töreninin temel yeminlerinden geçiyoruz ve yüzüklerimizin olmadığını fark ediyorum. Yargıç sırtıyor, muhtemelen birbirimizle evlenmek için sabırsızlandığımızı ve doğru düşünemeyecek kadar aşık olduğumuz için yüzükleri unuttuğumuzu düşünüyor. Muhtemelen benim açımdan haklı ama Amber açısından değil.

Yargıç Carter yeminleri tamamladı ve "Ohio eyaleti yasalarına göre sizi karı koca ilan etmek benim için bir onurdur. Gelininizi öpebilirsiniz."

Beynim biraz bulanıklaşıyor ve her nedense yere baktığımda Nella'nın hâlâ kollarımda olduğunu fark ediyorum. Sanırım törenden dolayı dikkatim o kadar dağılmıştı ki onu hala kucağımda tuttuğumu fark etmemiştim. Bana sakızlı bir sırtış attı, sonra ben de muhteşem annesine baktım. O artık benim karım. Ve onu öpmem gerekiyordu.

Amber bana doğru ilerliyor, küçük elini yanağıma götürüyor, sonra eğilip diğer yanağıma öpüyor. Teninin ve şampuanının kokusu neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Geri çekildiğinde, nerede olduğumu hatırlamak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Ve bu kadını öpme fırsatım varken bunu kaçırdığım için yaşadığım hayal kırıklığı içime işliyor.

Yani, yanaktan öpmek güzeldi, beni yanlış anlama. Ama dudaklarımı onun yastık gibi yumuşak, pembe ve parlak dudaklarına bastırmak? Kadınsı kokusu etrafımda dans ederken? Ahh. Kahretsin, o öpücüğü istiyorum. Zamanda geriye gidip töreni yeniden başlatmak istiyorum. Onu tutup öpmek ve bildiğim kadar iyi olup olmadığını görmek istiyorum.

"Tebrikler!" Susan her şeyi resmileştirmek için elinde evraklarla bize doğru geliyor.

Amber belgeleri imzalıyor, sonra benim de imzalayabilmem için Nella'yı kollarımdan alıyor. Onun küçük ağırlığını ve küçük bebek halinin sıcaklığını anında özlüyorum. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı, minik bir battaniye gibi.

Nella hemen telaşlanmaya başlar ve Amber iç çeker. "Sanırım seni sadece bugün istiyor."

Belgeleri imzalıyorum, sonra dönüp kızıl saçlı anne-kız ikilisine bakıyorum. Onları görünce kafamın ve kalbimin içinde bir şeyler çarpıyor. Onlara bakarken kalp atışlarım artık "*benim*" kelimesiyle çarpıyor.

BÖLÜM ON BEŞ

AMBER

BANA BİR KAMYONET ALDI. Bir kamyonet. Yepyeni bir tane. Çok güvenli olduğunu söylediği parlak, kırmızı bir Ford F-150. Görünüşe göre Ford kamyoneti iki gün önce, evlenmekle ilgili telefon konuşmamızdan sonra nakit transfer yoluyla satın almış. Tapusu ve her şeyi ikimizin adına.

Adam zaman kaybetmiyor, bu kesin. Düğün gecemizi benim yetersiz eşyalarımı toplayarak geçirdik ve geceyi benim parıltısız dairemde geçirdik. Kesinlikle Ford Remington'ın hak ettiği bir düğün ya da balayı değildi ama bir kez bile şikâyet etmedi.

Sonra kahvaltı almaya gitti ve yepyeni, parlak kırmızı kamyonumla geri geldi. Canavarın içi evimin eşyalarının yarısıyla dolu, tabii ki bu yüzden bana bir kamyonet aldı. Sadece Ford, eşyalarımın mümkün olduğunca çoğunu Washington'a getirebilmem için bir kamyon satın alma öngörüsüne sahip olabilirdi.

Ama bu şeyi nasıl park edeceğim?

Ford'un D.C.'nin hemen dışında, Virginia'nın lüks bir mahallesinde bulunan evine doğru altı saatlik yolculuğun yarısına gelmiştik. Sonunda "Bana bir kamyonet aldığına inanamıyorum" dediğimde Nella arkamdaki araba koltuğunda mışıl mışıl uyuyordu.

Bizi eve götürürken yüzü yoldan ayrılmıyor. Ev... ev gibi hissettirecek mi? Ohio'daki dairem gerçekten evim gibi hissettirdi mi? Hayır, sanırım hissettirmedi. Sanırım bana evim gibi gelen tek yer çocukken Remington'ların evinde geçirdiğim öğleden sonralarıydı.

"Bu bir düğün hediyesi," diyor basitçe, yüzünde mizahtan eser yok.

"Bana sadece bir araç alamazsın, Ford."

"Evet, alabilirim."

Kollarımı kavuşturup pencere­remden dışarı bakıyorum, yanımda oturan iri adamı görmezden gelmeye çalışıyorum, o kadar çok yer kaplıyor ki bu kamyonun ne kadar büyük olduğunu neredeyse unutuyorum.

İç çekiyor ve bana baktığını anlayabiliyorum. Bakışlarının orada olduğunu bildiğim için ensemdeki deri diken diken oluyor. "Ambs, araban bir yolculuğa çıkmak için çok fazla sorun çıkarıyordu. Satıcı, şanzıman sorunlarına rağmen bana iyi bir takas değeri verdi ve doktorun ameliyattan sonra iyileşene kadar artık uçmak yok dedi. Seninle ilgilenmek istiyorum. Ve Nella'ya. Senin de güvenli ve güvenilir bir araca ihtiyacın var. Bu kadar basit."

Yavaşça dönüp ona bakıyorum. Şimdi yine yola bakıyor ama bir anlığına bana bakıyor. Ağzı ince, düz bir çizgi halinde. Endişeli. Ve endişelenmesinden nefret ediyorum.

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum. Sadece, sana asla böyle hediyeler alamam. Bu eşit değilmiş gibi hissettiriyor, anlıyor musun? Sanki tüm bu anlaşmanın tüm faydalarını ben alıyorum ama sen hiçbir şey alamıyorsun."

Yontulmuş profilini inceliyorum ve ağzı bir sırtıyla yukarı kalktığında rahatlıyorum.

"Bu çok saçma," diyor bir elini direksiyondan kaldırıp siyah saçlarını tararken. Onu daha da yakışıklı gösteren koyu renk çerçeveli gözlüklerini takıyor.

"Öyle mi? Bundan gerçekten ne çıkarıyorsun?"

Burnundan sessiz bir kahkaha atıyor. "Herkes benim yalnız olduğumu, kırıldığımı falan düşünüyor. Sen benim itibarımı kurtarıyorsun." Bana tekrar bakıyor, ağzı hala sırtıyor. "Beni havalı bir koca ve kız babası gibi gösteriyorsun."

Bir kahkaha patlattım. "İstediğiniz itibar bu mu? Kulağa çok... sağlıklı geliyor."

Gülümsüyor. Bu onun nadir ama gerçek gülümsemesi, konuştuğu kişiyle tamamen rahat ve huzurlu olduğunda verdiği gülümseme. Bu gülümsemeyi görmekten her zaman onur duymuşumdur. "İşte ben de tam böyle bir itibar istiyorum."

Ben de gülümsüyorum çünkü bu tam Ford'a göre. Hiçbir zaman çapkın ya da asi olmadı. Tam da sevgi dolu bir eş, tatlı çocuklar ve muhtemelen bir köpekle sakin bir hayat isteyecek bir tip. Ve iki yıl içinde, işimiz bittiğinde, tam olarak bunu bulacağından hiç şüphem yok.

"Hey, neden bir köpeğin yok?" Durup dururken sordum. Tekrar otoyola odaklanmadan önce başını hızla bana doğru eğiyor.

"Bir süre hiçbir köpeğin Moose ile kıyaslanamayacağını hissettim. Köpekleri görmek beni... üzgün hissettiriyor?" Hangi duyguyu hissettiğini düşünürken alnı çatlıyor. Büyük duygular söz konusu olduğunda hep yaptığı bir şeydi bu. "Evet, üzgün," diye karar verdi.

"Peki ya şimdi?"

İç çekiyor. "Bir köpek isterdim. Ama o kadar çok seyahat ediyorum ki, bu ona adil gelmiyor... ya da ona."

Sırıyorum ve yüz ifademi görünce kaşları birbirine yaklaşıyor. "Hayır Amber. Bir bebeğe bakıyor ve ameliyattan sonra iyileşiyor olacaksın. Bir köpek için uygun bir zaman değil."

Alt dudakımı çıkarabildiğim kadar çıkarıyorum.

"Hadi ama." "Hayır."

"Ama bu nihayet senin için yapabileceğim bir şey! Normal aktiviteler için uygun hale geldikten sonra, ki bu küçük bir prosedür olduğu için iki hafta sürecek, bir köpek alabiliriz. Ona bakmak için evde olacağım ve bir iş bulduğumda, onu gezdirmek için öğle yemeğinde eve geleceğim. Mükemmel olur. Lütfen bunu yapmama izin verin. Tüm bu olanları daha az tek taraflı hissettirir."

İnliyor ve direksiyonu daha sıkı kavlıyor. "Bunu ameliyattan sonra konuşuruz."

Ellerimi çırpıyorum. "Seni ikna edeceğim. Çok ikna edici olabilirim." Etkili olması için kaşlarımı sallıyorum ve Ford'un yüzüne ve kulaklarına yayılan derin kızarıklığı fark edene kadar bunun kulağa ne kadar müstehcen geldiğini anlamıyorum.

Boğazını temizleyerek konuyu değiştiriyor. "Bir sorum var ve biraz kişisel görünüyor, bu yüzden cevap vermek zorunda değilsiniz."

Başımı sallıyorum. Sorunun kişisel olmasından endişe etmiyorum çünkü ben açık bir kitap gibiyim, özellikle de Ford'a karşı.

"Theo için endişelenmeli miyiz? Ebeveynlik hakları falan var mı?"

Ford'un güçlü boğazı yutkunurken çalışıyor ve Theo hakkında konuşmanın ona acı verip vermediğini merak ediyorum. Ondan hep nefret etti. Ford'un adama karşı benden daha sert duygular beslediğinden eminim. Ve ben Theo'nun nişanını bozduğu kişiyim... çocuğuna hamileyken.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde vücudumu çeviriyorum. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Theo babalığı kanıtlayabilir ama bir yıldır ondan haber almadım. O

ihhtisasını yeni bitirmişken baba olmakla hiç ilgilenmiyordu." Sanırım tam olarak söylediği şeydu: *Sonunda hayattan tekrar zevk alabilirim, bir bebeğe bakmam.* Ama bunu Ford'a söylemeyeceğim, zaten Theo'dan yeterince nefret ediyor.

Ford uzun bir nefes verir. "Tamam, bu iyi." Gözleri genişliyor. "Yani, senin için orada olmadığından değil... ama bir sorun olmaması gerektiğinden."

"Ne demek istediğini anladım." Elimi koluna koyuyorum ama irkilmiyor ya da sinirlenmiş gibi davranmıyor. Onun yerine kulakları tekrar kızarıyor.

"Büyük şeylerden bahsettiğimize göre, muhtemelen bir hikaye bulmalıyız. Takım arkadaşlarının ve ailenin, hiç çıkmadığımız halde neden bu kadar çabuk evlendiğimizi merak edeceklerini tahmin ediyorum."

Rahatlıyor, elleri yeniden direksiyonun üzerinde gevşiyor. "Haklısın. Bir fikrin var mı?"

BÖLÜM ON ALTI

FORD

Amber, Nella ve ben Washington'a döndükten sonraki gün ve sabah antrenmanını yeni bitirdim. Çok yorulmuştum ve çocuklar tabii ki neden tek kelime etmeden Ohio'ya gittiğimi bilmek istiyorlardı. Onlara Amber'la arabada konuştuklarımızı kelimesi kelimesine anlattım. Temel olarak, yaklaşan kalp ameliyatı onu hayatı hakkında gerçekten düşünmeye itmiş ve o anda beni sevdiğini anlamış. Ben de aynı şekilde hissettim ve evlendik.

Bruce, West, Colby, Mitch ve ben soyunma odasındaki son kişileriz ve onlara şipşak evliliğimizi anlattıktan sonra ağızları açık bana bakıyorlar ama hiçbiri tek kelime etmiyor.

Yutkunuyorum ve omuzlarımı düzeltiyorum. "Yani, görüyorsunuz. Tüm bu kalp ameliyatı olayı ikimizin de birlikte olmak istediğimizi fark etmemizi sağladı. Neden bekleyelim ki? Bilirsin işte. Zaten otuz dört yaşındayız ve hayat çok kısa."

Bakmaya devam ediyorlar, içlerinden biri beş saniye boyunca gözünü bile kırpmıyor.

Colby sonunda dehşet verici sessizliği bozar. "Remy, senin adına sevindim! O kıza sonsuza dek aşık olduğunu biliyorum." Bana doğru ilerledi ve sırtıma sert bir tokat attı. "Sana bir parti veriyorum. Yoksa buna resepsiyon mu diyorlar? Her iki şekilde de kutluyoruz."

Gülümsüyorum ama gerçekmiş gibi gelmiyor. Kılık değiştirmiş gibi hissediyorum.

West'in kaşları hâlâ alnında, ama Colby'nin yolundan gidiyor ve bana yandan sarılıyor. "Evet dostum, senin adına sevindim. Birdenbire evlenmek sana hiç yakışmıyor. Ama mantıklı.

Kalp sorunları falan, sanırım. O iyileşirken yardıma ihtiyacınız olursa bize haber verin, tamam mı?"

"Teşekkürler, teklifiniz için minnettarım. Amber da öyle."

Mitch çantasını kapıp çıkışa doğru bir adım atıyor. Ama önce elini garip bir şekilde koluma çarpıyor. "Tebrikler dostum. Bu çok garip ama neyse."

Kendimi tutamayarak, açık sözlü ifadesine gülüyorum. "Teşekkürler, Mitch."

Takım arkadaşlarım birer birer evlerine, eşlerine gitmek üzere odadan çıkıyorlar. Ama omuzlarının üzerinden bana bakmadan, yüz hatlarını endişe kaplamadan değil.

Bruce, ekipman müdürü Jeff'in temizlemesi için tüm kaleci kıyafetlerini çıkardığı yedek kulübesinde oturmaya devam ediyor. Duş aldı ve üstünü değiştirdi ama tek kelime etmedi. Bu onun yapacağı bir şey değil.

Bruce'un buz mavisi bakışları beni olduğum yerde donmuş gibi hissettiriyor. Ne söyleyeceğini görmek için bekliyorum. Dağınık, sarı saçları dağınık yüzüne nemli bir şekilde sarkıyor. "Dinle, Rem. Senin adına mutluyum, gerçekten. Sanırım hepimiz o kıza aşık olduğunu söyleyebiliriz. Ama bu gerçekten çok hızlı oldu."

Durumumuzu savunmak için ağzımı açıyorum ama beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Ne olursa olsun senin arkanda duracağım. Ama konuşacak ya da içini dökecek birine ihtiyacın olursa... ya da her neyse. Ben buradayım, tamam mı?" Kaşlarını çattı ve ben de başımı salladım.

"Evet, sağ ol dostum."

"Ve umarım ameliyatı iyi geçer." Duraksıyor. "Korkuyor musun?"

Omuzlarım çöktü. Birinin bana bu soruyu sormasına ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğimi sanmıyorum. Onun sorması korktuğum için kendimi normal hissetmemi sağlıyor, sanki böyle hissetmem bekleniyormuş gibi. "Evet. Kalbinin durduğunu düşünmek beni çok korkutuyor."

Bruce ayağa kalkıyor ve bana kocaman sarılıyor. Şu anda sarılmak istediğim kişi o değil, ama bu seferlik umursamıyorum ve ondan uzaklaşmadan önce hızla ona sarılıyorum.

İkimiz de spor çantalarımızı alıp çıkışa yöneliyoruz ve birlikte araçlarımıza doğru yürüyoruz.

Bruce eski Chevy pikabının kilidini açar. Kilidi açmak derken, anahtarı anahtar deliğine sokması gerektiğini kastediyorum çünkü pikabı *o kadar* eski. "Ciddiyim, Kaptan. Ararsan orada olacağım. Burada neler döndüğünü bilmiyorum." O kullanır

Bir elimle çevremde havada bir daire çiziyorum. "Ama yarım yamalak bir şeyler var."

Gözlerimi deviriyorum ve anahtarlığımdaki uzaktan çalıştırma düğmesine basıp Bruce daha fazla peşime düşmeden arabaya biniyorum.

Belki de takım arkadaşlarım beni sandığımdan biraz daha iyi tanıyorlardır. Belki de onlara neden böyle olduğumu anlatmalıyım. Neden biraz farklı olabildiğimi.

İç çekerek aracımda sakladığım yedek gözlükleri alıp takıyorum ve eve doğru yola koyuluyorum. Yol normalden daha uzun geliyor, muhtemelen Nella ve Amber'ın yanına dönüp nasıl alıştıklarını göreceğim için heyecanlıyım. Artık erkeklerin neden hep yaz düğünleri yaptıklarını ve sezon ortasında evlenmediklerini biliyorum. Onlarla birlikte olmak ve Amber'ı evinde hissettirmek için izin alamıyorum. Amber artık karım olduğu için önümüzdeki hafta onun ameliyatı için izin alabilirim. Ama sonra her zamanki gibi antrenmanlara ve seyahatlere geri döneceğim. Bu kontratımın bir parçası. D.C. Eagles bana sahip. Kötü bir şey olduğunu düşünmemiştim. Ama şimdi biraz boğucu geliyor.

Sonunda garaj yoluma girdiğimde vücudum rahatlıyor. Land Rover'ımdan indiğimde omuzlarımdaki gerginlik kayboluyor ve garaj kapısını açıp evimin çamaşır odasından içeri girdiğimde ilk kez evimdeymişim gibi hissediyorum.

Müzik çalıyor, sanırım Miley Cyrus'tan bir şeyler, Amber şarkı söylüyor ve Nella da şarkı söylemek ister gibi cıvıldıyor.

İçeride her ne oluyorsa bölmek istemediğim için mutfığa doğru hafifçe adım atıyorum. Amber son ziyaretinde giydiği hemşirelik geceliklerinden birini giymiş ama üstüne büyük boy bir Eagles sweatshirt'ü geçirmiş. Kızıl ve pembe saçları dağınık ve vahşi. Kış olmasına rağmen yalınayak, ama ısıtılmalı zeminim var, bu yüzden gerçekten önemli değil.

Bir çırpıcıyı mikrofon olarak kullanıyor ve Nella'ya *Wrecking Ball* şarkısının sözlerini söylüyor, şarkı sonsuzluk tezgahının üzerinde duran telefonundan çalıyor. Görünüşe göre kahvaltı hazırlıyor, Nella ise diğer eşyalarıyla birlikte kamyonu yüklediğimiz zıplama koltuğunda mutlu bir şekilde oturuyor.

"Günaydın," diyorum, mutfak kemerine yaslandığım yerden kendimi duyurarak.

Amber nefes nefese kalır, biraz sıçrar. Çırpma teli elinden düşüyor ve göğsünü tutuyor. "Ford! Ödümü kopardın!"

Ona doğru koşuyorum, uzanıp ellerimi omuzlarına koyuyorum. "İyi misin? Sorun kalbinde mi?"

Ellerimi savuşturuyor, şimdi de gülüyor. "Benimle uğraşmayı keser misin? Kalp krizi geçirmeyeceğim." Amber belinden eğiliyor ve çırpıcıyı alıyor. "Sen kocaman bir adamsın ve evde olduğunu bilmiyordum, hepsi bu."

Derin nefes alıyorum, aniden nefes nefese kaldığımı hissediyorum. "Ah, doğru ya. Üzgünüm."

"Bisküvi ister misin?"

"Gerçekten mi? Soslu mu?"

"Sossuz bisküvi yaparsam nasıl bir eş olurum?" diye soruyor, bir eliyle çırpma telini bana doğru sallarken diğer elini kalçasına dayıyor.

Gülüyorum. "Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarıma da masaj yapacak mısın?"

Çilli burnu sevimli bir şekilde kıvrılıyor. "Hayır. Ayaklarını gördüm. O patenleri her bağladığında daha da kötüleştiklerine eminim."

"Hokey oyuncularından gerçekten de en iğrenç ayaklara sahipler." Katılıyorum. Özellikle Colby.

Amber sırtıyor, sonra dönüp karılık işlerine devam ediyor. Nella'ya dönüp merhaba diyorum. Onunla ne zaman konuşsam bana gülümsüyor ve bunda gülümsemeye devam etmesi için konuşmaya devam etmek istememe neden olan bir şey var.

Onun yerine Amber'a bakar bakmaz yaygara koparıyor, sanki zıplama koltuğundan kalkmak istiyormuş gibi sırtını kamburlaştırıyor.

Amber'a bakıyorum, sessiz bir soruyla kaşımı kaldırıyorum.

"Evet, onu dışarı çıkarabilirsin. Bir süredir orada oturuyor. Kahvaltı neredeyse hazır."

Beş noktalı emniyet kemerini nasıl çözeceğimi bulmam birkaç dakikamı aldı ama sonunda onu kollarımda sabitledim ve yeniden mutlu oldu.

Birbirimize bakıyoruz ve bu çok rahat. Bir bebekle göz teması kurmak garip değil. Belki de kişisel alan kavramları olmadığı içindir.

Amber dikkatimi çekerek, "Sana tuhaf bir şekilde kafayı takmış," diyor.

Güzel yüzünde şaşkın bir gülümsemeye bizi incelediğini görmek için ona bakıyorum. Makyajsız ama her zamanki gibi güzel bir yüz. Amber her zaman güzeldir ve kadınların makyaj yapmayı ve yaratıcı olmayı sevmelerini anlıyorum - özellikle de

Amber gibi bunu bir sanat olarak gören biri ama Amber'ın taze yüzünde her zaman hayran olduğum bir şey var. Belki de çillerini bu şekilde daha iyi görebildiğim içindir.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için şaka yapmayı tercih ettim. "Sports Illustrated'a göre, hokeydeki en yakışıklı yüzlerden birine sahibim."

Bunu söylerken gülümsemiyorum, hatta alaycı bir ton bile kullanmıyorum ama Amber yine de şaka yaptığımı anlıyor. Bir kahkaha patlatıyor ve başını geriye atıyor. "Bunu duydun mu, Nella? O yüze baktığın için kendini ayrıcalıklı hissetmelisin."

Nella kollarımda mırıldanıyor ve ağzından koluma doğru bir salya akarken ona bakıyorum.

Amber bizim için hazırladığı iki tabak bisküvi ve et suyunu alıp karşı odadaki büyük yemek masasına götürüyor. Ben de Nella'yla birlikte arkasından gidip oturuyorum.

Oturduğum anda Amber Nella'ya uzandı. Onu vermekte isteksiz davrandığımda gülüyor. "Yemek yeme vakti geldi. Onu beslemek ister misin? Daha önce bir biberon pompaladım; ameliyattan sonra alacağım ağrı kesici ilaçlarla onu emziremeyeceğim için biberona alışması gerekiyor."

"İsterdim, evet."

Amber gülümseyerek mutfığa geri dönüyor ve elinde bir şişe anne sütüyle geri geliyor. Rengi mavimsi ve açıkçası memeden çıkan bir şey için pek de iştah açıcı görünmüyor. Süt şişenin plastiğini ısıtıyor ve beklenmedik bir şekilde midemi bulandırıyor. Boğazımı temizliyorum ve erkek oluyorum. Göğüsler güzel görünmekten daha fazlası içindir. İnsanları beslerler. Nella sızlanıyor ve biberonu ağzına yaklaşıtıyorum. Tutunuyor ve hevesle emiyor.

"Vay canına," diye düşünüyor Amber. "Benden neredeyse hiç şişe almıyor. Sanırım neden bir şişe kullandığımı merak ediyor."

Sırıtiyorum. "Meme uçlarımın işe yaramadığını biliyor, bu yüzden ona biberon vermeme aldırıyor."

Amber gülüyor, sesi yemek odasını dolduruyor ve beni hafifletiyor.

Amber kahvaltısını bitirdiğinde, gazını çıkarmak için Nella'yı alıyor. Bir dahaki sefere ne yapacağımı bilmek için izliyorum.

Amber'ın bana hazırladığı kahvaltayı hatırlayarak ağzıma büyük bir lokma atıyorum ve ne kadar güzel olduğunu düşünerek inliyorum. Amber bu tür yemeklere devam ederse, Colby ve Bruce'un deyiimiyle bir baba-bodum olacak.

BÖLÜM

YEDİ

AMBER

KAHVALTIDAN SONRA, ben Nella'yı uykuya yatırırken Ford ailesiyle yüzleşiyor. Merdivenlerden geri inip onu oturma odasındaki kanepede otururken gördüğümde sinirlerim tepeme çıkmaya başladı.

Bunu Ohio'dan buraya gelirken planlamıştık ama karnımdaki şişkinliği hafifletmiyor. Midem sanki Karadeniz'in dev gemilerinden birini savuruyormuş gibi hissediyorum - tabii ki içimin derinliklerinde çalan derin bariton deniz şarkısıyla birlikte.

Bisküvi ve sos muhtemelen en akıllıca fikrim değildi.

Ford'un anne ve babasını ekranda görebiliyorum, ikisi de oğullarına her zamanki gibi gülümsüyorlar. Ama üzerlerine nasıl bir bomba bırakacağımızdan haberleri yok. Ford ben görünmeden önce onlarla konuşmak için birkaç dakika istedi, ben de kenarda durup görünmeyi bekliyorum.

Ford'la göz göze geliyorum ve bana küçük ama güven verici bir gülümseme veriyor. Siyah eşofmanı ve kapüşonlu tişörtüyle devasa koltuğunda erkek gibi oturuyor olsa da, duruşunda bana gösterdiğinden daha endişeli olduğunu düşündüren bir şeyler var. Belki de gözlerini zar zor kırışından... ya da telefonunu ne kadar sıkı tuttuğundan.

Ailesinin bizim için çok heyecanlanacağına yemin etti ama bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Ve eğer hayat bana bir şey öğrettiyse... o da gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, gerçek olamayacak kadar iyi *olduğudur*.

Bay ve Bayan Remington ekrandan Ford'a gülümsüyorlar. Babasının derin sesi duyulur: "Kanada seyahatinden sonra dinlendin mi oğlum?"

Ford bir eliyle telefonunu tutarken diğeri eliyle kısa saçlarını karıştırıyor. Saçları normalden biraz daha uzun. Sanırım seyahat ve hazırlıksız düğünümüz arasında iki haftada bir aldığı saç kesimi randevusuna gelemedi. Aslında, madem buradayım, onun yerine saçlarını kesmeyi teklif etmeliyim.

"Pek sayılmaz. Oldukça meşguldüm," diye cevap veriyor Ford, sesi babasınınkinden biraz daha kalın. Çocukken bile sınıfımızdaki diğer oğlanlardan daha kalın bir sesi vardı, ama sonra sesi değiştiğinde, yemin ederim kızları uzaklaştırmak zorunda kaldı. Onların ilgisini hiç fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Yorgun görünüyorsun tatlım," diyor annesi, ona endişeyle bakarak. Yüzünün her yerinde sevgi var, bunu telefon ekranından bile görebiliyorsunuz.

"İyi olacağım," diyor gülümseyerek. "Aslında bu kadar meşgul olmamın oldukça iyi bir nedeni var."

O kalın kaşlarından birini çatarak bana doğru bakıyor. Bu benim işaretimdi.

Kanepeye doğru yürüyorum ve onun yanına oturuyorum. Yakın oturmak zorundayım, gerçekten yakın, böylece ikimiz de ekrana sığabiliyoruz. Dörtlüsü o kadar sert ki, kalın eşofmanının içinden bile yumuşak kalçama bastırıldığını hissedebiliyorum. Ayrıca gerçekten güzel kokuyor. Antrenmandan sonra Eagles buz pistinde düş almış olmalı. Lisedeyken kullandığı vücut losyonunu şimdi de kullandığını fark edince gülümsedim. Axe evresini tamamen atladığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. O her zaman erkeksi, toprak kokulara daha düşkün olmuştur. Kalıcı sabun kokusu bana deniz meltemini hatırlatıyor.

Ford bir kolunu kanepenin arkasına doluyor, omuzlarıma değil ama kazağının içinden sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın.

Anne ve babası yüzleri sırtıtmaya başlamadan önce şok ve şaşkınlık içinde bize bakıyorlar. "Biliyorduk!"

Bayan Remington kocasını dürter. "Sana Şükran Günü'nde birbirlerine bir şekilde baktıklarını söylememiş miydin?"

"Sen söyledin!" diye haykırıyor, sesi kahkahalarla dolu. "Kesinlikle söyledin, tatlım!"

Ford'un annesi ellerini çırpıyor. "Bu beni çok mutlu etti. Senin için hep çok endişelendim Ford. Seni bizim anladığımız gibi anlayacak ve sevecek birini asla bulamayacaksın diye." Yüzü yumuşar ve

gözlerinden bir damla yaş sildi. "Ama Amber her zaman seni *elde etti*, biliyor musun?"

"Ee," diye sırtlıyor babası. "Siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Ford sertleşiyor ve ben onun sert profiline bakıyorum. Yutkunuyor ve bu çabayla boğazı düğümleniyor. Kolu kanepenin arkasına düşüyor ve kucağıma dayanıyor, avuç içi yukarı bakıyor, böylece elini tutabiliyorum. Parmaklarımı onun kilere geçiriyorum, onun nasırlı elleriyle benimkilerin yumuşaklığının tezatlığını fark ediyorum. Midem dalgalı Karadeniz'den dönüp duran bir girdaba dönüşüyor. Tam olarak ne hissettiğimden emin değilim. Ama tamamen tatsız bir şey değil.

"Aslında biz çıkmıyoruz... Biz evliyiz."

Ekrandaki mutlu yüzler kaybolur, yerini şaşkınlık ya da belki de endişe alır.

"*Evli* misin?" Annesi ciyak ciyak bağırıyor.

Bay Remington irkilir, ağzı açılır, sonra tekrar kapanır, sonra tekrar açılır. "Siz ikiniz evlenmek için ne zaman vakit buldunuz ki?"

Ford beni daha sıkı kavlıyor ve bunun benim mi yoksa onun mu yararına olduğundan emin olamıyorum. "Ani gibi görüldüğünü biliyorum," diye başlıyor, sesini sabit, sağlam ve sorumlu tutarak. Tamamen Ford. "Ama Amber küçük bir kalp rahatsızlığı olduğunu öğrendi ve küçük bir prosedür gerektiriyor ama yine de. Birbirimiz hakkında ne hissettiğimizi biliyorduk ve beklemek istemedik."

"Oh, tatlım." Annesinin sesi artık sadece bana odaklandığı için yumuşuyor. "İyi misin?"

"Evet," diyorum hafif bir kakhaha atarak, onları endişelendirmemeye çalışarak. "Sanırım kalbimde küçük bir delikle doğmuşum ama Nella'yı doğurana kadar herhangi bir soruna yol açmamış. Şimdi onu tamir ettiriyoruz. Çok kolay."

Ford'un babası gözlüklerini burnundan aşağı kaydırıyor. "Ve siz de evliliğin bir şekilde... duruma yardımcı olacağını mı düşündünüz?"

Yanımdaki adam hafifçe irkiliyor, başparmağı elimin arkasını hafifçe aşağı yukarı hareket ettiriyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim. Çenesi kıpırdıyor ve bu şekilde sinirlendiğini anlıyorum.

"Baba, kusura bakma ama biz otuz dört yaşındayız. Bence evlenip evlenmeyeceğimizi ve ne zaman evleneceğimizi bilecek yaşıyız."

Babası başını sallar. "Elbette, ama önce sen çıkabilirdin."

Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarıma götürüyorum ve Ford'un elinin üstüne bir öpücük konduruyorum. Ailesinin endişeyle baktığı ekrana gülümseyerek, "Hızlı göründüğünü biliyorum ama biz ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşız. Çıkmak birbirimizi tanımak içindir ve bu adım gereksiz görünüyordu." Bu konuşmayı biraz daha neşeli hale getirmeyi umarak kıkırdıyorum.

Bayan Remington elini kaldırıp kocasının omzuna vuruyor. "Haklı Gordon," diyor yumuşak bir sesle ve dikkatini tekrar bana ve oğluna çeviriyor. Gözlerinin tekrar yüzümüze bakmadan önce kollarımızın birbirine dolandığı yere düştüğünü fark ediyorum. "Yine de sana bir düğün planlayamadığımız için nefret ediyorum."

"Sorun değil," diyorum ona. "İkimiz de yaygara kopsun istemedik." "Prosedürün ne zaman?" diye soruyor.

"Dört gün içinde," diye cevaplıyor Ford.

"Dört gün!" Ayağa kalkmaya başlıyor, sonra tekrar oturuyor. "Şey, toplanmam lazım."

"Anne, sakin ol," diyor Ford iç çekerek, babası da aynı şekilde iç çekerek onu takip ediyor.

"Bebeğe yardım etmek için oraya gitmem gerek! Ve hayır cevabını kabul etmiyorum." Yüzü hiç görmediğim kadar sertti.

"Yardımın bizi mutlu eder, anne. Teşekkür ederiz." Ford annesine gülümsüyor, ben de öyle.

"Evet, yardımınız harika olur Bayan Remington."

Doğrusu, onun nezaketi biraz bunaltıcı. Benim annem benimle hiçbir şey yapmak istemezken, Ford'un annesi biz istemeden bile bize yardım etme şansını yakalıyor. Yardım edeceğini bilmeliydim ama yine de beni şaşırtıyor.

Bir el sallıyor. "Artık bu Bay ve Bayan Remington saçmalığı yok. Siz ailedensiniz. Bize Gordon ve Sally deyin lütfen." Gülüyorum. "Tamam, anlaştık."

"Ben de gelirdim," diyor Bay Remington, daha doğrusu Gordon, "ama bu kadar kısa sürede işten izin alamam. Bahse girerim kız kardeşlerinden biri ya da her ikisi de bu gezide annene katılmak ister, eğer birden fazla Remington kadını ağırlayacak kadar cesursan," diye şaka yaparak karısının şakacı bir itişini kazanır.

"Bence şimdilik bir Remington kadını yeterli," diyor Ford ve annesi dehşet içinde başını sallıyor.

"Nella artık benim torunum, bu yüzden korkarım benim orada olmama alışmanız gerekecek! Altı saatlik bir yolculuk beni uzak tutamaz!" Gülümsüyor.

Gözyaşlarımı tutamıyorum. Nella için bir büyükanne. Ve bir büyükbaba... ve teyzeler. Adliyeden gelen bir kağıt parçası ve şimdi kızımın yanında bir sürü insan var. Ama iki yıl sonra Ford ve ben dostça ayrıldığımızda ne olacak? Nella çok seveceği insanlarla vedalaşmak zorunda mı kalacak? Kafamda, bunların hiçbirini hatırlamayacaktı, o sadece bir bebektir. Peki ya bundan iki yıl sonra? Ford'un annesi için Gigi gibi sevimli bir isim bulacak mı? Ford'a baba diyecek mi?

Gözlerim yanmaya başlıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımı ve tüm bu iç açıcı ve aynı zamanda korkunç düşünceleri bastırıyorum. Bir Facetime görüşmesi sırasında gözyaşlarına boğulmamak için onları zihnimden uzaklaştırıyorum.

BÖLÜM

SEKİZ

FORD

Evliliğimizi aileme duyurduktan sonraki sabah, daha fazla uyuyamayarak erkenden uyandım. Uykum ne kadar düzensiz olursa olsun, antrenmanım olmayan sabahlarda geç saatlere kadar uyuma eğilimindeyim. Ama bir insan aniden bir eşi ve bebeği olduğunu hatırladığında nasıl uyuyabilir ki?

Başucumdaki telefonu elime aldığımda, sevgili annemden yarın geleceğini bildiren bir mesaj görüyorum.

Artık tamamen uyanmış bir şekilde yatakta doğruluyorum ve yüksek sesli bir iniltiyle elimi yüzümde gezdiriyorum.

Yarın.

Ve Farrah'ı da yanında getiriyor. Felicity de gelmek istiyordu ama neyse ki planlaması gereken bir düğünü var. Kız kardeşlerimi seviyorum ama ikisi bir arada çok fazla.

İki misafir, yeni bir eş ve bir bebek. Panik atak başladı.

Beklenmedik şeylerden hoşlanmıyorum ama yine de beklenmedik şeyler oluyor. Evlilik benim seçimimdi, ancak her şey yavaşlatamayacağım bir hızda gerçekleşiyor. Kartopları üzerime atılmaya devam ediyor ve ben onlardan kaçmak için eğilemiyorum. Bunun yerine, yüzüme defalarca yağıyorlar.

Amber'ı önümüzdeki yirmi dört saat içinde üzerimize gelecek olan Remington saldırısına karşı uyarmam gerektiğini bilerek yataktan kalkıp koridora çıkıyorum. Uyanık olup olmadığını anlamak için kulağımı yatak odasının kapısına dayamak üzereydim ki bir feryat kulağımı tırmaladı. Feryat alt kattan geliyordu. O yöne doğru koşuyorum, çılgılık ve neden olduğu konusunda biraz endişeliyim.

sabahın bu erken saatinde oluyor. Sağ elimdeki telefonu kaldırıp saatin gerçekten de sabahın yedisi olduğunu iki kez kontrol ediyorum.

Son iki basamağı tökezleyerek iniyorum ve Amber'ı kanepede, üzerinde başka bir gecelikle buluyorum. Bu soluk mavi, beyaz dantelle süslenmişti.

Cildini melek gibi gösteriyor ve koyu kahverengi çilleri soluk kumaşın üzerinde göze çarpıyor. Ağlayan ve çırpınan Nella'yı zapt etmeye çalışırken göğüslerinden biri giysiden kurtuluyor.

Kanepeye yaklaştığımda nefes nefese kalıyorum ve hala Amber'ın areolasıyla göz teması kurduğumu fark ediyorum. Çenem kalkıyor ve gözlerim evimin tavanına doğru kayıyor. Yukarıda ilginç bir aydınlatma armatürü var. Tasarımcı ona modern Sputnik avize diyor. Harika, büyüleyici bir tavan. Dürüst olmak gerekirse, insanlar bugünlerde tavanlarının değerini yeterince bilmiyorlar, biliyor musunuz?

Bu platonik koca işi şimdiden hayal ettiğimden daha zor oldu. Ve zor olmasını beklediğim nedenlerden hiçbirini için değil.

"Ford, o sadece bir meme. Tavan o kadar ilginçmiş gibi davranmana gerek yok. Onu bir saniye tutabilir misin?" Amber soruyor, sesi gergin. Ona bakıyorum, geceliği tekrar bağlanmış. "Evet, tabii ki." Uzanıp bebeği elinden alıyorum, çıplak göğsüme yerleştiriyorum ve aşağı yukarı zıplatıyorum. Geçen sefer yaptığımda hoşuna gitmişti. Ama artık hoşlanmıyor.

Hemen şimdi.

"Özür dilerim," diyor Amber, sesi ağlamak üzereymiş gibi titrek. "Gecenin çoğunda ayaktaydı. Nesi var bilmiyorum."

"Bütün gece ayakta mıydın?" İstedğimden daha yüksek sesle çıktı. "Neden gelip beni almadın? Yardım edebilirdim."

"Ford." Alay ediyor. "Buraya bunun için gelmedin."

Duraklıyorum, sesimin sert değil yumuşak ve eşit olduğundan emin oluyorum. "Ben de tam olarak bunun için katıldım. Biz burada bir takımız, Ambs. Artık bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve burnunu çekiyor. Ben de onu göğsüme çekiyorum. İki kızımı da aynı anda rahatlatıyorum. Amber bana yaslanıyor, eli sırtıma geliyor. Varlığımla rahatlamış görünüyor. Nella öyle değil. Normalde sevimli ve miyavlayan bebek, gerçekten çok kızgın.

Annemin Felicity'ye yaptığı bir şeyi hatırlayarak oturdum. Felicity korkunç bir bebektir; bu onun hatası değildi. Koliği vardı ve sadece

Zavallı şey. Nella'yı kucağıma yatırdım ve bisiklete biniyormuş gibi bacaklarını hareket ettirmeye başladım.

Kıvrınmaya ve telaşlanmaya devam ediyor, ancak tam bir dakika sonra biraz sakinleşmeye başlıyor. Zavallı şey gerçekten rahatsız görünüyor, kolları hızla hareket ediyor.

Sırtının dayandığı yerde, kalçalarımnda bir titreşim ve ardından bir sıcaklık hissediyorum. Islak ve çok sıcak bir şey sırtından bacaklarımın üzerine doğru hareket ediyor. Bunu görmezden gelerek bacaklarını oynatmaya devam ediyorum. Arkasından gelen titreşimler durduğunda ve iç çektiğinde, bakımlarımı durduruyorum. Korkularımın gerçekleştiğini görmek için onu kaldırıyorum. Patlamıştı.

Amber kıkırdıyor ve bu ses beni Nella'nın bezinden gelen iğrenç kokuyu fark etmeyecek kadar mutlu ediyor. İşini iyi yapmadığı belli olan bir bez.

"Oh, Ford. Çok özür dilerim." Amber'ın eli ağzını kapatmak için havaya kalktı. "Şimdi ne yapacağım?" diye sordum. "Muhtemelen banyoya ihtiyacı vardır."

Amber bacaklarımna bakıyor. "Evet, muhtemelen senin de bir taneye ihtiyacın var."

Aşağıya baktığımda gri spor şortumla Nella'nın kirli pembe pijamasının ikiz olduğunu görüyorum. Gömlek giymediğime memnunum, çünkü her zaman kaşıntıyla birlikte gelen o rahatsızlık hissi giderek artıyor. Şu anda bir tişört giyiyor olsaydım, kendimi çok dar hissederdim. Çok sert. Gözlerimi kapatıyorum ve ikiye kadar sayarak derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda Amber beni izliyordu. Yüzünün her yerinde endişe okunuyordu.

"Sana yardım etmek istiyorum ama önce üstümü değiştirmem gerek. Tamam mı?"

Amber başını sallar. "Sen duş alırken ben de ona banyo yaptırsam nasıl olur?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Sadece üstümü değiştirmem gerekiyor, sonra sen biraz uyumaya devam ederken ben de ona banyo yaptıracağım."

Kötü kokular en sevdiğim şey değildir, bu bir sır değil. Ama Nella bir hokey soyunma odasından daha kötü kokmuyor. Bir grup büyük, terli sporcu tarafından giyilen hokey ekipmanına eşit bir koku yoktur.

Amber ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak çitle çeviriyor. "Gerçekten sorun değil Ford. Git duş al."

Bütün gece ayakta olduğunu ve biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu bildiğim için ona "Biraz kakayla başa çıkabilirim," diyorum. "Üzerimi değiştireceğim ve seninle misafir banyosunda buluşacağım."

İç çekerek beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

Yatak odama giriyorum, temiz bir şort giyip üzerime bir tişört geçirdikten sonra koridorun karşısına geçiyorum. Amber misafir banyosunda, pelüş bir halının üzerinde oturuyor. Nella'yı bir havlunun üzerine yatırmış ve pijamasını çıkarıyor.

Yanında diz çöktüm. "Ben icabına bakarım. Sen git biraz uyu."

Az önce neredeyse merdivenlerimden düştüğünden beri ilk kez yüzüne baktığımda, oradaki koyu halkaları görüyorum. Çok yorulmuş.

"Emin misin?"

"Olumlu. Temizlendim ve gitmeye hazırım."

Nella mutlu bir şekilde mırıldanıyor, karnını rahatsız eden her neyse artık sorun yaratmıyor.

Ayağa kalkıyor ve yatak odasına doğru yürümeye başlıyor, sonra geri dönüyor. "Daha önce hiç bir bebeği yıkamadın."

"Üç ay öncesine kadar hiç bebek yıkamış mıydınız?" Demek istediğimi anlatmak için bir kaşımı kaldırarak soruyorum.

Amber kollarını kavuşturuyor ve benim gözlerim çok kısa bir süreliğine onun dolgun göğüslerine kayıyor. Amber her zaman güzel kıvrımlara sahipti, ama bazı kısımları kesinlikle... şimdi daha cömert. "Yardıma ihtiyacın olursa lütfen beni uyandır, tamam mı?"

Nella'ya bakarak, "Bunu halledeceğiz, değil mi?" diyorum. Nella cıvıldıyor, ben de Amber'a bir selam veriyorum.

Amber doğruca yatağına yönelir ve battaniyeleri de yanına alarak yatağına yuvarlanır.

Amber uyuyabilsin diye ayağa kalkıp banyonun kapısını kapatıyorum, sonra banyo suyunu başlatıyorum ve tekrar Nella'nın önüne çömelip onu bebek mendilleriyle temizliyorum.

Misafir banyosu neredeyse benimki kadar büyük, bu nedenle hareket etmek için bolca alan var. Şık beyaz bir ayaklı küvet var ve şimdi daha küçük, pembe bir bebek küvetine ev sahipliği yapıyor. Pembe küvet dolarken, havluların saklandığı dolaba geçiyorum ve Nella için birkaç tane çıkarıp banyosu bittiğinde kullanması için yerleştiriyorum.

Yavaşça, kıpır kıpır bebeği kucağıma alıyorum ve küvete sokuyorum. Vücudu suya değdiğinde yüzü çıldırmış gibi buruşuyor ama kısa sürede sakinleşiyor ve bana sakızlı bir gülümseme veriyor. Ellerini neşeyle suya daldırıyor ve suyun yüzüme sıçramasına neden oluyor ama ben sadece kıkırdıyorum. O bu kadar mutluyken nasıl sinirlenebilirim ki? Özellikle de daha on beş dakika önce onu bu kadar mutsuz gördükten sonra. Onu bir daha asla böyle çılgılık atarken görmek istemiyorum ama biliyorum ki muhtemelen görecek.

Amber küvetin yanına bebek sabunu, losyon, küçük bezler, bebek bezleri, bebek bezi kremi ve yeni pijamalarla dolu bir kutu yerleştirmiş. Onun bu küçük düzenine gülümsüyorum. Düzenlilik Amber'in hiçbir zaman güçlü yanı olmadı, bu yüzden hayattaki bir numaralı önceliğinin... kızıyla ilgilenmek olduğunu söyleyebilirsiniz. Pembe ördek desenli bir el bezi alıp üzerine lavanta kokulu sabun sıkıyorum ve kaygan bebeğiyıkamaya başlıyorum. Sanki sohbet etmek istiyormuş gibi mırıldanıyor ve gülümsüyor, ben de mecburen yapıyorum.

"Annene yarın misafirimiz olacağını söyleme fırsatım olmadı."

Nella bana bakıyor.

"Biliyorum. Evleneli daha üç gün bile olmadı ve ailem şimdiden ziyarete geldi."

Dilini dışarı çıkarıyor.

"Hey, şimdi. Bu seferlik beni biraz rahat bırak, tamam mı?" Kırmızı buklelerini el beziyle ıslatıyorum. "En azından teyzen ve büyükannen tarafından şımartılacaksın. Dürüst olmak gerekirse, şikayet edemezsin."

Gülümsüyor ve ellerini tekrar sallayarak yüzüme bir kez daha su sıçratıyor.

"Pekâlâ, Nells. El ve ayak parmakların budanmadan önce seni kurulayalım."

Protesto için su sıçratıyor ama ben temiz bebeğiykurulamayı, bezlemeyi ve giydirmeyi başarıyorum.

Nella ve ben banyodan gizlice çıkarken yatağadogru bakıyorum ve Amber'ı bir yığın yastığın arasında yüzüstü yatarken görüyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

Neyse ki ben misafir odasının kapısını kapatırken Nella sessiz kalıyor. Aşağı inerken odamın önünden geçerken yatağıma bakıyorum ve her sabah yaptığım gibi yatağımydüzeltmek için duyduğum kaşıntıyı reddediyorum. Bunun yerine, kendimi onu görmezden gelmeye zorluyorum ve Nella'yı aşağıya, üzerinde küçük oyuncaklar asılı olan oyun minderine yatırıyorum. Bu basit düzeneğiyçok seviyor.

Mutfakta kendime bir fincan kahve hazırlarken, oturma odasındaki Nella'yı hâlâ mutlu bir şekilde oyuncaklarına uzanırken görebiliyorum ve bu sabah erken uyandığımdan beri ilk kez derin bir nefes alıyorum.

Bu sabah ilk kez oturduğum kanepeye kıcımyı dayamak üzereydim ki kapım çaldı.

Gözlerimi kapatıp üçe kadar sayıyorum, bunaltının o sinir bozucu sızısı içeri sızıyor. Son birkaç gündür her şeye rağmen kendimi tuttum.

Hayatımdaki, rutinimdeki, evimin düzenindeki değişiklikler... ama o küçük kapı zili sesi beni harekete geçirmek üzere.

Nella'nın hâlâ minderinde olduğunu kontrol ederek -nereye gitmesini beklediğimden emin değilim- kapıya doğru koşuyorum.

Colby Knight orada duruyor, kendine özgü gülümsemesiyle sırıtıyor. İnliyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek oturma odasına gidiyorum. Kapının kapanma sesinden ve ayak seslerinden beni takip ettiğini anlayabiliyorum.

"Tamam, senin sorunun ne? Kapı komşunu ve en sevdiğin takım arkadaşını bu şekilde karşılayamazsın, değil mi?" Ben kanepeye oturup kahve fincanımı alırken o da Nella'nın yanına, yere oturarak soruyor.

Gözlerimi devirip bir yudum alıyorum ve kafeinin sistemime girmesini memnuniyetle karşılıyorum. "Hiçbiriniz benim favorim değilsiniz," diye homurdanarak sade kahvemi tekrar yudumluyorum.

"Her şey yolunda mı? Amber nerede?"

"Nasıl bir sabah geçirdiğimize inanamazsın, özellikle de sadece iki saattir uyanık olduğumuzu düşünürsek." Kupamı yere bıraktım. "Annemden gelen mesajla uyandım, yarın kız kardeşimle birlikte geleceklerdi, Amber'ı bulup ona söylemeye gittim, sonra bu sevimli şey yüzünden tamamen raydan çıktım." Nella'yı göstererek durakladım. "Büyük bir sinir krizi geçirdi ve her yere kakasını yaptı... *benim* üzerime." Bir kahkaha attım. Şimdi o an geçtiğine göre, bunun biraz komik olduğunu kabul edebilirim.

Colby bir kahkaha patlatır ve yumruğunu Nella'nın yumruğuna vurur. Bu temas Nella'nın dikkatini yanı başında yerde yatan adama çeker ve ona gülümser. Colby'nin gözleri yumuşuyor ve bir elini kızın artık kurumuş olan buklelerinde gezdiriyor. "Dostum, bu kadar tatlı birinden nasıl rahatsız olabilirsin?"

"Ona kızgın değilim," diye kendimi savunuyorum. "Elinden bir şey gelmezdi. Sanırım ben sadece..." Tekrar duraklıyorum, hissettiklerime bir açıklama bulmaya çalışıyorum. "Sanırım tüm bu değişiklikler içime işliyor, anlıyor musun? Amber ve Nella'nın burada olmasından çok mutluyum ama bu sabah ilk kez gerçeklerle yüzleştim. Nella her şeyden önce gelir, tabii ki, ama bebekler çok fazla iş. Aptalca olduğunu biliyorum ama bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Tüm bunların Amber için ne kadar zor olduğunu. Neredeyse üç aydır bunu tek başına yaparken ben iki saatten yorgun düşmüşüm gibi. O acayip süper bir anne." Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum. "Her gün uyandığımda aynı rutini yaşıyorum, işe gidip takımı düşünene kadar düşünmem gereken sadece kendim var. Zamanım hep bana aitti, her şey çok kolaydı. Ve şimdi bu zamanı üç kişiye yaymayı öğrenmem gerekiyor."

Colby başını sallayıp nefesini üflüyor. "Bu kesinlikle aynı anda çok fazla değişim demek. Ama bunu yapabilecek biri varsa, o da Ford Remington'dır. Asilerin kaptanı D.C. Eagles."

Bir kahkaha attım. "Nella ve Amber sizden çok daha tatlı çocuklar."

Colby'nin eli alaycı bir tavırla göğsüne gelir. Nella mırıldanıyor ve Colby ona bakıyor, alt dudağı dışarı çıkıyor. "Tamam, haklısın. O gerçekten f-"

"Dil," diye uyarıyorum.

"Doğru. Gerçekten çok tatlı," diye düzeltiyor. "Onu tutabilir miyim?"

Ellerimi önümde tutarak, "Riski size ait olmak üzere tutun. Bir kez daha patlayabilir."

Colby gözlerini bana dikeyyor, sonra dikkatlice bir elini Nella'nın başının altına, diğerini de arkasına koyuyor. Onu kollarının arasına alıyor ve gülümsüyor. "Kızlar patlamaz," diyor ona. "O adama bir an bile inanmadım." Bana ters ters bakıyor.

Merdivenlerden gürültülü bir esneme sesi geliyor ve Amber'ın oturma odasına doğru yürüdüğünü görmek için bakıyorum, biraz daha dinlenmiş görünüyor. Ve emzirme geceliğiyle benim rahatım için biraz fazla seksi. Colby onun odaya girdiğini duyunca başını çevirip bakıyor. Hayatta kalmak istiyor olmalı, çünkü bakışları hızla Nella'ya geri dönüyor.

Colby harika bir adam ve nişanlısı Noel'e iyi davranıyor. Ama Amber başka bir erkeğin yanında benim hoşuma gitmeyecek kadar az giyiniyor. Dürüst olmak gerekirse, onu bu şekilde görmemeliyim bile. Ama başka bir erkeğin de onu gecelikte görmesine katlanamam.

Ayağa kalkıyorum, kapüşonumu çıkarıp ona doğru yürüyorum, sonra da küçük bedenine geçiriyorum. Neredeyse dizlerine kadar geliyor, ki bu hala birinin görmesini istediğimden daha fazla bacak demek. Ama bu bir gelişme.

Amber bana göz kırpmıyor ama kollarını kolların arasından geçiriyor. Colby'nin Nella'yı tuttuğunu fark edince yeşil gözleri açılıyor ve bana nazlı bir gülümsemeye başını sallayarak kapüşon için sessizce teşekkür ediyor.

"Günaydın," diyor neşeyle, odaya doğru ilerleyip kanepeye oturarak. "Misafirimiz olduğunu bilmiyordum."

Colby ona tüm kızların bayılmasına neden olan o kazanan, gamzeli sırıtışını atıyor. Gülümsemeye devam ediyor ama bayılmıyor ya da kızarmıyor. Gezegendeki diğer tüm kadınlar gibi Colby Knight'a anında aşık olmamış gibi görüldüğü için rahatlamış bir şekilde sessiz bir nefes alıyorum.

"Ben Colby. Remy'nin takım arkadaşayım ama aynı zamanda yan

komşusuyum."

"Sen Noel'e aitsin, değil mi?" Colby sırtıyor. "Evet, hanımefendi."

Amber bana bakarak, "Hemen yan komşumuz olduğunu fark etmemiştim," diyor. "Diğer takım arkadaşlarından bu mahallede yaşayan var mı?"

Başımı sallıyorum, omuzlarım geriliyor. Şu ana kadar üç takım arkadaşımın aynı sokakta yaşaması beni heyecanlandırıyordu ama artık Nella ve Amber da burada olduğuna göre... bu, beklenmedik ziyaretçilerin sürekli geleceği anlamına mı geliyor? Annemin ziyareti ve Amber'ın yaklaşan ameliyatı ile birlikte bu düşünce kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Dudaklarımı birleştiriyorum ve bir elimi şortumun cebine sokuyorum. Cebimi boş buluyorum ve bozuk paranın odamda olduğunu hatırlıyorum. Kaosun içinde unutulmuş rutinimin bir parçası daha.

Yutkunarak, rahat görünmeyi umarak omuzlarımı geriye itiyorum. "Evet, aslında West kısa süre önce sokağın aşağısında bir ev satın aldı, Mitch de köşede bir tane. Gerçi Mitch ve Andie düğünleri bitene kadar taşınmayacaklar."

Colby kıkırdar. "Muhtemelen Bruce'un bize katılması an meselesi. Ama hâlâ çatı katı hayatının tadını çıkarıyor."

"Kaleci Bruce mu?" diye soruyor, sanki kendisine söylenen tüm isimleri ezberlemeye çalışıyormuş gibi alt dudağını sıkarak.

"Evet, bu o," diye cevaplıyor Colby, sonra telefonunu çıkarıp Nella'yla birlikte bir selfie çekiyor. Telefonuna bakıp bir şeyler yazıyor. "Noel bebeği kucağıma aldığım için beni çok kıskanacak." Telefonunu halının üzerine koyuyor ve Nella'nın karnını gıdıklıyor. "Çok sevimli bu arada."

Nella ayaklarını tekmeliyor ve miyavlıyor.

Amber ayağa kalkar ve onlara doğru bir adım atar. "Teşekkür ederim, katılıyorum. Korkarım onu sizden çalmam gerekiyor." Özür dilercesine burnunu kırıstırıyor. "Eğer önümüzdeki beş dakika içinde onu beslemezsem, gerçekten çok sinirlenecek."

Colby'nin çenesi düşer ve dikkatini tekrar gülümseyen bebeğe çevirir. "Bu ikisi senin hakkında saçma sapan konuşup duruyor. Bu ne cüret."

Boğazımı temizliyorum. "Dil, Şövalye." "Gah! Üzgünüm."

BÖLÜM

NINETEEN

AMBER

Nella'yı beslemek için kanepede rahatlamaya başladığımda, Colby hızlı bir çıkış yapıyor. Ford da arkasından ona eşlik ediyor. İnsanların uğraması güzel. Ohio'da hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ancak Ford tüm bu süre boyunca oldukça sinirli görünüyordu.

Ford oturma odasına geri döndüğünde daha sakin ve rahat görünüyor. Sürpriz ziyaretçilerden benim kadar hoşlandığını sanmıyorum.

"İyi misin?" Birkaç adım ötedeki kanepeye yerleşirken soruyorum Ben.

İnliyor, öne doğru eğiliyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. Bu Ford'un saçları ne kadar dağınıksa, o kadar streslidir. Bu iyiye işaret değil.

"Nella senin için zor muydu?" Birdenbire kestirdiğim ve ona bakması için onu bıraktığım için kendimi çok kötü hissettim. Zaten bizim için yeterince şey yapıyor.

Başını kaldırıyor, kara kaşları birbirine çarpıyor. "Ne? Hayır." Bize doğru yaklaşıyor. "O harikaydı. Ben de yardım ettiğim için mutluydum." Duraksıyor ama söylemek istediği daha çok şey olduğunu biliyorum çünkü kaşları farkında olsa da olmasa da her şeyi ele veriyor. "Sadece çılgın bir sabahtı. Rutinimi sevdiğimi biliyorsun; bunu inkar etmeyeceğim. Ama bu yeni bir rutine uyum sağlayamayacağım anlamına gelmez, tamam mı? Sadece... bana karşı sabırlı ol."

Boştaki elimi dizine koyuyorum. "Yapacağım. Ve yeniliğin zor olması sorun değil. Başka bir insana bakma ritmine sorunsuzca girdiğimi mi sanıyorsun?" Alay ediyorum.

"Um, evet. Aslında biliyorum. Onunla harikasin, Amba." Elimi kendi eliyle kapatıyor.

Elimden başlayıp vücudumun geri kalanına, sözlerine ve teninin sıcaklığına doğru yayılan bir sıcaklık var içimde.

"Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Elini de yanına alarak arkasına yaslanıyor. "Bugünkü stresimin çoğu annemden kaynaklanıyor. Bu sabah seninle konuşmaya geldiğim konu da buydu."

"Ahh, Nella bu konuşmayı gerçekten kaçırdı, ha?"

Yavaşça başını sallıyor. "Annem yarın burada olacak. Farrah'ı da yanında getirecek."

Gözlerim onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı fırlıyor. "Vay canına. Ameliyatıma daha üç gün var, o yüzden hazırlanmak için daha fazla zamanımız olur diye düşünmüştüm." Derin bir nefes alıyorum ve Ford'un Colby'nin ziyareti sırasında neden gergin olduğunu anlıyorum. Ailem kalmaya gelmeden önce yapmamız ve konuşmamız gereken çok şey var.

Ford bakışlarını benden kaçırdı. "Görünüşü konuşmamız gerekiyor. Bence onlar buradayken benim odamda uyumalısın."

Keskin bir nefes alıyorum. Neden şaşırdığımı bile bilmiyorum; aynı odayı paylaşmamız çok mantıklı. Bu hafta o kadar çılgıncaydı ki bunu düşünecek zamanım olmadı. "Doğru, evet. Bu mantıklı olurdu. Peki ya Nella?"

Sonunda bana baktı. "Evimde beş yatak odası var, yani kendi odası olabilir. Ama eğer onu yakınında tutmak istersen, bu da olur. Benim evim üçümüz için yeterince büyük."

"Küçük dairemde kendi odasında uyudu. Aslında yaptığı her hareketi duymadığım zaman daha iyi uyuyorum ama içim rahat etsin diye bir video monitörüm var."

Yüzü rahatlıyor, şaşırtıcı derecede dolgun dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Çok gürültülü uyuyor."

Gülüyorum. "Bilmiyor muyum?"

"Annesinden almış." Arkasına yaslanıp kanepeye yerleşiyor.

Ağzım açık kalıyor ve omzunu kendi omzumla iterek Nella'nın şişenin mandalını kaybetmesine neden oluyorum. Tekrar kilitlenene kadar etrafta dolanıyor ve müstehcen sesler çıkararak açgözlülükle höpürdetiyor.

Ford'un yüzü kızarıyor ama yüksek sesli bir kahkaha atarak başını koltuğa yaslıyor. Ona bakıyorum; gülüşünü her zaman sevmişimdir. Ford insanların esprileriyle her zaman bağ kuramaz ve espriler bazen onun için bir anlam ifade etmez.

güzel bir beyin. Bu da onun kahkahalarını daha da özel kılıyor.

İç çekiyor, kahkahası kesiliyor. "Bu kadar küçük bir insan için yaptığı her şey çok gürültülü."

"Haksız değilsin." Şimdi tombul yanağından süt damlayan gürültücü kızına gülümsüyorum. "Pekâlâ, aynı odayı paylaşmak ve aşıkmişiz gibi davranmak dışında başka ne var?"

Çenesi kıpırdıyor ve çok kısa bir süre için sinirli görünüyor. Ben bu bakışı analiz edemedim kayboluyorum. "Muhtemelen alyanslara ihtiyacımız var," diye itiraf ediyor, utangaç bir ifadeyle yere bakarak. Kucağına bakarken yanaklarına hava üflüyor. Sanki alyans konusunu açmak utanç verici bir şeymiş gibi. Vücut dili bana yirmi yıl önceki çocuksu Ford'u hatırlatıyor.

Gülümsüyorum. Neden utandığından emin değilim - çünkü yüzükler bunu daha gerçek hissettiriyor ya da düşünmediği ve hazırlanmadığı bir şey olduğu için utanıyor. "Evet, sanırım öyle. Bunu hiç düşünmemiştim. Bugün Nella'nın sabah uykusundan sonra uğrayabileceğimiz bir kuyumcu var mı?"

"Son ziyaretinizde gittiğimiz alışveriş merkezini hatırlıyor musunuz? Orada bir mücevher dükkanı vardı. Sanırım West Mel'in yüzüklerini oradan almıştı."

Bir kahkaha atarak Nella'yı kollarıma alıyorum. Şimdi mışıl mışıl uyuyor, bu yüzden üstümü yerine oturtabilmek için onu nazikçe kendimden uzaklaştırıyorum, sonra da geçirebilmesi için omzuma sarıyorum. "*Gerçek* yüzüklere ihtiyacımız yok."

"Evet," diyor kararlılıkla. "Var."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, alay edip etmediğini anlamak için. Dalga geçmiyordu. "Ford, bana pahalı bir yüzük almayacaksın. Bana zaten koca bir kamyonet aldın."

"Amber," diye başlıyor, gözlerimin derinliklerine bakarak. Gözleri sanki başka tarafa bakmak istermiş gibi hafifçe kayıyor ama bana odaklanmaya devam ediyor. Bu bana gözlerinin koyu kahverengi rengine bakma ve ne kadar güzel olduklarına hayran olma şansı veriyor. Ford'un gözleri neredeyse o kadar koyu ki, göz bebeklerine uyuyorlar. Kontrastı görmek için gerçekten yaklaşmanız gerekiyor. "İnsanlar sizi izliyor olacak. Sorular soracaklar ve meraklı olacaklar. Hayatımın en kötü yanı bu, medya... ilgi." İnliyor. "Ne yazık ki artık sen de bununla uğraşmak zorunda kalacaksın. Bu da gerçek bir yüzüğün olması *gerektiği* anlamına geliyor. İnsanlar yüzüğünün kesimini, berraklığını ve tasarımını anlayana kadar araştıracaklar. Ford Remington'ın karısı için aldığı yüzükle ilgili makaleler çıkacak. Bu gerçekten aptalca ama nedense hayranlar bu tür şeylerden etkileniyor."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Ünlü olma konusunda harika olacağım." Pembe uçlu saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum. "Ayrıca, dışarıdaki tek kızıl saçlı NHL eşinin ben olduğuma eminim. Sarışınlar arasında biraz fark yaratmamız gerekiyordu." Şaka yapıyorum ama göz önünde olmak beni gerçekten korkutmuyor. Giyinmeyi ve makyaj yapmayı seviyorum. O yüzden fotoğraflarınızı çekin, paparazziler.

"Bu arada neden NHL eşlerinin çoğu sarışın? Bütün sarışınlarla çıktın mı?" Gerçekten merak ederek sordum.

Kaşlarını çatıyor. "Ben kimseyle çıkmam." "Ah, takılmaktan hoşlanıyor musun?"

"Hayır." Başını kızgınlıkla geriye çekti. "Tanıdığım insanlara dokunmaktan pek hoşlanmıyorum. Tanımadığım insanlara neden dokunmak isteyeyim ki?"

"Doğru," diye itiraf ediyorum. "Ama otuz dört yıl boyunca keşişlik yapmış olmana imkân yok."

"Ambs, seks hakkında konuşmayacağız." Sözleri kırılmış ve kesin.

"Neden olmasın? Ne de olsa ben senin karınım."

Ağır bir iç çekişle koltuktaki yerinden kalkıyor. "Konuşma bitmiştir."

"Hiç eğlenceli değilsin!" Odayı geçip merdivenlerden çıkmaya başladığında arkasından bağıriyorum.

Her adımda tişörtünün ve şortunun kumaşının kaslı sırtına ve iyi gelişmiş arka tarafına nasıl gerildiğini izliyorum. Bu adamın daha önce bir kadınla birlikte olmamış olmasına imkân yok. O profesyonel bir atlet. Kuşkusuz, çok ateşli bir profesyonel atlet. Her gün kadınlardan teklif alıyor olmalı.

Başımı sallıyorum ve küçük kızımı uyuması için üst kattaki kucağıma almak üzere ayağa kalkıyorum.

Evet, mümkün değil.

BÖLÜM YİRMİ

FORD

O öğleden sonra kuyumcuya vardık ve istediğim gibi arka taraftaki özel bir odaya yönlendirildik. Karıma yüzük alırken endişelenmek isteyeceğim son şey insanların fotoğraf ya da imza istemesi. Hayranların işimin büyük bir parçası olduğunun farkındayım ve onları takdir ediyorum... Gerçekten. Ama bundan zevk almıyorum. Hoşlanıyormuş gibi davranma konusunda daha iyi oldum, ancak üzerinde numaramın yazılı olduğu bir forma giyiyor olsalar bile yabancılarla havadan sudan konuşmak hala acı verici.

Nella her zamanki gibi taşıyıcısına bağlı. Acaba bir bebek arabası ister miydi? Ona bir tane almalıyım.

Kuyumcu dükkânı sahibi Bay Vance bizi ön tarafta karşıladı ve şimdi dükkânının arka tarafına yakın bir ofise açılan kapıyı açıyor. Sade gri bir takım elbise giyiyor ve soluk pembe bir kravat takıyor. Saçları tuz ve biber grisi ve süslü yüzüklerle dolu bir dükkana sahip olmasına rağmen elinde basit bir altın alyans var.

İçeri girdiğimizde, kiraz ağacından büyük bir masanın üzerinde duran lacivert kadife kaplı cam vitrini fark ediyorum. Masanın arkasında siyah bir ofis sandalyesi, masanın önünde de aynı renkte iki sandalye var. Ofisin tepesindeki ışıklar doğrudan mücevherlerin üzerine ışık saçıyor gibi görünüyor, muhtemelen elmasları daha da parlatmak için yerleştirilmiş.

Amber gözleri pırıl pırıl parlayan elmasları incelerken küçük, zar zor fark edilen bir nefes veriyor. Kendi kendime gülümsüyorum. Amber bir kız çocuğu. Hep öyleydi. Onu şımartmak çok kolay olacak. Bundan en az onun kadar zevk alabilirim,

güzel yüzünün aydınlandığını görmek, bunu yapanın ben olduğumu bilmek. Asla eskimeyecek.

Bay Vance masasının arkasına geçerek, "Oturun," dedi.

Amber bana gülümseyerek Nella'yı zıplatıyor. "Aslında, sanırım ben ayakta duracağım, böylece o mutlu kalacak."

"Ah, evet, bebekler hareket halinde olmayı severler." Nella'ya ancak bir babanın, bebeklerin ne kadar eğlenceli olabileceğini bilen birinin bakabileceği bir sevgiyle bakıyor.

Masasındaki aile fotoğrafını fark ettim. Bay Vance, karısı ve üç kızıyla birlikte. Hepsi büyümüş.

Beklenmedik bir şekilde içimi bir hüznün kaplıyor. Çocuklarınızın küçük bebeklerden yetişkinlere dönüşümünü izlemek ne kadar harika ve aynı zamanda yürek parçalayıcı olmalı. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Annemin eski fotoğraf albümlerine her baktığında ağlamasına şaşmamalı.

Amber'ı takip ederek camekânın önünde duruyorum ve her bir düğün setini incelerken onu izliyorum.

"Dükkânda sayısız yüzük modeli var ama başlangıç için her şekilden birer tane seçtim, oradan devam edebiliriz." Bay Vance gülümsüyor, ikimiz de yeni bir top almış köpek yavrusu gibi görünen Amber'ı izliyoruz.

Yüzükleri görmek için gözlerim Amber'dan kısa bir süreliğine uzaklaşıyor. Hepsi güzel ama hiçbirisi Amber'a benzemiyor. Kaşlarımı kontrol etmeye çalışıyorum, gerçekten. Ama Amber'ın dediği gibi, kendi akılları var.

"Ne düşünüyorsun?" Amber sorar, sesi kısıktır ama fısıltı değildir.

"Bu benimle ilgili değil. Yüzükler hakkında ne düşünüyorsun?"

Önce bana, sonra Bay Vance'e ve sonra da yüzüklere bakıyor. "Hepsi çok güzel."

Bu ses tonunu biliyorum ve bir ama olduğunu da biliyorum. Ve fikrini söylemek için fazla nazik olduğunu, özellikle de onun için para harcamamdan rahatsız olduğunu. Alışması gereken bir şey.

"Ama hiçbirisi senin tarzın değil mi?"

diye sordum. Dudaklarını birbirine doluyor.

Bay Vance'e bakarak, ona bilmiş bir bakış attım. Yaşamak için mücevher sattığından ve bir ev dolusu kadını olduğundan bir şekilde yorumlayabileceğinden emin olduğum bir bakış.

"Bay Vance, sanırım daha organik görünümlü seçeneklere ihtiyacımız var. Bu mantıklı mı? Topraksı ve eşsiz bir şey? Türünün tek örneği."

Sırıttıyor. "Elbette, sizin için bir koleksiyon biliyorum. Hemen döneceğim."

Kapı arkasından hızla kapandığında Amber gülüyor. "Aklımı nasıl böyle okuyabiliyorsun?"

"Ambs, yirmi altı yıldır seni izliyorum." Kelimeleri değiştirip daha az gergin görünmelerini sağlayamadan ağzından çıktılar. Ben de şöyle devam ettim: "Yani, uzun zamandır arkadaşsınız. Anlattıklarınızı biliyorum."

Dudaklarını büzüyor, bir elini kızının başında dalgınca gezdiriyor. "Theo'nun bana verdiği yüzükten hep nefret etmişimdir. Gösterişliydi ama aynı zamanda da sadeydi. Sadece büyük bir elmas ve basit bir bant. Beni hiç tanımadığımı o anda anlamalıydım ama diğer tüm işaretler gibi bunu da görmezden geldim." İç çekiyor. "Yani, bilmek zorundayım. Benim için kendi başına bir yüzük seçseydin, nasıl görünürdü?"

Dişlerini sıkarak Theo hakkındaki küçümseyici yorumumu bastırıyorum. O bu haliyle mükemmelken nasıl da sürekli onu değiştirmeye çalışıyordu. Yüz hatlarımı yumuşak bir gülümsemeye dönüştürüyorum, odağımı yüzüklere ve ona ne alacağıma çeviriyorum, eğer onu bir yüzükle şaşırtacak olsaydım, kendim seçerdim. "Kordon parmağının etrafında bir sarmaşık gibi kıvrılacak. Düz bir bant olmayacaktı. Ve asma, ışık vurduğunda parlayacak kadar küçük elmaslarla kaplanacaktı. Bandın üstüne bir elmas oturacak ve benzersiz bir şekli olacak, belki oval?" Alt dudağımı ısırarak tarif ettiğim şeyi gözümde canlandırmaya çalışıyorum ve gördüklerimden hoşlanıyorum. "Evet, oval. Ve pembe bir elmas olurdu. Parlak pembe değil, ama çok soluk bir pembe. Yüzük narin olurdu ve küçük parmağına taktığında neredeyse en küçük bahçe gibi görünürdü."

Beynimin bulduğu yüzükten memnun bir şekilde başımı sallıyorum. Amber'ın ölüm sessizliğinde olduğunu fark edince ona bakıyorum ve bana kocaman gözlerle baktığını görüyorum.

"Ne?" Ben soruyorum. "Yanılıyor muyum?" Yüzükle ilgili tarifimden dehşete mi kapıldı, yoksa başka bir şey mi söyledi anlayamıyorum.

"Ford," diyor yavaşça. "Pinterest'in var mı?"

Başımı yana eğiyorum, bunun ciddi bir soru olup olmadığını anlayamıyorum. "Um, hayır."

"Hiç Pinterest'e girmedin mi? Hayatın üzerine yemin eder misin?" "Yemin ederim."

Sesi fısıltıya dönüşüyor: "Evlilik panoma tam da bu tanıma uyan bir yüzük iliştiirdim. İğnelediğim tek yüzük o." Pembe sırt çantasını sırtından çıkarıp cebinden telefonunu çıkarıyor ve aradığını bulana kadar çılgınca sayfaları çevirip kaydırmaya başlıyor. Görebilmem için ekranı çeviriyor.

Az önce anlattıklarımın neredeyse aynısı olan bir fotoğrafı çektiğimde ağzım açık kaldı. Fotoğraftaki sarmaşıkların gerçek yapraklar gibi görünmesi için minik yeşil taşlara sahip olması dışında. Kadınsı, ruhani ve Amber için mükemmel. "Ambs, sana bu yüzüğü almalıyız."

"Hayır," diye karşı çıkıyor. "Hayalimdeki yüzüğü iki yıl sonra çıkarıp bir daha takmamak üzere alamam. Bu çok kalp kırıcı olur."

Midem boğazıma kaçtı. Tabii ya. Bunu neden düşünemedim? Tabii ki hayallerinin hiçbirini bu sahte evlilik için harcamak istemiyor. Bunların hepsini bir gün gerçek aşkıyla yaşayacak. Ve bu ben olmayacağım. Omuzlarımın sarktığını hissediyorum ve omurgamı düzeltmek ve omuzlarımı tekrar dikleştirmek için çaba sarf etmek zorunda kalıyorum. "Doğru. Belki benzer bir şey bulabiliriz?"

Bay Vance kapıyı açıyor ve elinde koyu mavi kadife kutularla dolu bir el arabasıyla içeri giriyor. "Tamam, artık seçeneklerimiz var." Sırıttıyor.

Kuyumcudan çıktığımızda ikimiz de resmi evlilik yüzüklerimizi takmıştık. Benimki basit bir platin yüzük, zaten maçlarda çıkarmam gerekecek. Ama Amber'ınki büyük bir zümrüt kesim pırlanta ile narin bir vintage tarzı. Hâlâ eşsiz ama hayalindeki yüzükten tamamen farklı. Bu konuda bir şey beni rahatsız ediyor ve neden bu kadar rahatsız ettiğine tam olarak karar veremiyorum. Belki de şimdiden başka bir adamla geleceği düşünüyor olması?

Amber'ın parlak yeni pikabının durduğu otoparka doğru bir adım atıyorum ama koluma girerek beni durduruyor. "Aslında buraya kadar gelmişken benimle şu şirin kuaföre uğrar mısın? Kiralık kabinleri var mı diye bakmak istiyorum."

Cevap vermemi beklemeden o yöne doğru yürümeye başlıyor. Ellerimi belime yerleştirerek hızla önüne geçiyorum. "Ameliyat olmak üzeresin."

Gözlerini deviriyor ve beni iterek geçiyor. "Ameliyattan sonrasını düşünüyorum! Eninde sonunda işe dönmek zorundayım, yoksa delirip evinizin her yerini boyamaya başlayacağım. Yaratıcı bir çıkış noktam olmalı, Ford."

Ona yetişiyorum ve o konuşmaya devam ediyor. "Ve Luxurious Lather çok tatlı. Sadece kontrol etmek istiyorum."

İç çekerek onun yanında yürüyorum ve salonun kapısının önüne geldiğimizde kapıyı açıyorum. Kapının üstündeki zil çalıyor ve kuaförüm Peter içeri girdiğimi görünce sırtıyor.

"Ford!" diye bağırarak bize doğru ilerliyor. Şık bir balıksırtı pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Belli ki siyah ve beyaz kıyafet kuralları var çünkü tüm stilistler sadece bu iki rengi giyiyor. "En sevdiğim müşterim nasıl? O muhteşem saçlarını ne kadar özlemişim."

"Peter." Selamlamak için başımı sallıyorum. "Aslında saçımı kestirebilirim. Vaktin var mı?"

Mavi gözleri ışıltıyor. "Evet. Son saç kesimim bir şov değildi." Başını Amber'a doğru çeviriyor ve tekrar gülümsüyor. "Misafiriniz kim?"

"Bu Amber," diye boğazımı temizliyorum. "Karım."

Bu sözleri söylerken Amber'ın yüzünü izliyorum ve yüzü kıpkırmızı olduğunda kalp atışlarım hızlanıyor. Kalbime sakın olmasını söylüyorum; muhtemelen beni kocası olarak kabul ettiği için utanıyordur.

Peter tırnakları parlak siyaha boyalı, manikürlü elini dramatik bir şekilde göğsüne götürüyor. "Evlendin mi? Bütün kızlar yıkılacak." "Ve bazı erkekler de." diye eklerken göz kırpmıyor.

Şimdi kızarma sırası bende.

Neyse ki Amber önüme geçip tokalaşmak için elini uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Onun elini sıkar. "Aynı şekilde. Bu arada benim adım Peter. Bu partiyi istasyonuma götürelim, ben de Ford'un saçından başlayayım."

Amber kıkırdar. "Haklısın, bu arada. Gerçekten de harika saçları var."

Ne? Amber saçımı mı beğenmiş? Bu benim için yeni bir haber. Sadece saç, ama bende beğendiği her şey için buradayım. Parmaklarını saçlarımda istediği gibi gezdirebilir.

"Ben de bir saç stilistiyim," diye ekliyor. "Harika saçları her zaman takdir etmişimdir."

Peter omuzlarıma bastırıp beni döner sandalyeye oturtmaya çalışırken gözleri büyüdü. "Ahh, pembe uçlarından anlamalıydım. Süper şirin."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor. "Buraya yeni taşındım ve kiralamak için bir kabin arıyorum. Salon sahibi burada mı acaba?" Ses tonu çok profesyonel, ama Nella'nın yüksek sesli bir feryat koparmasıyla bu etki bozuldu. Amber bebek taşıyıcısının kemerini çözüyor ve Peter'la beni görebilmesi için yüzünü dışarı çeviriyor. Hemen sakinleşiyor, sanki sadece konuşmanın bir parçası olmak istiyormuş gibi. "Böyle daha mı iyi, bebeğim?" Amber dikkatini tekrar Peter'a çevirmeden önce ona soruyor. "Bunun için üzgünüm."

Peter istasyonundaki çekmecedен yeni, siyah bir pelerin çıkarıyor, sandalyeyi döndürerek önümüzdeki boy aynasına bakmamı sağlıyor ve pelerini boynuma doluyor. Amber ve Nella'yı incelerken parmaklarıyla saçlarımı tarıyor.

"Şaka mı yapıyorsun? O tam bir bebek. Kesinlikle senin küçük ikizin." Amber'ın yüzü bu iltifat karşısında yumuşuyor. "Sanırım babasının özelliklerinden hiçbirini almamış, hmm?" Yüzünü görebilmem için bana doğru eğiliyor.

Ağzım suya geri atılmak için yalvaran bir balık gibi açılıp kapanıyor. Peter konuyu hızla değiştiriyor, rahatsızlığımı fark ettiği için değil, her zaman çok hızlı konuştuğu için. "Sahibimiz bugün dışarıda, ama ona adınızı ve numaranızı bırakmaktan mutluluk duyarım," diye ekliyor Peter, bir su şişesi alıp saçıma sıkarak.

"Bu mükemmel olur!" Amber'ın gözleri açılıyor ve çok heyecanlı görünüyor. Umarım burada bir stant kiralamak onun için işe yarar. "Ben bir kalem alırken onu bir saniye tutabilir misin?" Bana soruyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Peter benden önce davranıyor. "Kızım! Bebeğinin babasından kendi çocuğunu tutmasını istemek zorunda değilsin."

Amber'a özür dileyen bir gülümseme sunuyorum ve o da gülmemeye çalışarak dudaklarını büküyor. Nella kollarıma giriyor ve kucağımda mutlu bir şekilde tekmeliyor. Peter saçlarımı ıslatmaya ve taramaya devam ediyor, muhtemelen Nella'yı saçla kaplamamak için henüz kesmeye başlamadı.

Amber bir kalem ve pembe bir not defteri buluyor ve üzerine adını ve numarasını düzgünce yazıp Peter'ın masasına bıraktıktan sonra tekrar Nella'ya uzanıyor. Onu annesine geri verdiğimde telaşlanıyor, bu da beni gülümsetiyor. Nella'nın Amber yerine benim onu tutmamı istemesinin havalı olduğunu düşünmem beni kötü biri mi yapıyor?

Bilmiyorum ama kendimi biraz özel hissettiriyor.

Nella yoldan çekilir çekilmez, Peter saç kesme makinesini çıkardı, dört numaralı korumayı taktı ve yanlarımı kesmeye başladı. Peter iyi, saçma sapan olmayan, gösterişsiz saç kesimleri yapıyor. İşte bu yüzden ona gelmeye devam ediyorum. Bana gösterişi seven ama müşterileri sevmediğinde bunu anlayabilen biri gibi geliyor. Ayrıca denediğim diğer stilistler gibi bana buharlı havlu veya omuz masajı yapmaya çalışmıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve çalışmasına izin veriyorum. Hızlıca yanları, sırtı ve enseyi bitiriyor, sonra başımın üstündeki saçlar için makasını çıkarıyor. Kızların sessiz olduğunu fark edince tek göz kapağımı açıp onlara bakıyorum. Nella, salyalarla kaplı dudakları açık, Peter'ın bakımını izliyor. Amber saçlarımın pelerininimden aşağı kayışını izliyor, güzel ağzı aşağı dönük.

BÖLÜM YİRMİ BİR

AMBER

"SAÇIMI GERÇEKTEN SEVİYOR MUSUN?" Ford sorar.

Alnına düşen o muhteşem buklelerin her bir kırpıntısının yasını tutarken beni izlediğini fark etmeden gözlerim bir anda onunkilerle buluştu. Parlak kahverengi gözleri doğrudan benimkilere bakıyor, çok meraklı.

Beni bakarken yakaladığı için biraz utandığımı fark etmemesini umarak hafifçe gülümsüyorum. "Çok kalın ve parlak. Kızların onu ne kadar kıskandığının farkında değilsin. Sen de hepsini kesip kısa tutuyorsun. Yazık ama anlıyorum. Kulaklarına dokunmaktan nasıl nefret ettiğini biliyorum."

Ford omuz silkerek Peter'ın ters ters bakmasını sağladı. "Lütfen kıpırdamayın yoksa yanlışlıkla kulağınızı çekerim."

Ford bir kahkaha attı, sonra gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Bunca yıldır senin canlı kızıl saçlarına hayret ediyordum, sen de aynısını benim sıkıcı kahverengime yapıyorsun."

Vücudum ısınıyor. Ford'un yıllar boyunca saçlarımla ilgili yaptığı tüm yorumları hatırlayınca kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum. Ford saçlarıma hayranlık duyan ilk kişiydi, özellikle de annemin kızıl olmamın ne kadar talihsiz olduğuna dair aşağılayıcı yorumlarını duyduktan sonra, pislik bir babaya çekmiştim - onun sözleri, benim değil.

Ama Ford'un çocukken saç rengime duyduğu hayranlık ve bu renkle ilgili az sayıda ama çok dürüst iltifatları, kızıl saçlı olmaya aşık olmamı sağladı. Ne kadar eşsiz olduğunu fark etmemi sağladı. Bazen onu saçlarıma bakarken yakalıyordum.

Ve Şimdi buradaydım, onunkine bakıyordum. Saçını kesen kişinin ben olmasını diliyor, ellerimin arasından süzülen kalın, pürüzsüz saç tellerini hissediyordum. Parmaklarım boynunda, kulaklarının üzerinde ve saçlarında gezinirken teninin sıcaklığını içime çekiyordum. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçtiğinde dişlerimi sıktım. Ne oluyor Amber? Garip davranma. Ford Remington hakkında fantezileri olan gezegendeki diğerk tüm kadınlar gibi oluyorsun... *en iyi* arkadaşın. *Tek* arkadaşın.

Bu hisler için doğum sonrası hormonları suçlamaya devam edebilir miyim? Nella'ya bakıyorum ve sanki aklımlı okuyabiliyormuş gibi. Bana bakıyor ve burnunu kırıştırıyor. Bunun bir *hayır* olduğuna eminim.

Kendi düşüncelerime o kadar dalmışım ki, kapıdan gelen çingirak sesi beni Şaşkınlıkla sarsıyor.

Peter yeni gelene sırtıyor, muhtemelen altmış yaşlarında çok şık bir kadın. Siyah saçları, parlak kırmızı küpelerini tamamlayan bir perikesimiyle şekillendirilmiş. Dar siyah bir kot pantolon ve üzerinde küçük siyah puantiyeler olan dökümlü beyaz bir üst giyiyor.

"Bu patron hanım değil mi! Bugün seni beklemiyordum, Darla."

Darla ona sırtarak elindeki büyük kutuyu yere bırakıyor ve zarif bir şekilde bize doğru ilerliyor.

"Saç rengimizin bir kısmını stoklamam gerekiyordu," diyor ve dikkati Ford'un başına yöneliyor. "Bu solgunluk mükemmel görünüyor." Saç kesimine hayranlık duyuyor ama adama değil.

İçimden bir ses Ford'a bakmadığı için rahatladığını söylüyor. Annesi olacak yaşta olmasına rağmen. Sadece harika bir saç kesimini inceliyor ve buna saygı duyabilirim.

Peter başıyla teşekkür ediyor. Peter çenesini bana doğru uzatarak, "Darla, bu Amber," dedi. "Sanırım seninle konuşmak istiyordu." Bana göz kırpmıyor.

İnce yüzü bana doğru dönüyor ve ben de onun kadar iyi yaşlanabilmek için sessiz bir dua ediyorum. "Merhaba Amber. Ben renkleri kaldırırken neden benimle arkaya gelmiyorsun? Sonra sohbet edebiliriz."

"Elbette," diye kabul ediyorum, gözlerimi Ford'a dikiyorum. Bana gülümsüyor ve Nella'yı almak için kollarını uzatıyor.

Peter tereddüt ettiğimi fark etmiş olmalı ki, "Kesimi bitirdim tatlım. Ona biraz şekil vereceğim."

Salon sahibiyle konuşurken kollarıma bir mola vermem için beni ikna etmek için gereken tek şey buydu ve onu teslim ettim. Nella, tabii ki, tekmeliyor ve coşuyor. En sevdiği adama kavuştuğı için mutlu.

Darla'yı arka odaya kadar takip ediyorum. Oldukça düzenli, bir duvar boyunca uzanan küçük bölmeler tüm farklı saç rengi formüllerini barındırıyor. Karşı duvar daha fazla saklama küpüyle dolu. Bunlar sekmelerle etiketlenmiş, böylece her şeyi bulmak kolay. Hiç bu kadar düzenli bir salon görmemiştim.

Renk kutusunu yere bırakıyor ve renk duvarını yeniden doldurmaya başlamadan önce sırtını ovuşturuyor. "Bunun için çok yaşılanıyorum." Darla kıkırdıyor.

Gülüyorum, sonra eğilip kutudan biraz alıyorum ve ona yardım ediyorum.

"Ohio'dan buraya yeni taşındım. Orada bir salonda on beş yıl çalıştım ve işimi çok sevdim. Salonunuz muhteşem ve eğer müsait bir yeriniz varsa burada bir stant kiralamayı çok isterim," dedim ve hemen konuya girdim.

Duraklıyor, bir elini kalçasına koyuyor. "Amber, değil mi?" Başımı salladım.

"Amber, seni işe almak isterdim ama şu anda hiç boş kabinimiz yok." Kaşlarını çattı. "Tabii satın almak istemezsen, o zaman sonunda emekli olabilirim."

Gülerek başımı sallıyorum. "Ne yazık ki berbat bir yönetici olurdum. Ben sadece işin yaratıcı tarafını seviyorum."

Kıkırdıyor. "Pekâlâ, neden bana numaranı bırakmıyorsun? Bir kabin açılır açılmaz seni ararım."

Hayal kırıklığını gizleyerek gülümsüyorum. "Evet, tabii ki. Bu harika olur."

"Bu arada saçına bayıldım. Kendin mi yaptın?" Görevine geri dönerek soruyor.

"Evet," dedim. "Pembeyi seviyorum."

"Sen de ben de, kızım." Darla göz kırpmıyor.

Ford saç kesiminin parasını ödedikten ve kamyonetle eve döndükten sonra bana Darla ile konuşmamın nasıl geçtiğini sordu. Çenesinin yapısına ve yüzündeki endişeye bakılırsa zaten bildiğini düşünüyorum. Ama yine de ona anlattım.

"Şu anda hiç boş kabinleri yok." Omuzlarımı dikleştiriyorum ve ona bir gülümseme sunuyorum. "Ama sorun değil." Sesim biraz

biraz gıcırtılı. "Hâlâ kozmetoloji lisansımı transfer etmem ve kalbimi tamir ettirmem gerekiyor."

Şaka tutmuyor ve kaşlarını çatıyor, başını hafifçe çeviriyor, böylece gözlüklerinin arasından gözlerini kıstığını görebiliyorum.

Alnındaki koyu dalgaları ne kadar özlesem de, kısa kesim ona gerçekten yakışıyor. Her erkek iyi bir kafa şekline sahip değildir ama Ford'un ki öyle. Ve Michelangelo tarafından mermerden oyulmuş gibi görünen bir çene hattıyla, kısa saç kesimi yıkıcı.

"Özür dilerim, işleri hafif tutmaya çalışıyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, orada çalışmayı gerçekten çok isterdim. Sahibi çok hoş biriydi. Belli ki burayı iyi işletiyor ve konumu da mükemmel."

Ford başını sallıyor. "Umarım önümüzdeki ay bir şeyler değişir ve bir açıkları olur."

"Evet, umarım."

BÖLÜM

YİRMİ İKİ

AMBER: 8. SINIF

Resim dersimden sonra okulun bej koridorunda yürürken bir köşeyi dönüyorum ve dolabımın olduğu yerde Ford'u dolaplara yaslanmış halde buluyorum... ki onlar da bej. Bu okulda neden her şey bej? İzin verseler duvarları boyardım. Biraz renk katardım, belki birkaç çiçek.

Ford dümdüz önüne bakıyor, alanına giren üç çocuğun hiçbirisiyle göz göze gelmiyor. Ona ellerini sürmüyorlar, ben de hareketsiz durup sadece izliyorum. Ford asabi biri değil ve sert ifadeleri genellikle zorbaları yeterince sıkıyor ve çabucak pes etmelerini sağlıyor. Birisi soğukkanlıysa onu rahatsız etmek hiç de eğlenceli değildir.

İzlerken elimdeki beyaz tuvali ve boya fırçalarını göğsüme biraz daha yaklaştırıyorum, Ford'un onu korumak için araya girmemi istemeyeceğini biliyorum. *Artık ilkokulda değiliz ve kimsenin benim için savaşmasına ihtiyacım yok*, geçen yıl böyle demişti.

Ortaokul kabadayılarının lideri Justin'in uğursuz bir kıkırdamayla havaya bir altın para fırlattığını gördüğümde vücudum geriliyor. Bu hiç iyi değil.

"Ah, pardon... Şanslı paranı geri mi istiyordun? Seni tatlı küçük bebek," diyor Justin, sesinin Ford'u çıldırtacağını bildiğim bir bebek sesi çıkararak.

"Lütfen onu geri ver," diyor Ford sakince, fazla sakince. "Onu bana babam verdi. Paraya ihtiyacın olursa sırt çantamdaki beş doları verebilirim. Bugün nakit sıkıntısı mı çekiyorsun Justin?"

Sesi sabit, en ufak bir alaycılık belirtisi bile göstermiyor. Alt dudağımı ısırıyorum, bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyorum ve ayaklarımı sabit tutmaya çalışıyorum

Nerede olduklarını. Ford neredeyse on dört yaşında. Kendini kanıtlamak istiyor.

"Hayır, seni pislik," diyor Justin dişlerini sıkarak, arkasındaki iki yordakçısı kıs kıs gülüyor. "Benim tonlarca param var. Milyonlarca."

Yalan söylüyor. Annesi bir hemşire ve babası resimde yok. Justin ve benim ortak noktamız. Babamla hiç tanışmadım, adını bile bilmiyorum. Annemin erkek arkadaşları arasında milyonda birdir.

"Bu durumda, benim Cincinnati Tigers şampiyonluk parama gerçekten ihtiyacın yok, değil mi?"

Justin homurdanır. "Hayır, senin aptal hokey parana ihtiyacım yok. Ama yine de okuldaki herkesin her gün yanında bozuk para taşıyarak ne kadar salak olduğunu bilmesini sağlayabilirim. Güvenlik battaniyesi gibi." Bebek sesiyle battaniye diyor.

Ford'un çenesi titriyor. Ama okulun üç zorbası hâlâ onun üzerinde yükseliyor. Ford muhtemelen yıllarca hokey oynadığı için onlardan daha güçlü... ama yine de bir kafa daha kısa. Ford kocaman olacak; bunu biliyorum. Ford'un babası etrafımda gördüğüm en uzun adam ve elleri o kadar büyük ki kahve fincanını yutuyor. Ama Ford'un büyüme atağı henüz başlamadı.

Zil çalıyor, koridorlarda yankılanıyor. Justin, Ford'un parasını havaya atar ve geri geldiğinde Ford parayı avucunun içinde kolayca yakalar. Justin, Ford'un sırtının dolabına çarpması için ona büyük bir itiş verir ve sonra koridorda kasılarak ilerler. Yardakçıları da onu takip eder, yanından geçerken Ford'a omuzlarıyla kasten vururlar.

Birkaç metre ötede Justin geri döner ve şöyle der: "Bugün şanslıydın Remington. Bir dahaki sefere zil seni kurtaramayacak."

Gözlerimi deviriyorum. Justin çok ezik.

Ford babasının üniversitede kazandığı hokey şampiyonluğu madalyasını kot pantolonunun cebine geri koyarak iç geçiriyor. Gülümseyerek yanına geldim. Aynı boydayız, göz göze geliyoruz. Ford beni görünce gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve bana tereddütlü bir gülümseme veriyor.

"Bunun ne kadarını gördün?" O soruyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "Justin'in bir pislik olduğunu bilecek kadar."

Ford'un omuzları çöküyor. "Yine de haklı. Madeni para battaniye gibi. Bu çok aptalca."

Önüme geçmek için acele ederken duruyorum ve onun da durmasını sağlıyorum. "Bu aptalca değil. İnsanlar her zaman bir şeyler taşır ve rastgele şeyler toplar.

Jip kullanan yetişkinler lastik ördek koleksiyonu yapar, tamam mı?" Bir kahkaha attım ve o da sırttı. "Bozuk para tuhaf bile değil."

"Haklısın," diyor ve tekrar yürümeye başlıyoruz, neredeyse sosyal bilgiler sınıfımızın kapısına varmak üzereyiz. "Ördekler çok daha garip."

Sırıtiyorum ve arkadaşımın sınıfa girip yerine oturmasını izliyorum. Ford soğukkanlı bir özgüvene sahip, ukala ya da gösterişli değil.

Ve kendi kendime gülümsüyorum, çünkü Justin'in bilmediği bir şey biliyorum.

-Ford Remington nihayet büyüme atağına geçtiğinde okuldaki en uzun çocuk olacak. Ne Justin ne de aptal arkadaşları bir daha ona bulaşamayacak.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

FORD

Mutfağında durmuş, dökme demir tavada biftek kızartıyorum, evcimenliğin resmiyim. Amber mutfakta volta atıyor, her şeyin *mükemmel* olduğundan emin olmaya çalışıyor. Annemin onu bir ev kadını olarak ilk görüşünde iyi bir izlenim bırakmak istediğini söyledi. Ama muhtemelen annemi bana gerçekten aşık olduğuna ikna etmek konusunda daha gergin. Son yirmi dört saati onun eşyalarını benim odama taşıyarak ve koridorun karşısındaki misafir odasında Nella için gerçek bir beşik kurarak geçirdiğimiz için onun da çok yorgun olduğunu biliyorum.

"Lütfen volta atmayı kes. Beni geriyorsun," diyorum ona, elimi kot pantolonumun cebine sokup orada duran bozuk parayı kavramak için can atıyorum. Bunca yıldan sonra bunun sinirsel bir alışkanlıktan başka bir şey olmadığını bilerek direniyorum.

Amber dramatik bir şekilde iç geçirir. "Özür dilerim." Büyük adanın etrafında dolaşıp yanımda duruyor, gözleri kapalı derin bir nefes alıyor. Nella üst katta kestiriyor ve video monitörü sonsuzluk adasında duruyor. Sadece ikimizin olduğu pek fazla anımız olmadı ve ben onunla yalnız kalmaktan zevk alıyorum.

"Harika kokuyor, Ford. Bu kadar iyi bir aşçı olduğunu bilmiyordum," diyor ve önündeki tezgâhta duran taze biberiye dalına uzanıp otları tereyağlı bifteğin üzerinde gezdiriyor.

Elindeki yüzüğün mutfağın tepesindeki ışıklarda parıldamasını memnuniyetle izliyorum. Yüzüğü benim aldığımı ve oraya benim koyduğumu bilmek bana bir şeyler yapıyor. Her ne kadar çok istediği ama benim almamı reddettiği yüzüğü hatırladığımda içimde bir burukluk olsa da.

"İşte, şimdi mükemmel oldu," diye haykırıyor ve biberiyeyi bifteğin üzerine bırakıp elini çekiyor.

Sonra beni şaşırtarak bir adım daha yaklaşıyor, bir elini omzuma koyuyor ve başını koluma yaslıyor.

"Sorun olur mu?" diye soruyor, sesi gergin, hatta tereddütlü çıkıyor. "Sana daha fazla dokunmaya alışmam gerektiğini düşündüm ama seni rahatsız etmek istemiyorum." Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu ve bana dokunmaktan... bana yakın olmaktan tedirgin olmasından nefret ediyorum.

Ona kelimelerle cevap vermek yerine, dokunuşlarından ne kadar rahat olduğumu gösteriyorum ve bir elimi uzatıp onunkinin üzerine koyuyorum. Rahatlayarak iç geçiriyor ve vücut ağırlığının daha fazlasının içime girmesine izin veriyor.

"Bu çok hoş. Her zaman sıcaksın."

Kıkırdıyorum. "Kaslı olmanın avantajları sanırım. Ekstra vücut ısısı."

Amber gömleğimi kokluyor. "Hâlâ lisede kullandığın vücut yıkama suyunu kullandığına inanamıyorum."

"Bozulmadıysa, tamir etme."

Gülüyor ve gömleğimden ve tenimden geçen titreşimi hissediyorum, sanki doğrudan kalbime ateş ediyor, bana serotonin artışı veriyor.

"Sende güzel kokuyor," diyor, kendini nazikçe benden uzaklaştırıyor, eli sırtımda geziniyor ve keskin bir nefes almama neden oluyor.

Dokunuşunun kalıcı sıcaklığıyla tüylerim diken diken oluyor. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi silmeye çalışarak sırtım ona dönük bir şekilde orada duruyorum. Amber Park az önce bana yaslanıp güzel koktuğumu mu söyledi? Gözlerimi hızla kırıştırarak, onun yakınlığının ve yorumunun neden olduğu beyin sisini temizlemeye çalışıyorum. Amber'ın özgürce iltifat ettiğini kendime hatırlatıyorum. O bir kadın. Kadınlar çok iltifat eder. Ne de olsa iki kız kardeşim var ve yıllardır arkadaşlarını övdüklerini duyuyorum. Arkadaşları yeni bir tişört ya da başka bir şey aldığı için, "*Kızım, harika olmuş*" gibi şeyler söylerler. Yani Amber'ın kokumu beğenmesi hiç de büyütülecek bir şey değil ve bundan bir anlam çıkarmamalıyım.

Sonunda yüzümü düzelterip arkamı döndüğümde Amber oturma odasındaki büyük pencereye doğru yürüyor, oradan da dairesel araba yolumu görüyor. Kalçaları hipnotik bir şekilde sallanıyor ama şu anda tamamen rahatlamış durumda, belli ki güzel koktuğum bilgisinin dünyayı değiştirmesinden benim gibi etkilenmemiş. Pencereye ulaşır ulaşmaz soğuk tavrı değişiyor.

Amber nefes nefese. "Geldiler! Ohmygosh, ohmygosh, ohmygosh." Kadın artık nasıl çalışacağını bilmiyormuş gibi daireler çizerek dönmeye başlar.

Aklını kaybetmesine neden olanın ben değil de annem olması çok kötü.

Başımı sallıyorum, ocağın üstünü kapatıyorum ve onunla pencerenin önünde buluşuyorum. Dönmesini engellemek için ellerimi omuzlarına koyarak, "Her şey yoluna girecek. Az önce mutfakta olduğu gibi birbirimize karşı sevgi dolu olabiliriz ve annemle kız kardeşim garip bir şeyler olduğunu düşünmezler."

Gözlerini kapatır ve derin bir nefes verir. "Tamam."

Onu yavaşça döndürüyorum, ellerim hala omuzlarında ama arkasındayım, sonra misafirlerimizi karşılamak için onu ön kapıya doğru itiyorum. *Misafirlerimiz...* Kulağa hoş geliyor.

Alayı durdurmaya çalışarak bacaklarını düzeltiyor, sonra başını bebek monitörüne çeviriyor. "Sanırım bu Nella'ydı! Gidip onu getirsem iyi olacak."

Ekrana bir göz attım. "İyi deneme. Mışıl mışıl uyuyor."

Amber inliyor, sonunda rahatlıyor ve onu ön kapıya götürmeme izin veriyor. Omuzlarını serbest bırakıyorum ve tam annemle kız kardeşim kapıyı çalmak üzereyken kapıyı açıyorum.

"Selam anne." Ön sahanlığa çıkıp onu hızlıca kucaklıyorum, sonra aynısını Farrah'a yapıyorum. Kız kardeşimden uzaklaştığımda onun için alışılmadık olan dağınık görüntüsünü fark ediyorum. Koyu renk saçları genellikle dağınık ve düzgün olurdu ama şimdi başının üstünde dağınık bir topuz yapmış. Bir toka ile sabitlenmiş. Onun saç tokası kullanan biri olduğunu hiç fark etmemiştim. Farrah yıllar önce Noel'de ona hediye ettiğim Eagles kapüşonlu tişörtünü, siyah taytını ve tüylü terliklerini giyiyor.

"Hey, bu terlikler de neyin nesi?" diye sordum.

Farrah kara kaşlarını çatıyor, her gün aynada gördüğüm kaşların aynısı. "Bütün gün arabadaydık. Rahat olmak istedim."

Bu son derece makul bir açıklama, ancak göz temasından kaçınma şekli onu ele veriyor. Hem göz temasından hem de konuşmak istemediğim konulardan kaçınma konusunda bir numarayım ve bunu başkalarında bir mil öteden hissedebiliyorum. Ama yanımdan geçip eve girmesine izin verdim. Bu konuyu onunla daha sonra konuşabilirim.

Annem ve Farrah Amber'a sarıldılar, muhtemelen bana sarıldıklarından daha sıkı ve daha uzun. Ki bu iyi bir şey. Kısa sarılmaların bana daha iyi geldiğini herkes bilir.

"Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederiz. Gerçekten minnettarız," diyor Amber ve kenara çekilerek onların eve daha fazla girmelerine izin veriyor.

Annem ve Farrah oturma odasına girdikten sonra ikisi de kollarını kavuşturuyor. "Evlendiğiniz ve hiçbirimizi davet etmediğiniz gerçeğini bir kenara mı bırakacağız?" Farrah dudaklarını büzerek soruyor.

Annem kızına bakarak sırtıyor. "Katılıyorum. Gelmeyi çok isterdim. Ama bu ikisinin birlikte olacağını bilmiyormuşuz gibi davranmalıyım."

Farrah gülüyor. "Tamam, doğru. Bununla birlikte, Ford'un Amber için her zaman bir mum tuttuğunu düşündüm, ama duyguların karşılıklı olduğunu düşünmedim. Yanılmışım!" Kollarını kavuşturarak iç geçiriyor. "Amber'a her zaman dünyadaki tek kızmış gibi baktın."

Sıcaklık boynuma ve yüzüme yayılıyor. Amber her şeyi olduğu gibi kabul ediyor, bir kolunu belime doluyor ve bana bakıyor. Benden çok daha kısa, omzuma ancak geliyor. "Bunu anlamam biraz zaman aldı ama sonunda bu iri yarı adamın benim için doğru erkek olduğunu fark ettiğim için çok şanslıyım."

Bir elimi sırtının küçük kısmına koyarak, elimi omurgasında yukarı ve aşağı doğru usulca hareket ettiriyorum. Yıllardır ona dokunmayı hayal ediyordum ve sonunda bunu yapmak için bir bahanem oldu. "Evet, daha fazla dayanamadım ve sonunda ona bunca yıldır nasıl hissettiğimi söyledim," diye yalan söylüyorum. "Ve bunu resmileştirmek için bir dakika daha bekleyemedik."

Annem ve Farrah'ın gözleri şimdi yaşlarla parlıyor. Birkaç damla gözyaşı annemin yüzünden aşağı süzülüyor. "Seni böyle mutlu görmek kalbimi ısıtıyor Ford."

Farrah burnunu çekiyor ve elini havada sallıyor. "Tamam, bu kadar gözyaşı yeter. Benim küçük sevimli yeğenim nerede?"

Amber gülümser ve video monitörünü işaret eder. Annem ve Farrah koşarak ekrana bakmaya gelirler. İkisi de Amber'ın ne kadar sevimli olduğundan bahsediyor.

Bu sefer Amber'dan bir koklama duyuyorum. Birisi Nella'ya ilgi gösterdiğinde duygusallaştığını fark ettim, nedeninden emin değilim. Bu gece aynı yatakta uyuyacağımız için bunu ona sormalıyım.

Video monitöründen bir fırtına geliyor ve annem ellerini birbirine vuruyor. "Oh, gidip onu getirebilir miyim?"

Amber gözyaşlarını tutamayarak başını sallıyor. Farrah annemi yukarı kadar takip ediyor.

Tanrım, bana yardım et... Bir evde dört ağlayan kadın. Tam olarak neye imza attım ben?

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

AMBER

Ford ve ben bütün yemeğimizi Nella'yı tutmadan yedik. Mutfağı temizleyip bulaşık makinesini doldururken kendi kendime, *Ford bir şef olmayabilir ama biftek kızartabilir*, diye düşünüyorum. Ford bu akşamki yemeğimiz için çok çalıştı ve her şeyin düzenli kalmasını ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden en azından bunu yapabilirim. Benim için tüm hayatını değiştirdi, bana bir araç bile aldı... ve ona verebileceğim hiçbir şey yok, arkadaşlık ve aptal bulaşık makinesini doldurmak dışında ona sunabileceğim hiçbir şey yok. Anlaşmamızın bu kadar dengesiz olmasından nefret ediyorum. Ama adam gayet memnun görünüyor, belki de bu onu gerçekten rahatsız etmiyordur. Sally ve Farrah'a Nella'nın yatma rutinini anlattım ve bir saattir yukarıdalar. Umarım iyi gidiyordur. Annesi ve kız kardeşinin burada olması çok güzel.

Hayal edilmiş.

Ama sadece bir akşam oldu ve henüz Ford'un yatak odasını -ve yatağını- onunla paylaşmak zorunda kalmadım.

Nella tıpkı Şükran Günü'nde olduğu gibi onları da sevdi. Hayatının ilk üç ayında benden başka kimseyi görmemiş olmasına rağmen utangaç bir bebek olmaması iyi bir şey. Farrah ve Büyükanne Sally sırayla onu kucakladılar, oyun minderinin yanında onunla birlikte oturdular ve hatta ona biberon verip birkaç kez geçirmesini sağladılar. Biberonları iyi içtiği için rahatlardım. Onu emzirmeyi seviyorum, ancak başkalarının da onu besleyebilmesi gerçekten güzel, böylece arada bir ara verebiliyorum. Neredeyse hiç yardım almazken Ford'un ailesinin burada olması çok garip. Ve düşünmek zor

bir gece hastanede kalmayı düşündüm. Kızımdan uzakta. Ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmaktan korkuyorum.

Yaklaşan prosedürümü hatırlayınca omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Her şeyin yolunda gideceğini biliyorum ama sinirlerim geriliyor. Derin bir nefes alarak bunun basit bir işlem olduğunu ve ertesi gün eve döneceğimi hatırlıyorum. Büyütülecek bir şey değil. Sıcak suyu kapatıyorum, ocağın yanındaki çekmecedен temiz bir el havlusu alıyorum ve ellerimi kuruluyorum.

"Tatlım, yorgun görünüyorsun. Neden yatağa gitmiyorsun?" Sally'nin sesiyle sıçradım. Hâlâ üst katta olduğunu sanıyordum. "Nella hemen uyudu. O çok iyi bir bebek."

Yorumuna gülümsüyorum, en iyi kıza sahip olduğum için şükrediyorum. "Temizliğimi bitirir bitirmez yatmaya gideceğim," diyorum bahaneler uydurarak. Çünkü gerçek şu ki, Ford düş almak için üst kata, odamıza çıktı. Ve son zamanlarda aklımdan geçenleri düşününce, orası olmak istediğim son yer.

Ya üzerinde havludan başka bir şey olmadan dışarı çıktıysa? Nemli, pırıl pırıl ve sıcacıktı... Kat kat karın kasları nemle birlikte daha da belirginleşmişti.

İşte yine gidiyorum! Henüz yukarı çıkamam.

Lavabonun altındaki dolabı açıp çok amaçlı temizleyiciyi çıkarıyorum ve modern, çimento tezgahın her tarafına sıkıyorum. Umarım sonsuzluk adasında kullanmam gereken şey budur... belki de bu süslü mutfak için özel bir temizleyici vardır.

Ford'un annesi spreyi ellerimden alıyor ve beni merdivenlere doğru nazikçe itiyor. "Gerisini ben temizlerim. Ben bunun için buradayım." Göz kırıyor. "Şimdi yatağa git, annenin emirleri."

Ellerimi önümde açarak gülüyorum. "Tamam, tamam. Bitirdiğin için teşekkürler."

"Oğlumun evini tertemiz sevdiğini biliyorum." Gözlerini deviriyor. "Sen git biraz uyu."

El sallayarak merdivenlere doğru yöneldim. Görüş alanından çıktığımdan emin olmak için arkama bakıyorum ve ot içen bir salyangoz hızıyla merdivenleri çıkıyorum. Muhtemelen yirmi dakika kadar olmuştur. Belki de çoktan duştan çıkmış ve giyinmiştir? İnsan umut edebilir.

Kendime karşı dürüst olsaydım, ki değilim, eğer çoktan giyinmişse hafif bir hayal kırıklığına uğrayacağımı kabul ederdim. Karmakarışık kalbimin küçük bir parçası onu havlusuyla görmeyi gerçekten çok istiyor.

Yani, Salı günü anestezi altındayken ölebilirim ve en azından kafamda bu parlak görüntüyle dışarı çıkarım.

Ama ölmeyeceğim ve bir sürüngen olmayacağım. Ya roller tersine dönseydi ve Ford beni havluyla görmeye çalışsaydı? Bunu düşünemeyecek kadar centilmendir ama yine de.

Ona arkadaşım olarak saygı duyacağım ve çok seksi bir atlet olduğu için onu nesneleştirmeyeceğim.

Ve böylece onun yatak odasının kapısının önündeyim... bizim yatak odamızın kapısının önünde. Gözlerimi sıkıca kapatıp kapıyı açıyorum, içeri atlıyorum ve korkup kaçamadan arkamdan kapatıyorum.

Ford'un boğazını temizlediğini duyuyorum ve gözlerimi açtığımda beni incelediğini görüyorum. Yatağın kendi tarafında oturuyor, sırtı yatak başlığına yaslanmış, elinde bir kitap var. Flanel pantolon ve beyaz bir tişört giymişti.

Gömlek giydiği için hayal kırıklığına uğramadan önce, seçkin okuma gözlüklerini fark ediyorum. Sanırım üzerindeki çalışkan görünüm de en az gömleksiz görünümü kadar külot eritici. Yutkunuyorum ve sanki bir kayayı yutmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

"Neden garip davranıyorsun?" diye soruyor, kitabını komodinin üzerine geri koyuyor ve bir eliyle gözlüğünü burnundan aşağı kaydırıyor. "Gözlerin kapalıydı."

Sesimi bulmayı başardım. "Giyinik olup olmadığından emin değildim."

Tek kaşı ve ağzının bir tarafı aynı anda titriyor. "Ve beni çıplak bulmak, bir ejderhayla yüzleşmek üzereymişsin gibi gözlerini kapatmana neden olacak kadar korkutucu mu?"

Omurgamı dikleştiriyorum, rahat görünmeye çalışıyorum. "Çıplak bir erkek görmeyeli uzun zaman oldu. Neredeyse yeniden bakire oldum." Gözlerim açılıyor. "Yani, gözlerim... başka şeyler değil."

Alay ediyor. "Ben duş alırken sert bir şeyler mi içtin?" Yüz ifadesi değişiyor ve sesi ciddileşiyor. "Çünkü internette kardiyoloğunuzdan izin alana kadar içmemeniz gerektiğini okudum."

"Endişelenmeyi bırak. Bir yılı aşkın süredir alkol almadım. Şimdi duşa gireceğim."

Ağzı yana doğru kıvrılıyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama söylemesi gerektiğinden emin değil. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Duşa atlamamalısın, güvenli değil."

Bir kahkaha patlattım ama Ford bana katılmadı. Bazen lafın gelişinin ona göre olmadığını unutuyorum. "Tam anlamıyla demek istemedim. Merak etme kocacığım. Sarhoş olmayacağım ya da duşa *atlamayacağım*."

Başını yana eğiyor, yakışıklı yüzünde hafif bir kızarıklık belirliyor. "Ah, doğru ya. Üzgünüm."

İç çektim. "Üzülme, gülmek iyi hissettiriyor."

Duştan çıktığımda tüm vücudumu losyonluyorum ve saçlarımı Fransız örgüsü şeklinde örüyorum. Daha önce Ford'la aynı yatakta yatmıştım, hatta birkaç hafta önce onu ziyarete geldiğimde bile. Ama birden utangaç hissettim. Belki evli olduğumuz içindir... ya da belki de tüm bu gösteriş içindir. Ama hiç alyans takan bir erkeğin yanında uyumamıştım. Onun yanında, yetişkin yatak odasında, parmağımda yüzüğüyle uyumak, itiraf etmek istediğimden biraz daha samimi hissettiriyor. Hatta bu gece için her zamanki geceliğim yerine siyah bir atlet ve pembe bir pijama pantolonu seçtim. Ford'un vücut ısısı çok sıcak, bu yüzden birkaç saat içinde bu seçimimden pişman olacağımı hissediyorum.

Nihayet banyonun kapısını açıp gece için yatağa girdiğimde, yorganın altına tamamen girene kadar en iyi arkadaşım -daha doğrusu kocamla-göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Gerçek bir güvenlik battaniyesi.

Ford'un bakışlarını hissedebiliyorum ve sonra kitabının kapandığını duyabiliyorum, ama yatakta, yorganın üstünde oturmaya devam ediyorum.

"Peki, ne tür kurgusal olmayan bir kitap okuyorsun?" Sessizliği bozarak soruyorum ama hâlâ tavana bakıyorum.

"Kurgu olmadığını nereden biliyorsun?"

Sonunda yan döndüm ve ona baktım. "Seni hiç kurgu bir kitap okurken görmemişim."

"Lisede ve üniversitede olduğum kişi değilim, Ambs," diyor dikkatle, sonra gözlerini deviriyor. "Ama evet, kurgu değil. Bir İkinci Dünya Savaşı gazisinin biyografisi."

Homurdanıyorum. "Yatmadan önce biraz kitap mı okuyacaksın?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor, sesteki bir şey beni rahatlatıyor, hala Ford ve Amber olduğumuzu hissettiriyor... Bay ve Bayan Remington değil.

"Evet, sanırım çok rahatlatıcı bir kitap değil. Belki de bu yüzden uykusuzluk çekiyorum."

Ford yorganın altına giriyor ve yan yatıyor, böylece birbirimize bakıyoruz.

"Hâlâ iyi uyuyamıyor musun?"

"Ne yazık ki bu yanımdan gençliğimden beri değişmedi."

Bir an için onu incelememe izin veriyorum, bana doğrudan ruhunun derinliklerini görebiliyormuşum gibi hissettiren o dipsiz gözlere bakıyorum. O kadar saf, o kadar özverili ve o kadar güzel bir ruh ki, neredeyse kalbimi sızlatacak.

Sanırım yıllarca birbirimize karşı hissettiğimiz dostluk, ikimizin de mazlum olması, onu bir arkadaştan başka bir şey olarak göremememe neden oldu. Ama şimdi? Sadece çok yakışıklı, çok harika bir adam görüyorum. Benimle her zaman ilgilenen ve beni mutlu eden bir adam. Keşke bunu daha önce görebilseydim - geçmişteki tüm kararlarım, hayal edebileceğimi düşündüğümünden daha çok sevdiğim küçük bir kıza yol açtığı için hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Ama ya bunca zaman Ford'la gerçekten birlikte olsaydım? Sanırım bana bir arkadaştan daha fazla değer verebilirdi. Ya da belki sadece hayal kuruyordum. Ford lekesiz, nazik bir ruh ve ben zaten kalbimin pek çok parçasını verdim.

"Aklından neler geçiyor?" Ford soruyor, sesi kadife kadar yumuşak ama gözleri kadar derin. Ağzıma, boynuma, her yerime fısıldadığını hissetmek istediğim bir ses.

Pişmanlığın boşluğunun yüzüme yansımamasını umarak gülümsüyorum. "Sadece seni ve ne kadar iyi bir adam olduğunu düşünüyordum."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Teşekkür ederim."

Hafifçe gülerek yorganı çeneme kadar çekip rahatıma bakıyorum. Yatağı sert ama aynı zamanda yumuşak, tıpkı içinde uyuyan adam gibi. Şimdiye kadar vücudumu koyduğum en rahat yatak. Burada bir bebek gibi uyuyacağıma dair bir his var içimde. "Hadi uyu. Yarın erkenden antrenmanın var."

İnliyor, sesi mideme garip bir şeyler yapıyor. "Pekâlâ. İyi geceler, karıcığım."

Bunu şaka olsun diye söylediğini biliyorum ama ağzından çıkan eş kelimesini duymak vücudumu ürpertiyor. Battaniyeleri tekrar kendime doğru çekiyorum. "İyi geceler, kocacığım."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

AMBER

Ertesi sabah, Ford antrenmandayken, ben yatağında oturuyordum. -Ford'un yatağında tam kahvemden bir yudum almak üzereydim ki rastgele bir numaradan mesaj aldım.

Nella sabah uykusuna yattı, Farrah Nella'nın odasının koridorunun sonundaki misafir odasında çok yoğun bir telefon görüşmesi yapıyor ve Bayan Remington -Sally- Ford'la birlikte onun antrenmanını izlemeye gitti.

Muhtemelen yarın sabahki ameliyat öncesi randevumu onayladığını düşünerek mesaja tıklıyorum, ancak bulduğum şey beni hoş bir şekilde şaşırtıyor.

BILINMEYEN NUMARA:

Hey Amber! Bu Mel! (West'in karısı) WAG CHAT'e hoş geldiniz!

BILINMEYEN NUMARA:

Hoş geldin Amber! Seninle takılmak için sabırsızlanıyorum. Bu Andie, Mitch'in neredeyse karısı.

BILINMEYEN NUMARA:

Deliliğe hoş geldin kızım. (Noel'den, Colby'nin nişanlısı.)

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, kendilerini tanıttıkları gibi numaralarını telefonuma kaydettim.

AMBER

Vay canına! Çok onur duydum. WAG ne demek?

ANDIE

Sana öğretecek çok şeyimiz var. *Sünger Bob'dan Patrick'in ellerini birbirine sürttüğü gif*

NOEL

WAG, eşler ve kız arkadaşlar anlamına gelir (özellikle profesyonel bir sporcuya bağlı olanlar)

MEL

Noel benden önce davrandı! Ama evet. Ve grubu ben yönetiyordum, ama şimdi... teknik olarak, kaptanın eşi olarak, bu iş sana gidiyor.

Alt dudağımı ısıırıyorum. Bu kadını hiç tanımıyorum ama metindeki bir şey bana görevlerini bıraktığı için üzgün olup olmadığını merak ettiriyor. Ve bunu ondan alacak kişi ben olmayacağım. Zaten bir şeylerden sorumlu olmaktan nefret ederim. Başkalarının bana ne yapacağımı söylemesini tercih ederim.

AMBER

Sakıncası yoksa, işleri yürütmeye devam edersen çok sevinirim. Prosedürüm ve diğer her şeyle birlikte. Ama hepinizi tanıyacağım için çok heyecanlıyım! *Kalp gözü emojisi*

MEL

Tamam! Eğer eminsen.

ANDIE

Burada kıs kıs gülüyorum! Mel'in rahat bir nefes aldığını hepimiz biliyoruz. Tüm bu saçmalıkları organize etmeye bayılıyor. Ve biz de onu bunun için seviyoruz. *Göz kırpma emojisi*

NOEL

Şu anda onun yanında oturuyorum ve Amber o mesajı gönderdiğinde kelimenin tam anlamıyla rahat bir nefes aldı.

MEL

Ben yapmadım!
!

MEL

NEYSE. Burada adınızı, en sevdiğiniz rengi ve en sevdiğiniz kokuyu vs. yazabileceğiniz bir elektronik tablo var. Yıllık bir bağış/alış yapıyoruz ve sonra bu parayı doğum günü hediyeleri ve eğlenceli WAG etkinlikleri için kullanıyoruz!

Vay canına, bu kız çok düzenli. İşi kabul etmem için beni zorlamadığına sevindim. Gönderdiği linke tıklıyorum ve doldurmak için bir dakikamı ayırıyorum.

AMBER

Formu yeni doldurdum. İlk WAG etkinliği ne zaman?

MEL

Önümüzdeki hafta evimde ağırlamayı umuyordum, çünkü hemen alt sokağınızda. Kız kıza bir gece, eğer kendini iyi hissediyorsan. İsterseniz bir yemek treni başlatabilir ve siz iyileşirken sizin için akşam yemekleri ayarlayabiliriz.

NOEL

Berbat bir aşçı olduğum için şimdiden özür dilerim.

ANDIE

Aynısın
dan.

MEL

Bazılarımız sizin için yemek pişirecek, bazılarımız da sizin için bir şeyler sipariş edecek. *Dil çıkarma emoji*

MEL

Biz WAG gecemizi yaparken erkekler de senin evinde erkek gecesi yapacak. Hepsi Nella'ya bakacakları için heyecanlılar. Gerçi birinin erkek çocuklarına da bakması gerekiyormuş gibi hissediyorum.

ANDIE

Ben de öyle düşünüyorum. Ama Remy grubun babası, yani emin ellerdeler.

Buna gülümsedim. Ford'u grubun babası olarak hayal edebiliyorum. Herkesle ilgilenirken sessizce ortama uyum sağlayan sorumlu kişi.

AMBER

Hepiniz çok nazıksınız. Ve bir gece kulağa mükemmel geliyor. Eminim Ford, çocukların bir geceliğine evini ele geçirmesine aldırmayacaktır. Ve vay canına, Nella çocuklarla çok eğlenecek!

NOEL

Senin evini kastediyorsun.

Yüzümü buruşturuyorum. Bu oyunculuk işinde zaten kötüyüm.

AMBER

LOL doğru. Unutup duruyorum. Dört gözle bekliyorum! Beni aralarına kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.

Telefonumu yere bırakıp yatak başlığına yaslanıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Arkadaşlar. Burada zaten arkadaşlarım var... bir çeşit aile. Birbirini kollayan bir grup. Gençliğimden beri böyle hissetmemiştim ve Ford'la ailesinin evinde takılabiliyorduk. Sanırım Washington'a iyi uyum sağlayacağım.

Ford yeni kardiyoloğumun muayenehanesindeki hasta odalarından birinde yanımda oturuyor ve cerrahım ameliyat öncesi talimatların üzerinden geçerken o da benim kadar gergin görünüyor.

"Sabah yedide, yani işlemden bir saat önce geldiğinizden emin olun. Açıkladığım gibi, kateteri muhtemelen sol bileğinize yerleştireceğim, bu yüzden orada küçük bir kesiniz olacak," diyor Dr. Montgomery ve duvardaki tüm ana arterleri ve kan damarlarını gösteren insan vücudunun büyük bir posterini işaret ediyor.

"Ve en az iki hafta boyunca seks ya da fiziksel aktivite yok. Ameliyat sonrası iki haftalık randevunuzdan sonra, cinsel aktivite için uygun olup olmadığınızı size bildireceğim." Yüz ifadelerimize bakarak durakladı. "Siz ikiniz evlisiniz, değil mi?"

Ford bir kez başını sallar.

Dr. Montgomery gülüyor, koyu teni ağzının ve gözlerinin etrafında kırışıyor. Bir elini gergin bir şekilde siyah saçlarında gezdiriyor ve nefesini üflüyor. "Vay be, işleri garipleştirdiğimi sanıyordum." Dikkatini bana çeviriyor. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Bebeğimi ne kadar süre sonra emzirebilirim?" Aklıma başka bir soru gelmediği için soruyorum. Randevumuz sırasında her şeyi çok ayrıntılı bir şekilde açıkladı. Dürüst olmak gerekirse, onu Ohio'da gördüğüm doktordan çok daha fazla sevdim. Daha sıcak, neredeyse bir anne gibi.

Doktor gülümsüyor. "Hemşirelik yapmadan önce tam bir gün boyunca ağrı kesici ilaç kullanmamanızı istiyorum. Herkesin ağrı seviyesi farklıdır, bu nedenle ilacı ihtiyacınız olduğunu hissettiğiniz sürece kullanın. Ben bir ya da iki gün kullanmanızı öneririm. Ondan sonra ilaç almamayı deneyebilirsiniz."

"Tamam, kulağa yapılabilir geliyor." Ona bir gülümseme sunuyorum, ama titrek hissediyorum. Bu gerçekten oluyor. Yarın. Beni sakinleştirecekler ve umarım tekrar uyanacağım.

"Sinir bozucu olduğunu biliyorum ama buradaki ekibimizle emin ellerdesiniz. Bu prosedürü her hafta birkaç kez gerçekleştiriyorum, diğer daha zor olanlarla birlikte."

Derin bir nefes alıyorum ama kalbim hızla çarpıyor. Ve bunun içinde küçük bir delik olduğu için olduğunu sanmıyorum. "Haklısın. İyi olacağım, sadece daha önce hiç anestezi almamıştım. Uyumak ve sonra onarılmış bir kalple uyanmak çok garip geliyor."

"Hastalarım her zaman ameliyattan bir gün önce rahatlatıcı bir şeyler yapmalarını, zihninizi ve bedeninizi rahatlatacak bir şeyler yapmalarını söylerim. Belki köpük banyosu yapın ya da iyi bir film izleyin. Ve unutmayın, gece yarısından sonra yemek yok. Yarın sabah erkenden görüşürüz, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, sinirlerimin yoğunluğu o kadar artıyor ki kelimeler bulamıyorum, zar zor düşünebiliyorum.

Çevresel görüşümden Ford'un ayağa kalkıp doktorun elini sıktığını ve ardından "Teşekkür ederim, Dr. Montgomery" dediğini fark ediyorum.

Kapı tıklandı ve oda ürkütücü bir şekilde sessizleşti. Ford yine yanımdaki sandalyeye oturmadi. Onun yerine önümde çömeldi. Büyük, sıcak ellerini dizlerimin üzerine koydu.

"Orada iyi misin?" Derin sesi mırıldanıyor ve sinirlerimin biraz olsun yatışmasını sağlıyor. Keşke benimle o derin, yatıştırıcı ses tonuyla konuşmaya devam etseydi.

Cevap vermeme bekliyor ama veremiyorum. Sıcak bir gözyaşının yüzümden aşağıya ve kot pantolonuma düştüğünü hissediyorum.

"Hey, ben buradayım, Ambs. İyi olacaksın. Korkutucu olduğunu biliyorum ama iyi olacaksın. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum." Bunu o kadar hararetle, o kadar dikkatle söylüyor ki ona inanıyorum.

Tekrar oturmadan önce bir dakika orada oturmama izin veriyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Ford duraklıyor ve bakışlarını hissedebiliyorum, sonra beni zahmetsizce kaldırıyor ve kaslı kalçalarına yerleştiriyor. Şaşırmalıyım ya da belki üstünden inip aramıza biraz mesafe koymalıyım.

Ama bunun yerine kollarımı onun sert boynuna doluyor ve yüzümü göğsüne gömüyorum. Çünkü beni hiç ama hiç hayal kırıklığına uğratmayan tek adam bu. Ve onunla ilgili her şey - yıllardır değişmeyen erkeksi kokusu

On beş yıl, kaslı omuzları, beni güçlü bir şekilde kavraması... Bu adamla ilgili her şey beni daha sakin, daha güvenli ve daha memnun hissettiriyor.

Ford gözyaşlarım kuruyana kadar bana sarılıyor, sabırla sakinleşmemi beklerken eliyle sırtımda nazik daireler çiziyor.

Ama kalbim artık çarpmıyor olsa da burada kalmak, ona sarılmak istiyorum.

BÖLÜM

YİRMİ ALTI

FORD

"O UYANDI BAY REMINGTON. REMINGTON. Geri gelip onu görebilirsiniz," diyor bir hemşire bekleme odasının kapısından.

Bir saatten fazladır hastanedeki bu sandalyede oturmuş Amber'in işleminin bittiğini duymayı bekliyorum. İyi ki geçen gün saçlarımı kestirmişim, yoksa ellerimi saçlarımda gezdirmekten delirmiş gibi görünecektim.

"Teşekkür ederim," diyorum ve gece çantamı alıp ayağa kalkıyorum.

Bekleme alanı ile nekahet odası arasındaki kapıya ulaştığımda, hemşire geçebilmem için kapıyı açık tutuyor.

"İşlem iyi geçti ve Amber'ın durumu çok iyi," diyor.

Onun adını hatırlayamıyorum. Bugün yeni isimler öğrenecek beyin kapasitesine sahip olduğumu sanmıyorum. Aklımdan geçen tek isim *Amber*. Başımı sallıyorum ve onu koridorda takip ediyorum. Açık bir kapının önüne geliyoruz ve hemşire kenara çekilerek önce benim girmeme izin veriyor.

Yavaşça yatağa doğru yürüyorum. Amber'ın uykulu gözleri birkaç kez kırpışıyor.

onlardan bir şey temizle.

Hâlâ sersem ve garip davranıyor. Bana sırtıyor, şapşal ve sevimli görünüyor, sonra da "Ne kadar iri yarı bir adamsın," diye mırıldanıyor.

Kızardığımı bildiğim halde bir kahkaha atıyorum. "Vay canına, birileri iyi uyuşturucu almış."

Hemşire monitörde bir şeyi kontrol ederken ve tablette notlar alırken kıkırdıyor.

Amber iç geçirir. "Ford Remington... D.C. Eagles hokey takımının kaptanı," diyor derin bir sesle, bir spor spikerinin yapacağı gibi.

Gülüyorum, bundan muhtemelen olması gerekenden daha fazla keyif alıyorum. Amber'ın burnu kırışıyor ve çilleri kayıyor. "Dürüst ol," diye fisıldıyor. "NHL'deki en seksi adamın sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

Zor oluyor ama yüzümü nötr tutuyorum. "Hayır. NHL'deki en ateşli oyuncu Colby Knight."

Başını sallıyor, sonra derin düşüncelere dalmış gibi kaşları birbirine yaklaşıyor. "Colby Knight seksi. Ama senin kadar ateşli değil."

Gülmemek için dudaklarımı ağzımın içinde döndürmek zorunda kalıyorum. Anesteziden çıktığını biliyorum ama söyledikleri beni biraz daha dikleştirmiyorsa kahretsin. Bu konuşmayı Colby'ye anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Hemşire kapıya doğru yürür. "Bana ihtiyacınız olursa kumandanızdaki düğmeye basın. Her saat başı kontrole geleceğim," diyor Amber'a. Sonra bana dönüyor ve köşedeki küçük sandalyeyi işaret ediyor. "Ve rahatınıza bakın Bay Remington. En azından olabildiğince rahat."

O gidiyor ve ben sırt çantamı sert görünümlü sandalyeye atıyorum. "Nasılsın, Ambs?"

Amber bana gülümsüyor. "Şimdi daha iyiyim. Bana şu suyu uzatır mısın?"

Masadan su sürahisini alıyorum ve bir yudum alabilmesi için yukarı kaldırıyorum.

Birkaç yudum aldıktan sonra bir kahkaha atıyor. "Kendi suyum kendim tutabilirim, Ford. Ama teşekkür ederim."

Sürahiyi masaya geri koyarak küçük sandalyeye oturuyorum, çantamı yere koyuyorum ve laminant zeminden çantama ne kadar çok mikrop bulaşmış olabileceğini düşünerek içimi çekiyorum.

Amber'ı inceliyorum, cildinin ne kadar kızardığını ve nemli olduğunu fark ediyorum. "Sen iyi misin?"

Kaşları birbirine çarpıyor. "Kendimi... çok sersemlemiş hissediyorum. Ve üşüyorum."

O daha tek kelime edemedi alarm beni ayağa kaldırdı ve hemşirenin çağrı düğmesine bastı.

Beş saniye sonra hemşire geri geldi. Amber'ın görünüşünü inceliyor ve ateşini ölçmek için termometreyi alıyor. Ekranda ateşi olduğu görülüyor ama çılgınca bir şey yok. Hemşire bize "Bazen kalp kateterizasyonu sırasında enjekte ettikleri kontrast boya ateş ve titremeye, hatta mide bulantısına neden olabilir" diyor.

Amber ateşi düşük olmasına rağmen titriyor.

Hemşire ona empatik bir bakış atıyor. "Sıcak bir battaniye ister misiniz?"

Amber başıyla onaylıyor ve hemşire bir tane almaya gidiyor.

Yatağın kenarına oturuyorum, sağ elini elime alıp ısıtmaya çalışıyorum.

Amber gözlerini açarak, "Çok sıcaksın," diyor.

Hemşire bir battaniyeyle döner ve battaniyeyi Amber'ın vücudunun alt yarısının üzerine serer.

Boyaya karşı normal bir reaksiyon olsa bile bu kadar hasta ve solgun görünmesinden nefret ediyorum. Cildinin rengarenk ve gözlerinin neşeyle parladığını görmek istiyorum. Onu hasta ve hastane yatağında görmek hayatımda yaşadığım en kötü şey.

"Yakında onu kontrol etmek için geri geleceğim, tamam mı?" Başımı sallıyorum ve hemşire tekrar yanımdan ayrılıyor.

Amber'ın dişleri takırdamaya başlıyor ve elini benimkinden çekip battaniyeyi boynunda daha yukarı çekmek için kullanıyor.

"Nasıl yardım edebilirim?" Çaresiz ve işe yaramaz hissederek soruyorum.

"Beni ısıtabilir misin?" diye soruyor, yeşil gözlerini benimkilere dikerek. "Çok sıcaksın ve vücut ısın bu battaniyeden çok daha sıcak."

Onu ısıtmak, ona yaklaşmak düşüncesi kalp atışlarımı hızlandırıyor. Eğilip ayakkabılarımı çıkarıyorum, sonra yorganı geri çekip yatağın içine, yanına uzanıyorum. Bana yer açıyor, kenara doğru kayabildiği kadar kayıyor.

Büyük olmak hokey için harikadır, ancak hastane yatakları için o kadar da değil.

Vücudumu küçük yatakta, yan tarafım onunkine yaslanana kadar ayarlıyorum. "Böyle iyi mi?" diye soruyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var, yaklaş." İsteği cinsel değil, hiç değil. Ama bu, hastane önlüğünün altında neredeyse çıplak olduğunu bildiğim için zihnimin dolaşmasını engellemiyor.

Yan dönerek bir kolumu beline doladım. Açık mavi elbisesinin arka kısmı kısmen açıktı. Elimi açıklıktan içeri kaydırıyorum, böylece elim sırtındaki deriye bastırıyor. Cildi ateşten sıcak hissediyor ama hâlâ titriyor.

Sol elini göğsüme götürüyor ve ben yorganı omuzlarımıza kadar çekerken bileğindeki bandaja çarpmamaya dikkat ediyorum.

Amber iç geçirir. "Bu daha iyi."

Sessizce katılıyorum. Ama muhtemelen düşündüğünden tamamen farklı nedenlerle. Küçük bir yatakta, aynı zamanda karım olan en iyi arkadaşımınla birlikteyim. Elimin derisi onun vücuduna değdiği yerde karıncalanıyor ve bu inanılmaz. Ona bu kadar yakın olmanın verdiği his beni kaşındırmıyor ya da kıvrandırmıyor. Sadece daha da yakınlaşmak istememe neden oluyor. Böyle olacağını biliyordum, başka birine dokunmak gibi olmayacağını biliyordum. Ama ten tene olmanın gerçekliği, bu kadar küçük bir miktar bile olsa, hayal gücümü aştı.

Yüzüne baktığımda göğsüme yaslanmış mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum. Kolumu ona dolayarak çenemi başının üstüne koyuyorum, bu kadını koruma dürtüsü tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Ancak bu koruyucu dürtü bile en sevdiğim insan kollarımdayken rahatlamamı ve onunla birlikte uykuya dalmamı engellemiyor.

Bu sabah erken saatlerde, hastanede olaysız geçen bir gecenin ardından, Amber'ın kardiyoloğu kontrol etti ve hayati değerlerinin stabil olduğunu söyleyerek onu taburcu etti. Amber yol boyunca sessizdi, hâlâ sersemde ve kendini yüzde yüz iyi hissetmiyordu. Ama eve girer girmez Nella'yı görmek istedi.

Neyse ki annem ve Farrah bizi mutfakta karşıladı, ellerinde mutlu Nella vardı.

Amber'ın yüzü buruşuyor, kızına uzanırken bir hıçkırık kopuyor. Sırtına nazik bir el koyarak onu kanepeye doğru yönlendiriyorum. "Neden oturmuyorsun ve sonra ona istediğin kadar sarılabilirsin, tamam mı?"

Başını sallıyor, kanepeye doğru ilerliyor ve rahatına bakıyor. Annesi Nella'yı annesine veriyor ve Amber'ın yüzü kızını kucağına aldığı anda aydınlanıyor. "Oh, Nella. Annen artık iyi. Kalbim tamamen iyileşti."

Sözleri karşısında boğazım düğümlendi. İşlem konusunda gergin olduğunu biliyordum -kim olmazdı ki? - ama işlem yanlış giderse kızını bir daha göremeyeceğinden endişe edecek kadar korktuğunu fark etmemiştim. Kardiyolog bir hata yaparsa.

Yutkunuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bu düşüncenin aklımdan gitmesini istiyorum. Amber'ın olmadığı bir dünyanın düşüncesine bile katlanamıyorum. Ve buna gerek yok çünkü o burada.

Annem ve Farrah, Amber'la birlikte kanepede oturuyorlar, ben de gelip onlara katılıyorum.

"Nasıl hissediyorsun tatlım?" Annem Amber'a soruyor.

Amber kızını sıkarak, "Şimdi çok daha iyi," diye itiraf ediyor.

Nella iç çekiyor, gözleri yavaşça kırpışıyor. Başını annesinin omzuna yaslıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Ah, uykucu kız," diyor Farrah. "Biz de tam onu kestirmek için yatırmak üzereydik." Gülümsüyor.

Amber'ın gözleri düşer. "Onu bütün gün kucağımda tutmak istesem de uyanık kalabileceğimi sanmıyorum. Onu benim için yatırabilir misin Farrah?" Amber soruyor ve kız kardeşim bebeği geri aldığı için çok mutlu görünüyor.

Nella Amber'ın kollarından kurtulduğunda Amber ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama boyanın etkisiyle hâlâ biraz baş dönmesi yaşadığından ayakları üzerinde dengesiz duruyor. Bir anda oradaydım, bir elim kolunun altındaydı, diğeri de beline dolanmıştı. "Seni tuttum; benim yardımımla merdivenleri çıkabilir misin? Seni taşıyabilirim."

Amber kaşlarını çatarak başını bana doğru çeviriyor.

Annem koltukta oturduğu yerden kıs kıs gülüyor. "Oh, Ford, seni şefkatli bir koca olarak izlemek en sevdiğim şey olabilir."

Amber annem kadar eğlenmiş görünmüyor. İç çekiyor ve "Yürüyeblirim ama yardımınıza ihtiyacım olabilir" diyor.

Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum. Onu taşımak ister gibiydim. "Tamam. Anladın."

Merdivenleri çıkmayı başarıyor ve ben de onu yatağına yatırıp battaniyeleri küçük bedeninin üzerine çekiyorum. Amber benden daha küçük elbette ama onu iyileşme sürecinde görmek onu daha da küçük gösteriyor.

Esniyor ve ben de dinlenebilmesi için gitmek için dönüyorum ama sesi beni durduruyor. "Benimle kalacak mısın?"

"Elbette," diye cevap veriyorum, ayakkabılarımı çıkarıp onun yanındaki yatağı giriyorum. "Sana su ya da başka bir şey getirmemi istemiyor musun?"

"Hayır. Sadece burada benimle olmanı istiyorum." Esniyor.

"Buradayım," diyorum ona, battaniyenin altında elini aramak için uzanıyorum. Küçük eli benimkine dolanıyor ve ikimiz de uykuya dalıyoruz.

Uyandığımda nerede olduğumu ya da hangi günde olduğumu zar zor hatırlayabiliyorum. Son otuz altı saat boyunca işimin kolay olduğunu, hatta sakinleştirici bile verilmediğini biliyorum, ancak tüm bunların yarattığı endişe beni yormuşa benziyor. Ayrıca Amber ile *aynı* hastane yatağını

paylaşıyordum.

1.80'lik bir atlet için. Amber ile kucaklaşmak ne kadar harika olsa da, iyi uyuyamadım.

Gözlerimi açtığımda Amber'ı uyanmış ve beni izlerken buluyorum. Teninin rengi normale dönmüş ve iyice dinlenmiş görünüyor.

"Sakinleştiricinin etkisi geçtikten sonra tuhaf bir şey söyledim mi?"

Diye soruyor. Gözlerim yana kayıyor. "Hayır."

"Yalancı." Gülüyor.

Komodininin üzerinde çalışacak ilginç bir şey buldum. Ameliyattan önceki geceden kalma bir bardak su. Büyüleyici.

"Sadece ne dediğimi söyle." "O kadar da garip değildi."

Kaşlarını kaldırıyor ve ben inleyerek yumruklarımın gözlerimi ovuşturuyorum. "Colby Knight'tan daha yakışıklı olduğumu söylemiştin."

Amber'ın gözleri irileşiyor ve elini ağzına götürüyor. "Hayır, yapmadım," diye mırıldanıyor elinin arasından.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Amber elini bırakıyor ve kontrolsüzce kıkırdamaya başlıyor. Bu ses beni rahatlatıyor; onun kendine gelmesi çok güzel. Onun yarı uykulu halde benim seksiliğimi ifşa etmesinden hoşlandığımı kadar.

Ayağa kalkmak için hamle yaptığında kahkahası sönüyor, sol eline ağırlık verdiğinde acı içinde homurdanıyor. "Biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

Gülümsüyorum. "Seni yakaladım."

BÖLÜM

YİRMİ YEDİ

AMBER

FORD'un üç izin günü istediğimden daha hızlı geçiyor. Sezonun ortasında olduğumuzu düşünürsek, onunla o üç acil aile gününü geçirebildiğimiz için bile şanslıyım.

Birkaç gün sonra tek başıma iyi olacağımı düşünmüştüm ama annesi ve kız kardeşi bir hafta daha burada olduğu için çok minnettarım. Özellikle de Ford yarın Batı yakasında bir hafta sürecektir maçlar için yola çıkacağı için. Onunla bir haftadır evliyim ve şimdiden şımdım ve onu henüz NHL'ye geri vermek istemiyorum.

Yatak odamın kapısı açıktı ama kapı çalındı. Yatağa uzandığım yerden bakınca Sally'nin Nella'yı kucakladığını görüyorum, her zamanki şefkatli büyükanne. Nella ona sahip olduğu için çok mutluyum. Sally eliyle Nella'nın bana el sallamasını sağlıyor. "Birisi annesiyle kucaklaşmak istiyor. Kendini iyi hissediyor musun?"

Gülüyorum ve bu ses Nella'nın sırtmasına neden oluyor. Ford'un annesi Nella'yı odaya getiriyor ve nazikçe kollarıma veriyor. Sol bileğimdeki küçük kesiklerden kaçınarak onu sağ kolumla tutuyorum.

"Bugün nasılsın? Kocanı özlüyor musun?"

Rol yapmama gerek kalmadan dürüstçe cevap veriyorum. "Evet, hem de çok. Onun burada olmasını çok sevdim."

Yüzü yumuşuyor. "Bunca zaman sonra ikinizi bir arada görmek çok ama çok özeldi. Gordon ve ben Ford'un sana dünyadaki tek kızmışsın gibi baktığından bahsederdik ama ikiniz hiçbir zaman doğru zamanda doğru yerde olamadınız, anlıyor musun?"

Sözlerini düşündüm. Söyledikleri Farrah'ın geçen gün söylediklerine çok benziyordu. Ford'un bunca zamandır bana nasıl aşık olduğu hakkında. "Gerçekten Ford'un biz gençken bana aşık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaşları havaya kalktı, belli ki soruma şaşırmıştı. "Gerçekten görmedin mi?"

Bir kahkaha attım. "Hayır. Her zaman onun benim için fazla iyi olduğunu düşünmüşümdür."

"Ah Amber. Sen onun için tek kızsın. Onu anlayan tek kişi. Ford'un seni sevmediği bir zamanı hatırlamıyorum."

Sev beni. Nella'ya bakıyorum, bu kelimedden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Sally bileğindeki altın saate bakar. "Saat neredeyse beş. Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim. Yarın Nella'yı emzirebilmek için bu sabah almayı bıraktım."

Bana ve Nella'ya gülümsüyor. "Sen harika bir annesin Amber. Seni onunla birlikte izlemek büyük bir keyif."

Onun sözleri benim için çok şey ifade ediyor, ama içimde bir yerlerde bir hüznün var, bir şey bana kızımınla bağ kuran ve bana iyi bir anne olduğumu söyleyen kendi annem olması gerektiğini söylüyor. Ama bu asla olmayacak. Yine de nazik sözleri takdir ediyorum ve gözyaşlarımın süzülmesine izin vermemeye çalışırken başımı sallayarak teşekkür ediyorum. Son bir haftada bir ömür boyu yetecek kadar ağladım.

"Teşekkür ederim. Sanırım seni izleyerek öğrendim. Senin evinde geçirdiğim tüm o öğleden sonraları."

Ford'un annesi bana sempati dolu bir bakış fırlatıyor. "Annen Nella ile tanıştı mı?"

İç çekerek başımı sallıyorum. "Hamile kaldığımdan ve Theo nişanımızı bozduğundan beri benimle konuşmadı. Son sözleri '*Sen de benim yaptığım hataları yaptın ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum*' gibi bir şeydi."

Sally tsks. "Özür dilerim. Bu onun kaybı çünkü ikiniz de harikasınız." Uzanıp bir parmağını Nella'nın yumuşak kırmızı buklelerinde gezdiriyor. "O kızıl saçlarıyla gelmiş geçmiş en şirin şey."

"Katılıyorum."

Birlikte gülüyoruz ve Nella gülümsüyor, sanki ne kadar sevimli olduğundan bahsettiğimizi biliyormuş gibi.

Farrah odaya bakıyor. "Tüm eğlenceyi kaçırıyor muyum?" Muhteşem siyah saçlarını Hollanda örgüsüyle arkaya toplamış, siyah tayt ve lavanta rengi atletik bir üst giymiş.

"Biz de tam kızımın ne kadar tatlı olduğundan bahsediyorduk," diye itiraf ediyorum.

Farrah her zamanki gibi kıvrımlı ve kendinden emin adımlarla odaya giriyor. Yatağın ucuna otururken masmavi gözleri parlıyor. "Ah, en sevdiğim konu! Teyze olmayı seviyorum." Sözleri dürüst, ama altlarında yatan bir hüznün var. Neden olduğundan emin değilim. Belki de kardeşi için hayal ettiği kişi ben değilim. Onu suçlayamam. Ford en iyisini hak ediyor.

"Ben de tam yemek yapıyordum," diyor Farrah, gözleri yine parlıyor. Yemek yapmayı, özellikle de fırınlamayı çok seviyor, bunu öğrendim. Ve evdeki tüm taze ev yapımı ikramlarla, yakın zamanda hamilelik öncesi pantolonuma sığmayacağım.

"Tavuklu börek yiyeceğiz," diye ekliyor. "Yanında da Fransız ekmeği." Sally ve ben aynı anda inliyoruz, sonra gülüyoruz.

Ford'un annesi "Yemeklerin belim için çok kötü, Farrah," diyor. Ben de gülüyorum. "Evet, bu gidişle Ford'un spor salonunu kullanmam gerekecek."

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturuyor. "Ama tavuklu turtada sebzeler var, yani sorun değil."

"Doğru! Bizim için daha fazla eklemek," diyorum omuz silkerek.

Nella başını çeviriyor ve meme ucunu aramaya başlıyor. Ararken inliyor. Göğsüm sıkışıyor, keşke onu emzirebilseydim. O tatlı anları özlüyorum.

Ford'un annesi kıkırdar. "Oh, canım, biri acıkmış. Onu besleyebilmen için buraya bir biberon getirmemi ister misin? Ya da ben onu besleyebilirim, nasıl istersen. Sarılmayı çok severim."

Gülümsüyorum ve kesiğim ağrıdığı için Sally'nin Nella'yı almasına izin veriyorum.

Sally onu nazikçe kollarımdan çekip yataktan kalkıyor ve elinde Nella ile aşağıya inmeden önce bir kez daha gülümsüyor.

Farrah arkada kalıyor. "Bu akşam maçı izlerken bir şeyler atıştırmak ister misin?" diye soruyor.

Alt dudağımı ısıırıyorum. "Aslında onun maçlarını izlerken hep patlamış mısır yerim. Yemin ederim iyi şans getirir."

Sırıtır. "Patlamış mısır o zaman."

Ford odamıza girdiğinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Bir çekmecenin açıldığını ve ardından ayak seslerinin banyoya doğru ilerlediğini duyabiliyorum. Maçtan sonra soyunma odasında duş aldığından eminim ama muhtemelen hâlâ maç günü giydiği takım elbisesini giyiyordur.

Banyonun kapısı açılır ve ardından yorganı geri çekene kadar ayak sesleri devam eder. Yatak vücudunun ağırlığıyla alçalır ve bir iç çekiş çıkar. Memnun bir iç çekiş değil, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş.

"Kaybınız için üzgünüm," diye fısıldıyorum, onu ürkütmek istemiyorum.

Uyanık olmama şaşırmamış görünüyor. "Bir şeyler ters gidiyor ama ne olduğunu anlayamıyorum. Bu üst üste üçüncü mağlubiyetimiz."

Beni göremese de başımı sallıyorum. Mağlubiyetler beklenir, her takımında olur. Ama arka arkaya üç yenilgi moralleri bozar. Özellikle de bir takım kaptanı için.

Yatak tekrar eğildi ve yüzünü bana dönmek için yan yattı. "Çocukları hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi hissediyorum, sanki sorunu nasıl çözeceğimi bilmeliymişim gibi. Kimyamız tamamen yanlış, ama ne yapacağımı bilmiyorum."

Uzanarak elimi koluna koydum. "Kaptan olmanın bir sebebi var. Bir yolunu bulacağından hiç şüphem yok. Belki koçun bazı fikirleri vardır?"

Ford bir elini kaldırıp benimkinin üzerine koyuyor. Eli büyük, sıcak ve rahatlatıcı. Ona daha da yaklaşmak, hastanede yaptığı gibi beni kocaman kollarının arasına almasına izin vermek istiyorum.

"Evet, yakında Koç Young ile oturup bu sorunu çözmeyi umuyorum. Kaliforniya'ya uçuşumuz sırasında bunu tartışmak için zamanımız olacak."

Başparmağı elimin arkasında hafifçe aşağı yukarı hareket ediyor ve omurgamda bir karıncalanma yaratıyor. "Her neyse, nasılsın? Bütün gün evde olmadığım ve yarın tekrar gitmek zorunda olduğum için üzgünüm."

"Benim için endişelenme. Annen ve kız kardeşin beni ölümüne şımartıyor... ve Nella da öyle." Karanlığa gülümsüyorum. "Son birkaç gündür Nella'yı özledim ama hala ağrım var, bu yüzden onların burada olması bir nimet oldu."

Mırıldanıyor. "Annem ona biraz takıntılıdır. Anlaşılır bir şekilde. Bileğin nasıl?"

"Sadece kesiğimin olduğu yer ağrıyor ama dikkatli olduğum sürece çok da kötü değil."

"Daha iyi hissetmene sevindim. Seni bu kadar yorgun ve kendinde değilken görmekten nefret ediyordum. Cesur en iyi arkadaşşıma ihtiyacım var." Başparmağı elimin arkasında ilerlemeye devam ediyor ve okşamasının sıcaklığıyla ürperiyorum.

"Üşüdün mü?" diye soruyor.

Ben ısınmadım. Oldukça sıcak biriyim, özellikle de onun yakınlığıyla. Ama bazen yalan söylemek iyidir, değil mi? "Birazcık."

Ford, her zamanki bakıcı, vücudu benimkiyle buluşana kadar yana kayıyor. Vücudum onunkine değecek kadar yaklaşıyor, sonra bir kolunu nazikçe belime doluyor. Bu kışkırtıcı bir dokunuş değil, şefkatli ve hassas bir dokunuş. Ford Remington'dan beklediğim her şey.

Hızlıca uykuya dalmak ve bu yataktan hiç çıkmak istememek için ihtiyacım olan tek şey bu.

BÖLÜM

YİRMİ SEKİZ

FORD

Virginia'dan Anaheim, Kaliforniya'ya uçarken Koç Young'ın yanına oturmaya *çalışıyorum*. Eagles küçük bir uçak kiralıyor, sadece oyuncularımızı ve bizimle yakın çalışan insanları alacak kadar büyük. Koçlar, genel müdür, ekipman müdürü Jeff, vs.

Genel müdürümüz Tom, Koç Young'ın yanındaki boş koltuğa benden önce oturdu. Belli ki ikisinin de konuşacak bir şeyleri vardı ve hemen sessiz bir sohbete daldılar.

Sıra başına sadece iki büyük koltuk var, bu yüzden istesem bile araya girip araya giremezdim. Bruce ya da Colby muhtemelen yapardı ama bu düşünce bile beni kaşıntırıyor. Buz üzerinde özgüven bir şeydir, ama sosyal durumlarda özgüven eksikliğim var. Her şeyi garipleştiririm.

Koçla konuşmak için başka bir zaman bulabilirim. Umarım yarın akşamki maçımızdan önce. Bu arada iPad'imi çıkarıp son birkaç maçımızın görüntülerini izliyorum ve sorunu tespit edip edemeyeceğime bakıyorum.

Bruce abartılı bir iç çekişle yanımdaki koltuğa yığılana kadar.

Onu görmezden geliyorum, bir dakika sonra yine yüksek sesle iç çekiyor. Gözlerimi kapatarak kendime takım arkadaşlarımla ilişki kurmanın kaptanlık görevimin bir parçası olduğunu hatırlatıyorum. Ve eğer buz üzerindeki kimyamız uyuşmuyorsa, belki de ilk adım buz dışındaki ilişkiler üzerinde çalışmaktır.

Gözlerimi tekrar açarak Bruce'a bakıyorum ve ona bir gülümseme sunuyorum. "Nasıl gidiyor?"

Bruce nefesini üfler ve uzun sarı dalgaları yukarı doğru uçuşur. "İyi. Evlilik hayatı nasıl Kaptan?"

Amber ve Nella'yı şimdiden özlediğim gerçeğinin yüzüme yansımına izin vermemeye çalışarak gülümsüyorum. "Harika. Amber ameliyattan sonra gayet iyi iyileşiyor ve Nella da şampiyon gibi uyuyor."

Bruce gülümsüyor, sonra başka tarafa bakıyor. "Şu anda yalnız olan tek kişi benim."

Kaşlarım havaya kalktı. Bruce her zaman kendi işini yapmaktan memnun görünüyordu, flört etmek falan. "Yalnız değilsin. Hepimiz varız." Etrafımızdaki koltukları işaret ediyorum, uçak onun takım arkadaşlarıyla dolu.

"Mitch ve Andie birkaç hafta içinde evlenecek, ardından Colby ve Noel playofflardan sonra nikâh masasına oturacak. Ve ben grubumuzdaki tek bekâr erkek olacağım," diye fısıldıyor utanıyormuş gibi... sanki bana uçuğu olduğunu ya da *espresso* kelimesini doğru telaffuz edemediğini söylüyormuş gibi.

"Bunda utanılacak bir şey yok," diye fısıldıyorum. "Bekâr olmayı sevdiğini sanıyordum."

Alay ediyor. "Kimse bekar olmayı sevmez. Hepimiz *o kişiyi* arıyoruz, değil mi?"

Başımı yana eğip onu inceliyorum. Çok ciddi görünüyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar ciddi.

"Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm," diyorum, birine söylemenin sosyal olarak normal olduğu rahatlatıcı şeyleri hatırlamaya çalışarak. Yıllar boyunca insanların bana söylediği şeyler. "Ama hepimiz senin yanındayız. Biz senin arkadayız. Sen de çok çekicisin Bruce. Yakında aradığın *kışıyle* tanışacaksın, bundan eminim."

Koltuğunda doğruluyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sorar, sesi hâlâ kısıktır. "Eve döndüğümde beni bekleyen bir karımın olması bence çok havalı olurdu."

Kıkırdıyorum. "Evet, gerçekten öyle düşünüyorum."

Sonunda iPad ekranıma bakıyor ve son maçımızın duraklatılmış videosunu fark ediyor. "Neye bakıyorsun sen?"

Cevap vermeden önce düşünerek dilimi ön dişlerimin üzerinde kaydırıyorum. "Sezonumuz çok güçlü başladı. En zorlu takımlardan bazılarına karşı kazandık. Dürüst olmak gerekirse, bu yıl sonuna kadar gidebileceğimizi, kupayı kazanabileceğimizi düşünmüştüm. Ama şimdi, üst üste üç maç kaybettik, bu bir kişinin değil hepimizin hatası, sanırım." Çenemi kaşıyarak duraksıyorum. "Her takımın kayıpları olur ama bundan daha fazlası var. Daha büyük bir şeyler oluyor ama ne olduğunu bir türlü

bulamıyorum. Ve bunu çözmek için çaresizim."

Eklemediğim şey ise sorunun ben olduğumdan korktuğum. Hayatımı tamamen değiştirdim, bunu tekrar tekrar seçerdim ama değişimle aram iyi değil. Gelişmek için kendim için yarattığım hassas dengeyi bozuyor. Ya şimdi her şey bozulursa ve dengeyi geri getiremezsem? Ya otizmim sonunda kariyerimi mahvederse?

Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. Dengeyi bir kez bulduysam, bu sefer Amber ve Nella ile tekrar bulabilirim.

Bruce başını sallar. "Görüntüleri oynat. Yardım edeceğim."

Ertesi akşam Anaheim'daki maçımızı kazandık ama bu tatmin edici bir galibiyet değildi. Anaheim üst düzey bir takım değil ve uzatmalarda bile kazanamadık - atışlara gittik. Ama bu bir galibiyet, o yüzden kabul ediyorum.

Anaheim'dan San Francisco'ya olan uçuşumuz için uçağa adımımı attığımda, hemen Koç Young'ın yanındaki koltuğa oturuyorum. Tom her zaman onun yanında oturur, bu yüzden bu sıranın yanından geçip önümüzdeki sıraya oturduğunda bana tuhaf tuhaf bakıyor. Bruce onun yanında oturuyor, umarım iki saatlik sohbet dolu bir uçuşa hazırdır.

"Hey, Remy," diyor Koç Young, nihayet başını kaldırıp yanındaki koltukta Tom'un oturmadığını fark ettiğinde.

"Koç," diyorum başımı sallayarak. "Konuşmamız gerek."

Uçağın motoru canlandı ve pistten aşağı doğru havalandık.

Koç Young konuşmadan önce uçağın düzlüğe çıkmasını bekliyor. "Haklısın, seninle konuşmak istiyordum ama seyahat sırasında programımız çok yoğun oluyor. Sanırım kayıplarımız hakkında konuşmak istersiniz?"

Tekrar başımı salladım. "Dün gece kazandığımızı biliyorum ama-"

"Seni anlıyorum. Ben de bu galibiyetten memnun değildim."

"Maç görüntülerini izliyordum ve bence ilk hattımızı değiştirmemiz gerekiyor."

Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Gerçekten mi? İlk satır mı? Neden?"

İlk hatta ben merkezde, Colby sağ kanatta, West sol kanatta, Mitch ve Rasmussen de en iyi iki defans oyuncumuz olarak yer alıyor. O yüzden kafa karışıklığını anlıyorum. İlk hattımız sağlam. Neden ayırayım ki? Beşimiz yıllardır birlikte oynuyoruz. Birbirimizin hareketlerini ve numaralarını biliyoruz. İyi yağlanmış bir makine gibi hareket ediyoruz.

Ancak bir şeyi bir süredir yapıyor olmanız, onun *en iyi* şey olduğu anlamına gelmez. Bunu son birkaç haftada on kat daha fazla öğrendim. "İyi giden bir işimiz var ama bence bunu değiştirmek işe renk katacaktır. Bizi daha uyanık, daha farkında yapar. Ve bir çaylak var..." Adını hatırlamaya çalışıyorum.

Koç Young gülümsüyor. Herkesten daha iyi olduğumu düşündüğüm için isimleri unutmadığımı biliyor. Muhtemelen bunun bir kişilik özelliği falan olduğunu düşünüyor. Sadece beynimin bunaldığını ve kapandığını bilmiyor.

"Thomas," diyor Koç Young. "Onu birinci hatta denemek ister misin? Rasmussen bu değişiklikten pek hoşlanmayabilir."

"Rasmussen'in harika bir enerjisi var ve beş yıldır Eagles'ta oynuyor. Bence ikinci hatta iyi iş çıkarır ve bu ona bazı genç oyunculara liderlik etme ve onlarla çalışma şansı verir."

Koç Young bir elini kaldırıp ensesini ovuşturuyor. Kaşları derin düşüncelere dalmış gibi çekiktir. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum, belki denemeye değer. Tom'la konuşup onun da ne düşündüğünü öğreneceğim. Fikirlerini takdir ediyorum. Seni harika bir kaptan yapan şey bu, biliyor musun?" Sırıttıyor. "Her kaptan böyle bir sorunu gidermek için zaman ayırmaz ya da kendi hattını değiştirmeye istekli olmaz."

İltifatı kabul etmek istemeyerek bir kahkaha attım. Çoğu zaman West'in benden daha iyi bir kaptan olacağını düşünüyorum. Kendine güveniyor, karizmatik ve herkes onu seviyor. Halkın karşısına çıkmakta ve röportajlarda harikadır. Ayrıca, sosyal ortamlarda nasıl davranması gerektiğini bilmek için muhtemelen başkalarının ne yaptığını izlemek zorunda kalmıyor.

Belki de normal olmaya çalışmaktan, bir NHL takımını yönetmek için gereken odaklanmaya sahip olamayacak kadar dikkatim dağılmıştır.

Ve şimdi bunun üzerine yepyeni, tamamen harika iki dikkat dağıtıcım var.

"Hey, evlendiğini duydum?" Koç'un yorumu beni kendi kafamdan çıkardı. "Ne oluyor be? Bize söylemedin bile."

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Biraz hızlı oldu."

Buna kaşlarını çatıyor; beni asla düşünmeden bir şeylere atlamadığımı bilecek kadar iyi tanıyor.

"Ama bu iyi bir şey," diyorum onu rahatlatmak umuduyla. "Amber ve ben ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşız. Ondan başka biriyle evli olmayı hayal bile edemiyorum."

Sırıtır. "Bunu duyduğuma sevindim. Bebeğı var mı?" "Nella." Gülümsüyorum.

"Mutlu görünüyorsun." İç çekiyor. "Ama bilmelisiniz ki Knight sizin için çok büyük, çok gösterişli bir parti planlıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Şaşırmadım ama uyardığın için teşekkürler."

BÖLÜM

YİRMİ DOKUZ

AMBER

Ford'un maçını izlerken Farrah ve Sally ile birlikte alt kattaki büyük beyaz koltukta oturuyorum. Elimde çizim defterim ve kalemlerim var, o kadar oturduktan sonra yaratıcı bir şeyler yapmam gerekiyor. Eagles, San Francisco Lions'a karşı oynuyor. Nella pembe oyun matının üzerinde yerde yatıyor ve yüzünün üzerinde sallanan oyuncaklara vuruyor. Takımlar ikinci periyotta 2-2 berabere ve Anaheim maçının tekrarlanmamasını umuyorum. Yine o kadar geç saate kadar ayakta kalamam. Özellikle de Doğu saatinde olduğumuz ve bu maçlar Pasifik saatiyle akşam 7'de olduğu için.

Ford'un bugün telefonda sesinin bu kadar üzgün çıkmasından da nefret ettim. Bir gece önce maç kazanan biri için, takımda hâlâ bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettiği ve bunu düzeltmek istediği çok açıktı. Yanında olmak, kollarımı onun koca bedenine dolamak istedim.

Bir buçuk haftalık sahte evlilik ve onu şahsen görmeden ayları nasıl geçirdiğimi bilmiyorum. Sezon öncesinin başladığı Eylül ayından onu ziyarete geldiğim Kasım ayına kadar tek yaptığımız telefon konuşmalarıydı ve her şey yolundaydı. Ama şimdi onu o kadar çok özlüyorum ki, kendimi tamamen huzursuz hissediyorum. Acaba başka bir kalp ameliyatına mı ihtiyacım var, yoksa birini göğsünüzü ağrıtabilecek kadar çaresizce özlemek böyle bir şey mi? Ve hala üç günümüz var.

Farrah gözlerini kısarak Ford, West, Mitch, Colby ve tanımadığım bir adamın buzun üzerinde olduğu ekrana bakıyor. "İlk satırı mı değiştirdiler?" Bana ve annesine dönerek soruyor.

İkimizin de gözleri ekrana kayıyor ve oyuncularını inceliyor.

"Haklısın," diyor Sally. "Rasmussen genellikle ilk sıradadır, ama şimdi Thomas. Yeni çocuk."

Dudaklarımın gülümseyerek yukarı kalktığını hissediyorum. Ford'un bunu yaptığını biliyorum, işleri karıştırmaya çalışıyor ve bunun onların yeniden canlanmasına yardımcı olup olmayacağını görmek istiyor. Ve çaylağa bir şans verdiği için ona tapıyorum. Tam Ford'a göre.

"Bahse girerim içinde bulundukları bunalımdan kurtulmak için bir şeyler karıştırıyorlardır," diyorum ve kanepedeki diğer iki kadın da başlarını sallayarak benimle aynı fikirde olduklarını belirtiyorlar.

Farrah başını yana eğerek tekrar ekrana odaklanıyor. "İşe yarıyor gibi görünmüyor ama eminim değişime alışmaları için bir oyundan fazlası gerekecek."

Ford'un annesi oğlunun kararını tamamen destekleyerek, "Evet, biraz zaman ver," diyor ve bu beni gülümsetiyor.

Nella minderinden yaygara koparıyor ve Sally onu almak için koltuktan fırlıyor. Adımının ortasında duraklıyor ve bana bakmak için geri dönüyor. "Özür dilerim, sürekli araya girmek istemezdim! Onu yatağına yatırmak ister misin?"

Kıkırdıyorum. "İyisin, yardımın için minnettarım." Onu daha erken uyuttum ve çok iyi sarıldım, ayrıca maçı izlemeyi bitirip neler olacağını görmek istiyorum. "Onu yatağına yatırabilirsin. Sana tapıyorum."

Sally sırtıyor ve onu kucağına almak için acele ediyor.

Kızımınla birlikte merdivenlerden çıkarken Farrah'ın telefonundan bir mesaj geliyor. Kalçasının yanındaki kanepede duran telefona bakıyor ve kaşlarını çatıyor, sonra ekranı aşağı bakacak şekilde ters çeviriyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Önce merdivenlere, sonra telefonuna ve son olarak da bana bakıyor. "Arayan kocam." İç geçiriyor ve sesini fısıltıya indiriyor. "On aydır ayrıyız ve kimseye söylemedim."

Gözlerim açılmak, ağzım açık kalmak istiyor ama yüz hatlarımı rahatlatıcı ve empatik bir ifade olduğunu umduğum bir şekle sokuyorum. "Özür dilerim, iyi misin?"

Başını yastığa yaslayarak kanepeye geri yığılıyor. "Oraya geliyorum. Sadece işleri yoluna koyacağımızı ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm, bu yüzden aileme söyleme zahmetine girmedim. Ama şimdi benden boşanma belgelerini imzalamamı istiyor ve herkesin buna kötü tepki vereceğini biliyorum."

"Bu çok kötü, Farrah. Eminim ailen seni desteklemek ve yanında olmak isteyecektir. Yardım etmek için orada olacaklar, ben de öyle."

"Artık ailedensin." Bana sulu bir gülümseme veriyor.

"Neden ayrıldınız?" Soruyorum, sonra da ekliyorum: "İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

İç geçiriyor, bana dönüyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Bebek sahibi olmaya çalışıyorduk ama bir yıl sonra hala hamile değildim. Doktora gittim ve polikistik over sendromum olduğunu öğrendim... PCOS. Ve bu yüzden gebe kalmak zor olabiliyor. Connor her zaman baba olmak istemişti, bu yüzden bu haberi duyunca gerçekten çok zorlandı."

Göz kırpıyorum. "Haberleri duyunca zor zamanlar mı geçirdi?"

Farrah gülüyor ama içinde mizah yok. Gözlerini benden kaçırıyor ve uzun örgüsünün ucuyla oynuyor. "Evet, sanırım tüm süreç boyunca benimle ilgilenmemesi, onun evlendiğimi sandığım adam olmadığını ilk fark etmemdi. Sonra çamaşırları kurutucuya koymayı unutmak gibi aptalca küçük şeyler için bana patlamaya başladı. Bir gün bana, kendisine çocuk veremeyecek biriyle birlikte olup olamayacağını bilmediğini söyledi."

Yanağından tek bir damla yaş süzülüyor ve ben uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

Farrah burnunu çekiyor. "Tabii ki yıkıldım. Ama bensiz bir hayat yaşadığında farklı hissedeceğini umuyordum. Görünüşe göre bensiz yaşamayı seviyor. Ve tüm bu deneyim beni de ona karşı daha az sevgi dolu yaptı."

Başımı iki yana sallıyorum. "Farrah, o bir pislik. İnsanların en kötüsü gibi." Yanaklarımı havayla dolduruyorum, sonra derin bir nefes veriyorum. "Ford'un bir kavgaya karıştığını hayal edemiyorum, ama bunu öğrendiğinde, sanırım oldukça yaklaşacak."

Bir kahkaha atıyor. "Evet, bu da başka bir sebep.
o."

Her şeyi düşünerek yanağımın içini çiğniyorum. "Bu Dışarıda kırmızı bayraktan başka bir şey sallamayan o kadar çok insan var ki. Senin ilişkin hamile kalamadığın için bitti, benimki ise hamile kaldığım için bitti."

Nefesi kesildi. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Eski nişanım Theo, ona hamile olduğumu söylediğim günün ertesinde nişanımızı bozdu."

"Vay canına. Erkekler kadınlardan hoşlanıyor mu ki?"

Gölüyorum. "Değil mi? Yine de sorun değil. Her şey olması gerektiğı gibi oldu. Ve senin için de öyle olacak. Sen harika bir insansın, Farrah. Yakında her şeyin yoluna gireceğini biliyorum."

Her kelimesinde ciddiğim, olayların benim için olması gerektiğı gibi geliştiğı kısmında bile. Rol yapmam gerektiğini, kardeşine gerçekten aşıkmişim gibi davranmam gerektiğini biliyorum... ama rol yapmıyorum. Kalbimi korumalı, duygularımı kontrol altında tutmalıyım. Ama söz konusu Ford Remington olunca her şeyi bastırmakta giderek zorlanıyorum. En iyi arkadaşım. Ve belki daha fazlası.

BÖLÜM OTUZ FORD

Dün gece San Fran'a karşı oynadığımız maçı kaybettik ama küçük bir galibiyet gibi hissettirdi. Thomas ilk hatta iyi oynadı. Bence biraz daha zamana ihtiyacımız var. Kusursuz bir hat oluşturacak kimyayı ve uyumu kurmamız gerekiyor. Ama dün geceki oyunu bana umut verdi.

Yarınki maçımız Sacramento'da, Fire Cats'e karşı. Uçuş o kadar kısaydı ki maç öncesi uykularımızı almıştık ve biraz zamanımız vardı. Colby bir şekilde beni, West'i ve hatta Mitch'i yerel bir alışveriş merkezine götürdü. Bana Amber'ın memleketinde sevdiği açık hava alışveriş alanını hatırlatan güzel bir alışveriş merkezi ama burada her yerde palmiye ağaçları var ve binalar sıva. Tam bir *Kaliforniya*.

Amber aklımdayken telefonumu açıp ona bir mesaj gönderiyorum.

FORD

Hey, ne yapıyorsun?

AMBER

Çok sıkıldım.

Telefonuma bakıp gülümsüyorum. Amber oturup dinlenecek biri değildir. Her zaman meşgul olmayı, özellikle de yaratıcı bir şeyler yapmayı sevmiştir. Eminim çalışmayı özlemiştir.

FORD

Sıkıldığın için üzgünüm. Keşke evde olsaydım da seninle Bob Ross izleseydim.

AMBER

Onun gibi resim yapmaya çalıştığımız zamanı hatırlıyor musun?

FORD

"Resmimin" çoğunlukla mutlu küçük kuşlar olduğunu hatırlıyorum. Aka hatalar.

AMBER

En azından hokeyde iyisin.

AMBER

Seni özledim.

Kalbim tekliyor, o da beni özlediği için anında seviniyorum. Derin bir nefes alıyorum ve bunu bana daha önce de söylediğini ve romantik bir anlamı olmadığını kendime hatırlatıyorum.

FORD

Ben de seni özledim,
Ambs.

Onu düşünürken Google uygulamama giriyorum ve Virginia'daki bir dükkândan onun için bir düzine Pembe Piyano gülü sipariş ediyorum. Hatta bugün teslim edilmesi için ekstra ücret bile ödüyorum. Sadece yanında olmak istediğimi bilmesini istiyorum, bu yüzden kartta tam olarak bunu yazmasını istiyorum. Umarım kulağa dostça gelir, *sana aşık mıyım* gibi değil.

"Neden böyle gülümsüyorsun, Remy?" Dördümüz bir otomatın önünde durduğumuzda Colby soruyor.

Hepimiz şapkalarımız ve güneş gözlüklerimizle aptal gibi görünüyoruz, kimliklerimizi gizleme ve yalnız bırakılma çabası. Hokey oyuncuları olarak, Kanada'da olmadığımız sürece her zaman tanınmayız. Hokey, Amerika'da futbol ya da beyzbol kadar büyük bir spor değil ama taraftarların ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemezsiniz ve bugün sadece takılmak ve mahremiyetimizin tadını çıkarmak istiyoruz.

"Sadece karımı düşünüyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Colby ıslık çalıyor, West sırtımı sıvazlıyor ve Mitch sırtışını gizlemeye çalışıyor.

Daha fazla soruyu davet etmek istemediğim için ilerliyorum. Çocuklar hızlarını artırıyor ve bana çabucak yetişiyorlar. Zaten birkaç dükkâna girmiştik, West Mel'e bir Kaliforniya tişörtü, Mitch de yeni kulaklıklar almıştı. Şu ana kadarki gezintimiz olaysız geçti, ta ki siyah kapılı ve ısıltılı kapı tokmağı olan bir dükkânın önünden geçene kadar. West parlak kapının hemen önünde durdu, geri kalanımız da onun ani duruşu yüzünden neredeyse ona çarpıyorduk.

Kafamı kaldırıp baktığımda kapının üzerindeki parlak siyah tabelada *Naughty Nothings* yazdığını görüyorum. Bir kahkaha atıyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum.

"Bekle, burada durmak istiyorum," diyor West arkamdan.

Arkamı döndüğümde iki mankenin dantelli pembe iç çamaşırlarıyla poz verdiği vitrine baktığını görüyorum.

Colby avuçlarını birbirine sürterek dükkâna bakıyor. "Ah, evet! Noel'e balayımız için bir şeyler almak istiyorum."

West dükkânın kapısını açar. "Haydi çocuklar."

"Hayır, teşekkürler, böyle iyiyim," diyorum, sırf ellerimle bir şeyler yapmak için şapkamın kenarını çekiştiriyorum. Neyse ki yüzüm bu güneş gözlükleriyle gizlenmiş, çünkü şu anda kesinlikle bir domates kadar kızarmış durumdayım.

"Amber için bir şey aramak istemiyor musun? Buna bayılır! Kadınlar kendilerini düşündüğümüzü bilmekten hoşlanırlar, özellikle de uzaktayken," diyor West sırtarak. "Utanmana gerek yok. Bizler yetişkin insanlarız, Remy."

Bunca zamandır sessiz olan Mitch'e bakıyorum. Umarım o da benim tarafımda olur. Colby ve West beni ve Mitch'i geride bırakarak dükkâna giriyorlar.

Sonunda Mitch omzunu silkiyor ve kapıya doğru bir adım atıyor.

"Gerçekten mi?" Hiç eğlenmemiş gibi hissederek soruyorum.

"Birkaç hafta içinde evleniyorum. Kız arkadaşımı iç çamaşırlarıyla görme fikrini ben de en az diğer erkekler kadar seviyorum. Dava et beni." Bununla birlikte, beni ısıltılı kapı koluna bakarken bırakarak Naughty Nothings'e girdi.

Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkıyorum. Eğer içeri girip alışveriş yapmazsam, bunun garip olduğunu düşünecekler. Ne de olsa yeni evliyim. Ama mağazaya girersem, garip ve mahcup olacağım ve sonra karıma iç çamaşırı almak konusunda neden bu kadar utangaç olduğumu merak edecekler.

Yaparsam lanetlenirim, yapmazsam lanetlenirim.

Abartılı bir iniltiyle aptal parlak kapıyı çekip açıyorum ve içeri giriyorum.

Etrafa baktığımda ilk fark ettiğim şey her şeyin pembe, siyah, ısıltılı... ya da üçünün birden olduğu. Yerler, duvarlar, aydınlatma armatürleri. Duyularımı zorluyor ama çocuklara yetişmek için yürümeye devam ediyorum. Amaçlı bir şekilde alışveriş yapıyorlar, narin dantel takımlara bakıyorlar ve kaşlarını sallıyorlar. Mitch hariç. O gruptan ayrılmış ve tek başına alışveriş yapıyor. Tipik bir durum.

Colby elinde tuttuğu, aslında sadece bir ipten ibaret olan iç çamaşırından başını kaldırıp bakar. "Kaybolmuş görünüyorsun, Remy. Merak etme, yardım edeceğim."

Ben daha reddedemedim külotu bırakıyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Pekâlâ, Amber'ın en sevdiği renk nedir? Bu başlamak için iyi bir yer."

"Um," diye kekeledim. "Pembe, ama..."

"Ahh, yani o pembeyi seviyor ama *sen* onu farklı bir renkte mi tercih ediyorsun?" Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Peki, en sevdiğin renk ne?" diye soruyor ve beni dükkânda gezdirmek için kolunu boynuma doluyor.

"Kırmızı," diyorum, sonra takımımızın rengi olduğu için bunun kulağa çok uydurma geldiğine karar veriyorum. "Siyah."

"Ahh," diye düşünüyor. "Basit bir adam. Siyah klasik bir seçimdir, adamım." Beni siyah ipekli bir bölüme yönlendiriyor.

Bir giysi hemen gözüme çarpıyor, süslü, beyaz dantellerle süslenmiş pürüzsüz siyah ipek. Öndeki çok derin v kısmı da aynı beyaz dantelle astarlanmış ve alt kısmın kenarları da öyle. Çok ipeksi görünüyor ve kendimi durduramadan uzanıp bir elimi kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Ağırlık kaldırmaktan nasır tutmuş kaba elim kumaşa takılmıyor bile. Amber'ın teni kadar yumuşak ve onun bu seksi ama sofistike küçük numarayı giydiğini görmek kanımı kaynatıyor. Sıcaklığı ayak parmaklarımdan yüzüme kadar hissedebiliyorum.

Colby'nin bakışlarını hissediyorum ve bir kaşını kaldırarak bana sırtıttığını görmek için ona bakıyorum. "Evet, sanırım aradığınız kişiyi buldunuz, Kaptan."

İç çamaşırı mağazasının ortasında bir okul çocuğu gibi kızardığım için küçük düşmemeye çalışarak gözlerimi deviriyorum. Ama çocuklar beni başka bir şeye bakmaya zorlamadan önce gecelikleri raftan alıp kasaya yöneliyorum.

Kendime iyi bir oyuncu olmak için sabahlık aldığımı söylüyorum. Erkeklerle bu evliliğin gerçek olduğunu göstermek ve karımı bu küçük kumaş parçasının içinde tamamen görecekmışim gibi davranmak için. Ama derinlerde, çok derinlerde, bir mucizenin gerçekleşmesi, bunun gerçekleştiğini görmek gibi bir fantezi var.

Resepsiyondaki kız her şeyi yolunda bulup bulmadığımı sordu. Denedim ve başarısız oldum.

-Tekrar kızarmamak için. Ödemeyi yaptıktan sonra geceliğı pembe kağıt mendile sarıyor ve siyah parlak bir poşetin içine koyuyor. Elimde poşetle

mağazadan hızla çıkıyorum ve temiz hava yüzüme vurur vurmaz derin bir nefes alıyorum.

Yüzüm. Kaliforniya'da kış o kadar da soğuk değil, ama serin esinti yine de beni canlı canlı yakan vahşi kızarıklığı yatıştırıyor.

Yere baktığımda elimdeki çantayı hatırlıyorum ve başımı çevirip etrafımı inceliyorum. Ya biri beni tanırsa ve Naughty Nothings çantasıyla fotoğrafım çekilirse? Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, bir ömür boyu fantezilerimi barındıran çantayı tutmayan elimi.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum kendi kendime.

"İyi misin, Remy?" West artık dışarıda, ani varlığı beni ürkütüyor. "Üzgünüm dostum, sana gizlice yaklaşmak istememiştim."

Kolayca gülümsemeye çalışıyorum ama sürpriz, bu hiç kolay değil. Bunun yerine elimi sakince kot pantolonumun cebine sokuyorum ve o tanıdık soğuk parayı hissediyorum. Beni rahatlatan ama çocukça ve aptalca hissettiren. Çünkü ona ihtiyacım olmamalıydı. Amber'ın yıllar önce yaptığı bir yorum aklıma geliyor ve gülümsüyorum, omuzlarım bir santim gevşiyor. Okulda koridordaydık ve bozuk paraya ihtiyacım olmasının aptalca olduğunu düşündüğümü itiraf ettim ve o da bana yetişkinlerin araçlarında lastik ördek bulundurduğunu hatırlatmadan önce duraksamadı bile. Gülmemek için yanaklarımın iç kısımlarını ısırdım.

Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum, bana endişeyle bakan West'e bakıyorum. Elinde kendi Naughty Nothings çantası var. Aslında... birkaç çanta diyelim. Takım arkadaşlarının kötü yanı da bu. Birbirimizi benim rahatım için biraz fazla iyi tanıyoruz.

Gözlerim tekrar yüzüne kayıyor ve o da sırtıyor.

"Harika bir duraktı. Görüyorum ki sen de bir şey bulmuşsun."

Göz kırıyor. "Evet. Artık gidebilir miyiz? Alışverişi bitirdim."

West sadece kıkırdıyor.

Bir saniye sonra Mitch ve Colby bize katıldı. Elllerinde kaç çanta olduğunu görmek için bakmıyorum. Bu bilmem gerekmeyen bir bilgi.

"Pekâlâ çocuklar," diye başlıyor Mitch, sesine eğlence karışmış. "Kaptanımız artık ihtiyacı olan her şeye sahip ve gitmeye hazır."

"Otelimize geri dönmeye hazır mısın... ya da Amber'a eve dönmeye?" Colby alay ediyor.

Mitch sırtıyor ve ben de ona gözlerimi kısıyorum. Görünüşe göre bugün haydutluk yapacak.

Takım arkadaşlarımın olgun davranacağından ümidimi keserek, sessizliğin tadını çıkararak önlerinden ilerliyorum. Gerçek şu ki, şu anda Kaliforniya'yı terk edip Amber'a dönmek için her şeyimi verirdim. Ona sarılmak, onun yanında uyumak için.

Ve evet, onu o küçük gecelikle görmek için. Ki muhtemelen asla göremeyeceğim.

BÖLÜM

OTUZ BİR

AMBER: LİSE İKİNCİ SINIF

SOPHOMORE YILININ İLK GÜNÜ ve matematik dersinde Ford için bir koltuk ayırıyorum. Matematikte çok zorlanıyor. Ama ona yardım etmek için buradayım. Sanat ve İngilizceyi tercih ederim ama matematik korkunç değil. Sıramın önünde biri duruyor ve Ford olduğunu düşünerek kafamı kaldırdığımda sırtıyıyorum. Onun yerine okulun kabadayısı Justin'in bana alaycı bir şekilde baktığını görünce gülümsemem kayboluyor.

"Ezik erkek arkadaşını mı bekliyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum ama geri adım atmıyorum. "Ford benim erkek arkadaşım değil. O benim arkadaşım."

Justin ellerini havaya kaldırır ve yanındaki iki yardımcısı kıs kıs güler. "O senin erkek arkadaşın değil ama olmak istediği kesin. Rüyalarında," Justin'in sesi alaycı ve sinir bozucu.

İki arkadaşı ona beşlik çakıyor. "O pipi gıcırtısının asla bir kız arkadaşı olmayacak. Taşdığı o aptal parayla evlenip gidecek." Justin kendi yorumuna kahkahalarla güler ve arkadaşları da ona katılır.

Justin bana doğru bir adım atıyor, masama o kadar yaklaşıyor ki bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıp bakmak zorunda kalıyorum. Gözleri Ford'ununki gibi kahverengi ama soğuk, çamurlu bir kahverengi. Ford'ununki gibi sıcak ve parlak değil. "Biliyor musun, seni dışarı çıkarabilirim Amber. Sana gerçek bir erkekle takılmanın nasıl bir şey olduğunu gösteririm."

Ew. İğrenç. Justin'in bana bir şey *göstermesini* istemiyorum. "Hayır, teşekkürler. İlgilenmiyorum."

Eğilip iki elini de masamın üzerine koyuyor ve bu hareketle birlikte füme kahverengi saçları gözlerinin içine düşüyor. "Biliyorum sadece

onun duygularını kurtarmak. Beni istiyorsun. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum."

Muhtemelen yüzümün ne kadar kırmızı olduğundan bahsediyordur. Ama kızgınlıktan kızarmış, alıktan değil. Neden bütün özgüvene sahip olanlar en kötü ergen çocuklar oluyor?

"Bayan ilgilenmediğini söyledi," diye derin ve ölümcül bir ses odada yankılanıyor. Justin masamdan uzaklaşıyor ve arkadaşlarıyla birlikte dönüp arkalarına bakıyorlar.

Ford orada duruyor, hepsinin üzerinde yükseliyor. Evet, Justin'in Ford'u bu yaz büyüme hamlesini -ve ses değişimini- gerçekleştirdiğinden beri görmediğini tahmin ediyorum.

Justin birkaç kez gözlerini kırıştırır, tıfıl diye bahsettiği adama bakarken konuşamaz.

Gülümsememek için alt dudağımı ısıyorum. "Ford mu?" Justin inanamayarak soruyor.

"Justin," diye yanıtlıyor Ford kollarını kavuşturarak.

Justin'in yordakçıları ortadan kayboldu ve Justin hâlâ en iyi arkadaşına bakıyor. Ford onu tehdit etmedi ya da yumruk atmadı. Tek yapması gereken her zamanki güçlü ve istikrarlı halini takınmaktı. Göğsüm onun ne kadar harika olduğu konusunda gururla doluyor.

"Bence yerini bulmalısın Justin. Ders başlamak üzere." Ford onun için ayırdığım koltuğa kaymadan önce yavaşça göz kırpmıyor, uzun bacakları sıranın altına zar zor sığıyor.

Justin sözünü sakınmadan döner ve yerine oturmak için sınıfın arkasına doğru ilerler.

Kıs kıs gülüyorum. "Bu inanılmazdı." Ford hiç eğlenmiyor.

"Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Endişesi karşısında bir kahkaha attım.

Zil çalıyor ve öğretmenimiz bir cebir paketi dağıtarak bu hafta sınıfça yeni materyaller üzerinde çalışacağımızı söylüyor.

Ford kâğıdına bakıyor, tüm vücudu gergin. Yüzü solmaya başlıyor ve nefesini tuttuğunu biliyorum.

Elimi masasının üzerine koyuyorum, ona dokunmadan ama orada olduğumu bilmesini sağlayarak. Tuttuğu nefesi dışarı veriyor ve bana bakıyor. "Bu hiyeroglif yazılarına benziyor," diye fısıldıyor.

Güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir teklifte bulundum.

"Bunu birlikte atlatacağız."

Yutkunurken boğazı çalışıyor ve şüpheli görünüyor. "Geçen gün

okuduğum bir makalede otizimli insanların genellikle

matematik ve fen. GörünüŖe göre yüksek iŖlevli otizmi olan tek aptal kiŖi benim." Öğretmenin dikkatini çekmek istemediği için derin bariton sesiyle konuşuyor.

"Bu çok saçma." Gözlerimi deviriyorum. Ford akıllıdır. Ama bildiğimiz anlamda değil. Harekete geçmeden önce düşünmesi, başkalarını önemsemesi, beyninin hokey stratejisini nasıl iŖlediđi ve başkalarıyla ilgilenmek için ne kadar çaba harcadığı konusunda zeki. Zeka her zaman notlarla ilgili değildir.

Ama bunu ona Ŗimdi söyleyemem çünkü öğretmen gözlerini bize doğru çeviriyor.

BÖLÜM OTUZ İKİ

AMBER

FORD BU AKŞAM NİHAYET EVE GELİYOR ve şükürler olsun ki kalbim onarıldı, yoksa bu heyecana dayanabileceğinden emin değilim. Kalbim bugün, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem Pembe Pişano gül buketini aldığımda olduğundan daha fazla çarpıyor. Tüm bu çırpınışların sebebi gibi görünen adamdan gelen tatlı bir notla birlikte.

Bütün gün gergin bir şekilde cipinin garaja girmesini bekledim. Saçımı bile yıkadım ve kıvırdım. Kesiğim hala biraz ağrıyor ama bugün iyi görünmemi engelleyecek kadar değil. Şirin siyah bir joggers ve beyaz, V yakalı bir tişört giydim. Kendimi rahat ama derli toplu hissediyorum.

Ford iki haftalık evliliğimizin yarısını uzakta geçirmiş olsa da, onun büyük ve sıcak bedeninin yanında uyumaya alışmıştım. Onun yanımda olduğunu bilmek bana kendimi daha güvende ve şefkatli hissettiriyordu. O gittiğinden beri uykularım o kadar kolay gelmiyor, özellikle de dün gece çok heyecanlıydım ve bugün dönmesini bekliyordum.

"Amber, bu akşam bir hortumdan daha sıkı sarılmışsın." Ford'un annesi lavabonun yanındaki filtreden kendine bir bardak su doldururken kıkırdıyor.

Farrah da onun kahkahasına katılıyor. "Gerçekten çok tatlı."

Ford'un kız kardeşine gülümsüyorum. Birkaç gece önceki konuşmamızdan sonra artık daha yakın olduğumuzu hissediyorum. Birbirimize bağlandık. "Bir haftadan daha uzun süredir yokmuş gibi gelmiyor mu?"

İkisi de tekrar kıkırdamaya başladı.

"Sen aşık bir kadınsın," diyor Sally hüznünlü bir iç çekişle. Bardağını oturma odasına götürür ve oyun minderinin üzerindeki Nella'ya gülümseyerek bakar.

pencereden dışarı bakıyor. Nefes nefese. "Sanırım bekleyişin sona erdi, tatlım!"

Ford'un Land Rover'ının garaj yoluna çıktığını öğrenince midem bulanıyor ve ayrıca *aşk* kelimesini duyunca. Elbette Ford'u her zaman sevdim ve sanırım o da aynı şeyi hissediyor. Ama onun bahsettiği aşk tamamen farklı bir tür ve bunu düşünmeye pek hazır değilim.

Garaja açılan yan kapıya doğru koştum. Ford aracını park edip sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Yalınayak onu karşılamaya koşuyorum. Yüzümde aptalca bir gülümseme olduğundan eminim ama bunu bastıramıyorum.

Kaşları çatık ve gözlükleri burnundan aşağı kayıyor. Yolcu kapısını açıp bavulunu aldı, ama dönüp beni görür görmez ifadesi yumuşadı. Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ve eğer daha iyi bilmeseydim, emin görünmediğini düşünürdüm.

Ford buz üzerinde her zaman kendine güvenirdi ama hayatının diğer yönlerinde o kadar değil, bu yüzden ilk hamleyi ben yaptım ve kollarımı ince beline dolayarak onun alanına girdim. Kolları beni sıkıca sararken bavulun beton zemine düştüğünü duyuyorum. Ford'la birlikte olmadığım hiçbir yerde kendimi evimde hissetmemiştim. Ama bu adamın kaslı kolları da bana kendimi evimdeymişim gibi hissettiriyor.

Başını benimkinin üzerine koyuyor ve tam bir dakika boyunca birbirimize sarılarak dinleniyoruz. Her zamanki gibi çok güzel kokuyor; öyle güzel bir koku ki, garajdaki toz ve benzin kokusunu bastırıyor. Bütün hafta özlediğim koku. Ve gri takım elbisesi dokunulduğunda pürüzsüz, mükemmel bir şekilde ütülenmiş. Ellerinden biri sırtımda geziniyor ve başımın arkasında hafifçe kıvrılıyor. Bebek sahibi olmadan önceki kadar zayıf değilim ama Ford'un ellerinin büyüklüğü kendimi çok küçük ve narin hissetmeme neden oluyor. Ford'un başı benimkinden ayrılıyor ve bakışlarını hissedebiliyorum. Göğsünden çekiliyorum ve ona bakıyorum. Birbirimize sarılma şeklimizden dolayı ağızlarımız arasında sadece birkaç santim mesafe var ve dudaklarının ne kadar dolgun ve yumuşak görüldüğünü takdir etmek için bir saniyemi ayırıyorum. Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda, güzel kahverengi gözlerini dudaklarımda da buluyorum ve bir sıcaklık akımı omurgamdan aşağı vuruyor.

Gözleri nihayet benimkileri bulmak için yukarı kalkıyor ve o sıcak kahverengi gözler alev alev yanıyor, erimiş gibi sıcak. Bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Bana daha önce hiç bakmadığı gibi bakıyor... arzuyla. İstekle. Özlemle.

Ford Remington bana, benim onu özlediğim kadar o da beni özlemiş gibi bakıyor. Belki de özlemiştir. Belki de gönderdiği o çiçekler bana

sadece

Beni ne kadar özlediğini.

Burada hiçbir zaman utangaç biri olmadım, bu yüzden davet için çenemi kaldırıyorum, sessiz bir karar: *işte buradayım, öp beni.*

Cesaretimden faydalanmasını beklemiyorum. Ford hokey dışında dürtüleriyle hareket etmez. Ama şaşkınlıktan ağzıma doğru eğildi, sadece bir santim. Ağızlarımız o kadar yakın ki, nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum. İkinci sınıftan beri karşımda olan bu adam, kelimenin tam anlamıyla bir nefes uzağımda. Sıcak nefesi naneli ve onu her yerimde hissetmek istiyorum. Obur olmalıyım, çünkü sadece dudaklarını dudaklarımda hissetmek istemiyorum, onu tüm benliğimle hissetmek istiyorum.

Hayatım boyunca kızımın mutlu cıvıltılarını duymaktan rahatsız olabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama şu anda? Evet, belki biraz. Nella'nın küçük sesleri garajda yankılanıyor ve Ford sanki o bir kibrit, ben de bir damla benzinmişim gibi benden uzaklaşıyor. Adam benden yeterince hızlı uzaklaşmıyor.

İçimi çekip garaj kapısına doğru baktığımda Ford'un annesinin Nella'yı tuttuğunu ve Farrah'ın da kollarını kavuşturmuş bir şekilde onların yanında olduğunu görüyorum. Bilmiş sırtışlarla bizi izliyorlar. Ama bilmiyorlar çünkü bu evliliğin sahte olduğunu bilmiyorlar. Görünüşe göre bana da hatırlatılması gereken bir şey.

Ford yerden bavulunu alıyor ve onlara gülümsüyor, yanakları utançtan pembeleşmiş. Beni neredeyse öperken yakalandığı için utanmasının canımı acıtmasına izin vermemeye çalışıyorum. Karısı. *Sahte* karısı, kendime hatırlatıyorum.

"Hey, Nella'm nasıl?" diye soruyor, yumuşak sesi beni biraz daha eritiyor. Benden uzaklaşıyor ve kızıma yaklaşıyor. En sevdiği insanı görünce mutlulukla ayaklarını tekmeliyor.

Farrah ve Sally, Ford'un hizmet odasına girip bavulunu bırakabilmesi için yoldan çekilirler.

Mutfağa doğru ilerliyoruz, batan güneş açık oturma odasının büyük pencerelerinden süzülüyor ve tüm evi parlatıyor. Sally, Nella'yı Ford'un uzanmış kollarına bırakıyor ve Ford da onu sıkı sıkı tutuyor. Çok kısa bir süre için başının üstünü kokladığını gördüğüme yemin edebilirim. Annesi Nella'nın burnunu okşuyor ve onunla konuşuyor. Sevinç göğsüme bir ok gibi saplanıyor. Olan biten her şey hayatım boyunca hayalini kurduğum şeydi. Mükemmel bir kocanın kollarında sağlıklı bir bebek. Etrafımızı saran aile, bu malikaneyi bile sıcacık küçük bir ev gibi hissettiriyor.

Her zaman istediğim ve hayal etmeme asla izin vermediğim her şey.

Ve işte buradayım, her şey gözlerimin önünde geliyor... ama hiçbirisi gerçek değil. Ödünç alınmış bir zamanda buradayım.

Sevmiş ve kaybetmiş olmanın, hiç sevmemiş olmaktan daha iyi olduğunu söylerler. Ama öyle mi? Tüm bu neşe ve mutluluk öylece sona mı erecek?

Başımı sallayarak olumsuz düşünceleri uzaklaştırıyorum. Çünkü bütün hafta boyunca bugünü dört gözle bekledim ve bu düşüncelerin onu mahvetmesine izin vermeyeceğim. İki yıl boyunca bu hayatı kucaklayacağım. Ve iki yıl boyunca bu hayattan son damlasına kadar keyif alacağım.

Ford bana döndü, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Tıpkı bir an önce, o rahatsız edici düşünceler beynime girmeden önce hissettiğim kadar mutlu görünüyordu.

Nella'yı mutlu etmek için hafifçe zıplatıyor, sadece birkaç hafta sonra onun nelerden hoşlandığını zaten biliyor. "Kızlarımla birlikte eve dönmek güzel bir duygu," diyor ve bana en yumuşak gülümsemesini sunuyor.

Benim kızlarım. *Bayılmayın, bayılmayın, bayılmayın.*

Ben de gülümsüyorum, Ford'a daha önce ikimiz için mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde aşık olduğumu biliyorum. Ve istemediğim halde oldu.

Kızımın başının üstünü öpüyor, hala gülümsüyor.

Ama nasıl düşmem?

Bunu yapmamanın mümkün olduğunu nasıl düşünebilirdim ki?

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

FORD

Sosyal durumları okumakta zorlanıyor olabilirim ama Amber'ın onu öpmemi istediğinden %95 eminim. Aslında, %99 eminim.

Bugün erken saatlerde eve geldiğimde gözlerindeki mutluluk kalbimi yerinden oynattı. Ve sonra Nella'nın da beni gördüğüne aynı derecede sevindiğini görmek? Dünyanın en güzel duygusuydu. Uzakta geçirdiğim bir sürenin ardından eve dönmek, kendi evimde, kendi yatağımda olmak, şelale buharlı duşumda duş almak beni her zaman rahatlatmıştır. En çok kendi alanımda rahatım.

Ama bu farklıydı. Bu özeldi. Eve kızlarımın yanına dönmek açıklanamayacak kadar harikaydı.

Farrah bizim için lezzetli bir akşam yemeği hazırladı; dana etli enchiladas ve tatlı olarak da ev yapımı iki katlı vanilyalı kek. Yemekleri her zamanki gibi kusursuz. Arkadaşlık da harika. Ama tek yapmak istediğim Amber'ın yanındaki yatağa girip bir haftadır ilk kez huzurlu bir uyku çekmek.

Amber'ın yatağımda uyuduğu ilk birkaç gece ben taş gibi uyudum. Bunun işlerin yoğun ve yorucu olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm ama yolda bir otel odasında yalnız kaldığımda bunun Amber'dan kaynaklandığını anladım. Çocukken anlatılan rahatlatıcı bir masalın yetişkin versiyonu gibi.

Amber Nella'yı emzirmek ve gece için yatırmak üzere yukarı çıktı, bu yüzden yemek masasında sadece ben, annem ve Farrah kaldık. Evimin kadınlarla dolu olduğunu söyleyebilirim çünkü masamın üzerinde güzel bir masa örtüsü var, ortasında Amber'a gönderdiğim gül buketi ve iki tane

Hizmet odasındaki bir saklama dolabında en sevdiğim Sweet Tobacco mumları vardı.

Kendi işime bakıyorum, tamamen huzurluyum, bir enchilada'nın son lokmasını mideme indiriyorum ki annem içimi sızlatan kelimelerle konuşmaya başladı.

"Uyumayalım ve masa oyunu oynayalım!"

The Office filminde Michael Scott'ın *hayır* diye bağırdığı sahneyi biliyor musunuz? İşte benim beynim orada. Anneme bakıyorum, o da bana bakıyor, gözleri kısılıyor.

"Masa oyunlarını pek sevmediğini biliyorum ama buraya geldiğimizden beri seni çok az görebildik. Onun yerine bir kart oyununa ne dersin?"

Kaşlarımdan biri kalkıyor. Kart oyunlarını daha fazla sevmediğimi biliyor. Ama o ve Farrah bütün hafta burada Amber'a yardım ettiler, nasıl hayır diyebilirim ki?

Boğazımı temizliyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Evet, tabii."

Farrah kıkırdar. "Muhtemelen karısıyla vakit geçirmek istiyordur anne."

Ona sessiz bir teşekkür bakışı sunuyorum. Çünkü tam olarak istediğim şey bu.

Ya

p. "Tamam, anladım." Annem gülümsüyor. "Bu gece kart oyunu yok."

Amber odaya girmek için o anı seçer. "Biri kart mı dedi? oyunlar?"

Boş boş uzaklara bakıyorum. Tam da yalnız kalmak istediğim kadın, onunla yalnız kalma şansımı mahvediyor. Belki de onu öpmemi istediğinden %99 emin olmam kendime biraz fazla güvenmemden kaynaklanıyordu.

Annemin yüzü aydınlandı. "Kartları sever misin?"

"Uno'yu seviyorum!" Amber yanıma oturuyor. Oturduktan sonra bana bakıyor ve burnunu kırıştırıyor. Muhtemelen içimdeki kargaşa yüzüme yansıdığı içindir.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, kulağıma yaklaşıyor, o kadar yakın ki saçlarının kokusunu alabiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onun yakınlığının tadını çıkarıyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum, sesim de hissettiklerim kadar emin değil. Şaşırtıcı bir şekilde, aslında bir dizi Uno kartım var. Bunlar Koç Young'ın birkaç yıl önce Noel'de hepimize hediye ettiği koleksiyoncu NHL versiyonu ve hiç açmadım. Oyun oynamayı pek sevmem.

İsteksizce sandalyemi geri çekip açılmamış desteyi sakladığım çekmeceye doğru ilerliyorum.

Onları masaya geri getirip oturduğumda Amber bana eğlenen bir bakış fırlatıyor.

"Onları hiç açmadın." Bu bir ifade, soru değil. "Hayır."

Annem paketi elimden alıyor ve açıyor, büyük desteyi karıştırıyor, sonra her birimize altışar kart dağıtıyor.

Farrah elindeki kartları düzenledikten sonra nefesi kesilir. "Ford ters kartta!"

"Şaka yapıyorsun!" Amber, Ford Remington ters kartı olup olmadığını görmek için kendi kartlarını karıştırırken ciyaklıyor.

Annemin nefesi kesilince gözlerimi deviriyorum. "Benim de bir tane var! Oh Ford, bu çok havalı."

Ne harika olurdu biliyor musun? Yatakta karımın yanında yatarken onun çillerini saymaya çalışmak ve en sevdiğim bir çift canlı yeşil göze bakmak.

Ocağın üzerindeki saate bakınca s a a t i n daha yedi olduğunu görüyorum ve bir inilti daha tutuyorum.

İki saat sonra nihayet Amber'ı yatması için yukarıya kadar takip ediyorum. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, annem ve Farrah'ın gelecek hafta ayrılacağını hatırlıyorum. Amber ve ben artık aynı odada uyumak zorunda kalmayacağız.

Bu düşünce içimi karartıyor, tüm romantizm hayalleri paramparça oluyor. Amber benimle yatıyor çünkü bu bir zorunluluk, bir rol. Daha önce bana bir öpücük ister gibi bakmış olsa bile, bu evliliği gerçek yapmaz. Belki de o benim taparcasına sevdiğim karımmış gibi davranıyordu.

Amber onun için temizlediğim şifonyer çekmecelerinden birinden pijamalarını alıyor. Üç çekmece. Sadece onun için. Eşyalarımı o çekmecelere geri koymak istemiyorum. Buna katlanabileceğimden emin değilim. Belki de odamdan taşındığında onları boş bırakırım. Ya da belki çekmeceleri boşaltmaya devam ederim ve onun kalıp çekmeceleri kendi eşyalarıyla doldurmaya devam edip etmeyeceğini görürüm.

Sadece utangaç olarak tanımlayabileceğim bir gülümsemeyle yanımdan geçip ana banyoya girdi. O içerideyken, üzerimden hiç çıkarmadığım takım elbisemi asıyorum ve yeni bir çift boxer külot giyiyorum. Dolabımın bir duvarını kaplayan büyük aynada kendime bakıyorum. Formdayım, karın kaslarım yerinde - daha önce kilolarca kek ve enchilada yemiş olmama rağmen. Saç kesimim hâlâ

Gözlerim seyahat etmekten ve iyi uyuyamamaktan yorgun görünse de iyi göründüğümü söyleyebilirim. Hatta geleneksel olarak çekici.

Fiziğime bakarak kalçamdaki küçük dövmenin kapalı olduğundan emin oluyorum. Ve sessizce bu gece yatağa gömleksiz gitmeyi düşünüyorum. Belki o zaman bana en iyi arkadaştan öte bir şeymişim gibi bakardı. Belki ellerini göğüs kaslarımda gezdirmek isterdi... ya da çok kaslı olan sırtımı okşamak. Kadınların kaslardan hoşlandığını duymuştum.

Amber bana bu kadar yaklaşmasına izin verdiğim tek kadın olduğu için kişisel deneyimlerimden bilemem. Kimseye söylemediğim bir şey var: Amber'dan önce yatağıma tek bir kadın bile girmedi. Ve ben böyle olmasını seviyorum.

Kendime bir kez daha bakıyorum ve kendime olan güvenimi kaybederek üzerime siyah bir tişört geçirip dolaptan çıkıyorum.

"İyi misin?" Amber'ın tatlı sesi bakışlarımı yatağa doğru çekiyor. Yatağın ayakucunda oturmuş, bir bacağını altına almış, geceliğini yukarı doğru sıyırarak kalçasının krem rengi çilli derisini ortaya çıkarmış.

İlginç. Benim odama taşındığından beri küçük gecelikleri yerine pijama ve atlet giyiyor. Belki diğer pijamaları kirlidir. Evet, muhtemelen öyledir.

Amber'ın pijamalarını düşünmek beynimi bir tavşan deliğine sürüklüyor ve birden eve geldiğimde dolabımın içine sıkıştırdığım parlak çantadaki iç çamaşırlarını hatırlıyorum. Onu Bauer Hockey'in bana gönderdiği ve henüz kullanmadığım bir kutu patenin arkasına saklamıştım.

Gözlerim Amber'ı güzel bir pembeye boyanmış ayak parmaklarından, banyoda üstünü değiştirirken dağınık bir topuz yaptığı kızıl saçlarına kadar tarıyor. Kıvrılmış birkaç parça topuzdan düşmüş gibi görünüyor ve şimdi neredeyse kasıtlı olarak yüzünün etrafında zarifçe dans ediyor.

Omzumdaki şeytanın bunu kazanmasına izin veriyorum ve onu şu anda patenlerimin arkasına saklanmış olan ipeksi, dekolteli siyah tulumun içinde hayal ediyorum. Annelikle daha da yumuşayan yumuşak kıvrımları ve siyah kumaşta göze çarpan canlı kızıl saçlarıyla, siyah ipeğin içinde mankenden daha iyi görünmemesine imkân yok.

Titriyorum ve Amber bunu fark ediyor. "Üşümüşsün."

Sözsüzce yatağa doğru yürüyorum ve yanına oturuyorum. Yatak benim ağırlığımla kayıyor ve o da bana doğru kayıyor. Elleriyle göğsümde kendini yakalıyor ve ben tişört giyme tercihimden pişmanlık duyuyorum. Ellerini çıplak tenimde hissetmek için neler vermezdim.

Bir elimi sırtına koyarak onu sabitliyorum ve sadece bu kadına özgü o parlak yeşil gözleriyle bana bakıyor. Daha önce hiç bu kadar parlak yeşil gözler görmemiştim. Bazen onların içini görebileceğimi düşünüyorum.

Sıcak teni, geceliğinin pamuklu kumaşından bile elimi ısıtıyor, elimden vücudumun geri kalanına ısı damlamasına neden oluyor. Ona dokunmak Virginia'da sıcak bir yaz gününde arabanıza binmek gibi; o kadar sıcak ki bir daha nasıl serinleyeceğinizi bilemiyorsunuz.

Elleri göğsümden ayrılmıyor ve gözleri gözlerimi tutuyor. Yutkunuyorum ve boğazım bu hareketle kalınlaşıyor çünkü bana daha önce garajda yaptığı gibi bakıyor... sanki onu öpmemi istiyor.

Hayır, onu yiyip bitir.

Ama bu sefer etrafta izleyecek seyirci yok. Yapacak bir gösteri yok. Sadece o ve ben varız ve daha önce hiç bu kadar yakın olmamıza, birbirimize bu kadar yoğun bakmamıza izin vermemiştik.

"Daha önce," diye fısıldıyor, o kadar sessiz ki zar zor duyuluyor. "Garajda... Düşündüm ki-"

"Seni öpmek mi?" Cümlesini ben bitirdim.

Alt dudağını ağzına götürüyor ve gözlerim bu hareketi takip ediyor. Amber daha önce yaptığı gibi çenesini yukarı kaldırmadan önce bir an duraksıyor. O kadar ince bir hareket ki o zaman gözlerimin beni kandırdığını düşünmüştüm ve şimdi yine merak ediyorum. Bu sefer gözlerini kapatıyor.

Bir an için, her zaman kalbimi hızlandıran yeşil rengi özlüyorum, ama sonra güzel dudakları ayrılıyor ve bunun bir davet olduğunu anlıyorum. Birbirimizden yeni bir şekilde zevk almamız için bir davet. Arkadaşlığımızı sonsuza dek değiştirecek bir davet.

Çünkü bundan sonra geri dönüş yok.

Eğer bu öpücüğü kabul etmeyi seçersem.

İşte o zaman çok ama çok bencil bir adam olduğumu anladım. Çünkü bu öpücüğü istiyorum, bedeli ne olursa olsun.

Öne doğru eğilerek ağzımı onunkine değdiriyorum, suyu test ediyorum, altında ne yattığını görüyorum. Amber temasla birlikte keskin bir nefes alıyor ama sanki rüya görüyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapalı tutuyor.

Gözlerini kapatması ve öpücüğü kontrol etmeme izin vermesinde bunu daha da ateşli kılan bir şey var. Çünkü sanırım ikimiz de deneyimli olmadığımızı biliyoruz ama yine de bana tamamen güveniyor.

Amber'ın bana olan güveni beni neredeyse dolaptaki oyuncak ayıyı düşünmek kadar azdırıyor. Tamam, *o kadar* ateşli değil.

Dudaklarımı onunkilere tamamen bastırmadan önce bir kez daha dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, ağzının baskısını arzuluyorum. O da bu harekete karşılık veriyor ve alt dudağımı nazikçe ağzına çekiyor. Bütün akşam içimde tuttuğum inilti sonunda serbest kalıyor ve Amber'ın dudaklarıma gülümsediğini hissediyorum.

Hafifçe geri çekiliyor ve öpüşmeyi bitirdiğini sanıyorum ama onun yerine burnunun ucunu şefkatle benimkinin ortasından geçiriyor. Bu hiç seksi olduğunu hayal ettiğim bir şey değil ama çok tatlı, çok samimi. Başka birinden gelse böyle düşünmeyebilirdim, ama bu kadından? Bütün gece burnumu okşamasına izin verirdim.

Amber tekrar dudaklarıma doğru ilerliyor ve alt dudağımı çekiştirdiği o şeyi yapıyor. Kendi ağzıyla ağzımı keşfediyor ve sonra elleri de keşfetmeye başlıyor. Evet, tişört gerçekten aptalca bir fikirdi.

Ellerini önce göğsümde, sonra boynumda gezdiriyor, yüzümün yanlarına getiriyor, başparmakları çenemin her iki yanını usulca sıyrıyor. Bir elini çekince parmaklarının ucunun çenemdeki çukura battığını hissediyorum.

Onun ağzına karşı kıkırdıyorum. Ses hırıltılı, kendi kulaklarım için neredeyse tanınmaz halde. Her zamanki gülüşüme hiç benzemiyor. Ama ağzıyla ve elleriyle yaptığı onca şey yüzünden sağlıklı düşünemiyorum bile. Ellerinden bahsetmişken, şimdi tekrar göğüs kaslarımın üzerinde geziniyorlar ve ben bu dokunuşun tadını çıkarıyorum. Karın kaslarımı esnetiyorum, onu etkilemek istiyorum.

"Hayran kız gibi görünmeden gömleğini çıkarmanı isteyebilir miyim?" Amber fısıldıyor, elleri gömleğimin eteklerinde duruyor.

Ona sırtıyıyorum, tişörtümün arkasını tutup başımın üzerinden çekecek kadar uzaklaşıyorum. Yatak odamın zemininde bir yere düştü.

Kollarını belime dolamadan ve başını göğsüme yaslamadan önce utanmadan göğsümü inceliyor. Bir kolumu ona doluyorum ve diğer kolumla parmaklarımın arkasını kolunun inanılmaz yumuşak derisinde gezdiriyorum. Memnuniyetle, okşamamın altında teni tüylerim diken diken oluyor.

Bu gece bir kadını öptüm. Sıradan bir kadını değil.

Kadın.

Karım.

BÖLÜM

OTUZ DÖRT

AMBER: LİSE SON SINIF

Ford'un evinden daireme doğru yürürken GÜZEL, serin bir akşam. Bugün 22 Ağustosnd, benim doğum günüm. Ve en iyi arkadaşım sayesinde en güzel günümdü.

Ford her zaman yaptığı gibi okulda bana çiçek getirdi, yıllar önce annesinin bahçesinden hayranlıkla baktığım Pembe Piyano gülleri. Hala en sevdiklerim, pembenin en güzel rengi.

Okuldan sonra annesinin bana doğum günü pastası yaptığı evine gittik. Çilekli ve krem şantili Angel food pastası. Geçen yıl Ford'a bunun en lezzetli pasta olduğunu söylemiştim ve tabii ki hatırladı ve annesinden istedi.

Ford son birkaç yılda büyüdü ve kaslarını ve artık uzatabildiği sakallarını fark etmemek zor. Derin sesi ve sert yakışıklılığıyla bir erkek olmuş. Ve tüm bunlardan daha iyisi, kalbi çok nazik.

Umarım bir gün onun kadar harika biriyle birlikte olurum. Ama o bana öyle bakmıyor, hiç bakmadı. Okuldaki hiçbir kıza ilgiyle baktığından emin değilim... ama belki de göz temasından nefret ettiği içindir?

Dairenin kapısını açarken düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. Annemi küçük oturma odamızda otururken gördüğümde, yüzü sinirli bir şekilde sıkışmış, neredeyse küçük çantamı düşürüyordum.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor, yanında oturan ve daha önce hiç görmediğim adamla beni tanıştırma zahmetine girmeden.

Başka tarafa bakıyor, muhtemelen annemin bana kızgın olmasından rahatsızlık duyuyor.

"Remington'lardaydım," diye gülümseyerek cevap veriyorum, doğum günümü mahvetmesine izin vermek istemiyorum.

Alay ediyor. "Hâlâ onunla mı takılıyorsun?" Burnu tiksintiyle kırışıyor. "Neden o Remington denen çocukla uğraşıyorsun? Çillerine rağmen güzelsin! Çok daha iyisini yapabilirsin."

Öfkeli bir tepkiyi yutkunarak geri çekiyorum. "Ford ve ben çıkmıyoruz anne. Ama onun kız arkadaşı olduğum için şanslıyım -her kız öyle olurdu."

Annem mavi gözlerini deviriyor ve sarı saçlarını omzunun üzerinden atıyor. Ona hiç benzemediğimi bir kez daha hatırlıyorum ve umarım ona benzemiyormuşum gibi de davranmıyorumdur. "Remington'ların hiç parası yok Amber. Zamanını boşa harcama."

Belli ki Ford'la çıkmadığımıza dair yorumumu kaçırmış. Sırf parası için bir adamla asla birlikte olmam. Annem gibi olmak istemiyorum. Kanepemizde oturan, işten yeni çıkmış gibi siyah bir takım elbise giymiş adam anneme bön bön bakıyor.

"Bu yüzden mi benimlesin? Param için mi?"

Annemin gözleri büyür ve geri adım atar. "Tabii ki hayır Stuart! Saçmalama. Seninle birlikteyim çünkü sen bir beyefendisin."

Gözlerini kısıyor. "Sana pahalı hediyeler alan bir beyefendi mi?" Annemin haftanın lezzeti Stuart oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru ilerliyor. Bu 900 metrekarelik dairemizde çok kısa bir yürüyüş. "Ben gidiyorum. Başkasından otlanabilirsin."

Annem peşinden koşuyor, koluna yapışıyor. "Stuart, bebeğim! Dur!"

Dışarıda, koridorda kavgalarına devam ediyorlar. Arkalarından kapıyı kapatıyorum, böylece dinlemek zorunda kalmıyorum. Bu annemden gelen yeni bir şey değil. Eskiden davranışları için bahaneler uydururdum, çok yalnız olduğunu falan düşünürdüm. Ama artık onun sadece bencil ve sefil olduğunu anlayacak kadar büyüdüm. Yarın zengin bir adam onunla evlense, yine böyle davranmaya devam eder.

Bana mutlu yıllar bile demedi.

Mutfağa girdiğimde, doğduğum günü hatırladığına dair bir işaret aramak için daireler çiziyorum. Bazı yıllar hatırlıyor, genellikle erkek arkadaşlarının arasında olduğu ve kendinden başka birini düşünecek zamanı olduğu yıllar.

Mutfak, boş bir kırmızı şarap şişesi ve Stuart'la birlikte kullanmış oldukları iki kadeh dışında bomboştur. Pasta yok, flama yok, kart yok, hediye yok.

Remington'ların çok parası olmayabilir - kesinlikle bizden daha fazla paraları olmasına rağmen - ya da lüks bir evleri. Ancak mutluluklarına ve birbirleriyle birlikte olmaktan duydukları neşeye bakılırsa, gezegendeki en zengin insanlar olduklarını düşünebilirsiniz.

Ford'un annesi bugün benim için bir pasta yaparak kendimi özel hissetmemi sağladı. Muhtemelen ona on dolara mal olmuştur. Ford her yıl doğum günümde arka bahçesindeki bahçeden bana bedava çiçekler getirerek beni gülümsetir.

Önemli olan son şey para iken annem paraya odaklanmış durumda.

BÖLÜM

OTUZ BEŞ

AMBER

Uyandığımda en iyi arkadaşımın beni izlediğini görüyorum. Kahverengi gözleri düşünceli ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Uzanıyor ve bir elini açıkta kalan kolumda gezdiriyor.

Bu dokunuş bende onu öpmekten daha fazlasını yapma isteği uyandırıyor ama ikimizin de buna hazır olduğundan emin değilim. Zaten en iyi arkadaştan karı kocaya geçtik...? Bunun ne olduğundan emin değilim.

Annesi ve kız kardeşinin söylediği gibi bana karşı her zaman bir şeyler hissetti mi, yoksa ben sadece onun yatağında olduğum için uygun muyum?

O da *benim* böyle hissettiğimi mi düşünüyor?

Günümüze devam etmeden önce bunu konuşmamız gerektiğini düşünerek, "Demek öpüştük," diyorum.

"Yaptık." Sabahki sert sesi bu konuşmayı pencereden dışarı atmayı düşünmemi neden oluyor. "Utangaç görünüyorsun," diyor Ford, uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Öpüşürken utangaç değildin."

Bunu seksi görünmek için söylemiyor; bir gerçeği ifade ediyor. O zaman da utangaç değildim, şimdi de öyleyim. Çatık kaşları *bana nedenini söyle* diyor.

"Sanırım bunun ne anlama geldiğinden

emin değilim." Bana biraz daha

yaklaşarak başını sallıyor.

Bir elimi ağızıma kapattım. "Daha fazla yaklaşma. Sabah nefesi."

Ford gülerek sırtüstü yuvarlanıyor ve ben bu sese bayılıyorum. Normalliği. *Gördün mü? Öpüşebiliyoruz ve hala iyiyiz. Hiçbir sorun olmadan tüm gövdesini hissedebiliyorum. Burada sadece en iyi arkadaşlar var!*

Yüzünde hâlâ bir gülümsemeyle bana doğru geri dönüyor. "Amber, beni okumanın zor olduğunu biliyorum, belki de gerçekten hiç fark etmedin. Ama neredeyse her zaman seni öpmek istemişimdir."

Kalp atışlarım hızlandı. "Gerçekten mi? Neden şimdiye kadar bir şey söylemedin?"

Ford iç çeker. "Bana hiç dün baktığın gibi bakmadın. Seni tanıdığım yıllar boyunca, seni öpmemi istediğin izlenimini hiç edinmedim. Ya da olduğumuzdan daha fazlası olmamızı istedin."

"Aklımdan çıkarmadan önce bir kez düşünmüştüm." "Ne zaman?"

"On sekizinci doğum gününden sonra. Her zaman yaptığın gibi okulda bana çiçek getirdin. Ama sonra annenin en sevdiğim pastayı yapmasını sağladın. Çok düşünceliydi." Elim kalkıyor ve yanağındaki kirli sakalı okşuyor. Masum bir dokunuş, gerçekten. Ama daha önce Ford'a hiç dokunmadığım kadar samimi. Ona uzanmak, onunla böyle birlikte olmak çok doğal geliyor. "O gün seninle birlikte olacak birinin ne kadar şanslı olacağını düşündüm. Ama sen hiç ilgi göstermedin, ben de bu düşünceyi çok derinlere ittim."

Ford'un ağzı yana doğru kıvrılıyor, sinirli ve biraz da somurtkan görünüyor. "Bunu bana on sekiz yaşındayken söyleseydin çok zaman kazanabilirdik."

Onu şakacı bir şekilde itiyorum ve o da gülümsüyor. "Sen de hiçbir şey söylemedin!"

Bizi arkadaştan öte bir şey olarak gördüğünde kaç yaşındaydın?"

İfadesi ciddileşiyor, o dipsiz kahverengi gözler benimkileri delip geçiyor ve doğrudan ruhuma giriyor. "Amber, sana aşık olmamanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum."

Gözyaşlarımı kırptırıyorum, onun dürüst itirafı gözyaşlarımı tutmamı zorlaştırıyor. "Beni sadece burada olduğum ve uygun olduğu için öpmedin, değil mi?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa ne kadar saçma geldiğini anlıyorum. Ford bana asla böyle davranmazdı. Kimseye böyle davranmaz.

Ford aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Seni öptüm çünkü ikinci sınıfta o sıranın altında benimle oturduğundan beri seni öpmek istiyordum." diye tatlı tatlı fısıldarken ağzı kulağıma değiyor.

"Ah, Ford," diye hıçkırıyorum dün gece yorganın altına girmeden önce tekrar giydiği siyah tişörtüne. Yumuşak ve onun gibi kokuyor ve çıkardığında onu çalabilir ve sonsuza kadar saklayabilirim. Asla yıkamayacağım. O bu tişörtü giyerken çok şey oldu.

"Çok fazla zaman harcadık." Yüzümü onun sert göğsüne bastırduğım için kelimelerim boğuklaşıyor.

Ford bana bakabilmek için geri çekildi. Yüzümü o kocaman ellerinin arasına alıyor, gözleri ağlamak üzereymiş gibi parlıyor. "Öyle deme. Artık buradayız ve Nella'ya sahibiz. Her şey tam da olması gerektiği gibi oldu." Duraklıyor, gözleri yüzümü arıyor. "Pişmanlık yok, tamam mı?"

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Hayat bana kızımı verdiğinden beri hiçbir şeyi değiştirmezdim. "Pişmanlık yok. Belki daha erken öpüşmemek dışında."

Ford göz kırpmıyor ve ben de o anı hafızama kazıyorum, çünkü çok sevimli. "Evet, kesinlikle daha önce öpüşmeliydik."

Komodininin üzerindeki video monitörü biricik kızımın iniltileriyle canlanıyor. Ford sırtarak yataktan fırlıyor, yanıma geliyor ve beni de yanına çekiyor. Bu konuşmadan sonra sanırım ikimiz de ona yakın olmak, onu kucaklamak ve burada olduğu için ne kadar mutlu olduğumuzu itiraf etmek için sabırsızlanıyoruz. İkimiz de bizi şu anda içinde bulunduğumuz ana getiren yolu değiştirmeyiz.

Ben banyo kapısındaki kancadan kapüşonlu bir tişört kapıp başka biri uyanmış olabilir diye başıma geçirirken Ford da siyah bir jogger giyiyor.

Koridorun karşısındaki Nella'nın odasına açılan kapıyı açtığımda çığlıkları daha da artıyor. Ford yanımdan geçip onu kucağına almak için izin istercesine bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve onu nazikçe kaldırıyor, başının arkasını kucaklıyor. Boynunu eğiyor ve tombul yanağını öpüyor.

Ağlaması kesiliyor ve dikkatle ona bakıyor. Tüm bebek eşyalarıyla birlikte bu odada bir dev gibi görünüyor. Ve eli neredeyse kızın başının tamamını sarıyor. Ford, nazik bir devin tanımıdır.

Devin kendisi kızıma gülümsüyor, onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"İkinizi çok özledim," diyor, ayakta durup izlediğim kapı çerçevesine yaklaşarak.

Bir koluyla Nella'yı kucaklarken diğeriyle yüzümü kavırıyor, ellerinin sert nasırları tenimde çok cazip bir his uyandırıyor. Ford eğiliyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve o anın tadını çıkarıyorum, sabah nefesiyle ilgili tüm düşünceler unutuluyor.

BÖLÜM

OTUZ ALTI

FORD

Kahvemi içtikten sonra tenis ayakkabılarımı almak için üst kata koşuyorum. Bugün izinliyim ama yine de garajımdaki spor salonunda kendi başıma çalışacağım. Yatak odama girdiğimde ayakkabılarımı ve çoraplarımı almak için doğruca dolaba doğru yürüyorum ama Amber'ın telefonunun çaldığını duyunca -bir değil beş kez- dönüp onun yerine telefonuna doğru yürüyorum.

Ya doktoruysa? Bakmaya karar verdim, böylece acilse telefonunu koridorun karşısına geçirebilirdim.

Ama ekrandaki isim beni durdurdu ve neredeyse telefonunu düşürüyordum.

THEO

Annemi takip mi ettin? Nerede olacağını nasıl bildin?

THEO

Hayatım harika gidiyordu ama şimdi annem seni geri almam için yalvarıyor. Torununu tanımak istiyor.

THEO

Beni ve ailemi yalnız bıraksaydınız, annemin bebekten haberi bile olmazdı.

THEO

Ama hayır. Bu senin için çok kolaydı, değil mi?

THEO

Annem torunuyla bir ilişki istiyor. Umarım şimdi mutlusundur.

Belli ki telefonunda bir şifre yok çünkü tüm bu mesajlar kilit ekranında görünüyor. Mahremiyetimin ihlal edilmesinin beni çok rahatsız edeceğini biliyorum. Bu yüzden dedektifçilik oynamak ve bugünden önce eski sevgilisiyle iletişim kurup kurmadığını öğrenmek istememe rağmen telefonu bırakıp dolabıma geri dönüyorum. Zihnim olasılıklarla çalkalanıyor ve Amber'ın bu mesajlara nasıl tepki verebileceğini düşünüyorum. Theo'nun Amber'la konuşmasına duyduğum öfke ile annesinin Nella'yla tanışmasına ve Amber'ın bundan bana hiç bahsetmemesine duyduğum hayal kırıklığı arasında gidip geliyorum.

Midemi saran üçüncü bir his daha var. Ne olduğunu tam olarak adlandıramıyorum ama özü şu: Theo fikrini değiştirirse ve Amber'ı geri isterse, onunla bir aile kurmak isterse... Geri adım atmak zorunda kalacağım. Ondan vazgeçmek zorunda kalırdım.

Bir aileyi asla parçalayamam ve o Nella'nın kan bağı olan babası. Onunla asla sahip olamayacağım genetik bir bağları var, zaten benim gibi hissetmesine rağmen. O mesajları okuduktan sonra bu korkutucu.

Ayrıca Amber'ın Theo'nun ailesinin çok parası olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum. Nella'nın hayatında olmak için ne kadar ileri gitmeye istekliler?

Bunların hepsi çok fazla. Yatağın kenarına oturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovuyorum.

"Artık çocuk değilsin. Kendini toparla," diyorum kendime, ayağa fırlıyorum ve düşüncelerimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum.

Egzersiz yapmalıyım, kendimi toparlamak için fiziksel aktiviteye ihtiyacım var. Çabucak tenis ayakkabılarımı bağlayıp yatak odasının kapısına yöneliyorum. Ama duraksıyorum ve komodine geri dönüyorum. Aptal madeni paramı alıp bir süre inceliyorum. Artık yıpranmış, ortasındaki babamın üniversite hokey takımının logosu - Cincinnati Tiger's - çocukken parmaklarımı üzerinde gezdirdiğim için neredeyse tamamen silinmiş. Şimdi çoğunlukla cebimdeki ağırlığını ve orada olduğunu bilmeyi seviyorum. Sanırım bu bir ilerleme, artık onunla oynamaya ve onu tutmaya ihtiyacım yok? Bir iniltiyle onu antrenman şortumun cebine sokuyorum ve garaja gidiyorum.

Annem ve Farrah uyanmışlar, mutfakındaki adada oturuyorlar ve ben yanlarına gittiğimde taze kahvelerini yudumluyorlar.

Yanlarından geçerken tek yapabildiğim kısa bir baş sallamak. Konuşmalarını kesiyorlar ve endişeli ifadeleri yüzlerine yansıyor. Bunu görmezden geliyorum, garaj ile evimdeki spor salonu arasındaki kapıyı açana kadar adımlarımı yavaşlatmıyorum. Muhtemelen kızgın olduğumu düşünüyorlar ama değilim. Yıllar boyunca duygularımın çoğu bastırılmış öfke olarak tercüme edildi, ancak genellikle sadece hayal kırıklığına uğradım ve beni rahatsız eden şey hakkında konuşamayacak kadar bunaldım. Amber her zaman güvenebileceğim biriydi, ama başımın dönmesinin, beynimin dönmesinin nedeni sırdaşım olduğunda ne olur?

Telefonumu spor salonundaki hoparlörlere bağlıyorum ve bir klasik müzik istasyonu seçiyorum. Şimdi heavy metal zamanı değil. Sakinleşmek istiyorum, gaza gelmek değil.

Telefonumda bir mesaj beliriyor ve evimdeki kadınlardan herhangi birinden gelmiyor, ben de açıyorum.

BRUCE

Hey, dostum. Bugün spor mu yapıyorsun? Ben de sana katılabilir miyim?

Gözlerimi kapatıyorum ve bir iç çekiyorum. Bruce hiç susmadığı için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olurdu.

FORD

Tabii, aslında daha yeni çıktım. Garajın yan kapısı kilitli değil.

BRUCE

Harika! Birazdan görüşürüz, Kaptan.

Çoktan benim mahalleme gelmiş olmalı, çünkü on dakika sonra Bruce kendine has sırtışıyla ve saçlarını modernize edilmiş bir kefal şeklinde kestirmiş olarak spor salonuma girdi. Yeni kesim gözümde büyüyor. Kulaklarının etrafı onda görmeye alışık olduğumdan daha kısa. Bruce yeni görünümünü, güçlü bacakları tarafından sonuna kadar gerilmiş kısa siyah egzersiz şortları ve boynunu ve kollarını kestiği D.C. Eagles tişörtüyle tamamlamış. Kesikler çok büyük olduğu için neredeyse meme uçlarını görebiliyorum. Şapşal kişiliği ve İsveçli yüz hatlarıyla bu görüntünün altından bir şekilde kalkıyor.

"Güzel saç kesimi," diyorum kuru bir sesle, beynimi dağıtmak için Bruce yanımdayken kendimi daha sakın hissediyorum.

Göz kırıyor. "Teşekkürler. Adamın Peter'a gittim. Havalı adam."

Salon. Geçen hafta yolda yaptığım aramayı neredeyse unutuyordum ve bunu takip etmek için aklıma bir not aldım.

"Kötü şans getirdiği için saçını hiç kesmediğini sanıyordum." Ne kadar batıl inançlı olduğunu bildiğim için soruyorum. "Ve yarın akşam evimizde bir maçımız var."

Omuz silkiyor, göğüs presleri için ağırlıklarını ayarlıyor. "İlk satırı değiştirecek kadar cesurdun, ben de değişimi kucaklayabileceğimi düşündüm. Bazen değişim iyi bir şeydir, değil mi? Her şeyi taze tutar."

Elli kiloluk bir plaka alıp squat rafındaki çubuğun üzerine kaydırıyorum. "İyi bir noktaya değindin. Sence çaylak nasıl yaptı?"

Bruce başını bir ileri bir geri sallıyor. "Şöyle böyle. Ama sadece birkaç maç oldu. Bence içgüdülerini var ama sadece sizinle çalışmaya adapte olması gerekiyor."

Ona hak vererek başını sallıyorum. "Küçük çocuklardan biri olmasına rağmen tam bir güç merkezi."

Bruce kıkırdıyor, bankın üzerine uzanıyor ve ellerini barın üzerine yerleştiriyor. Çubuğun üzerinde yapılabilir bir yük olduğu için onu fark etmiyorum, çok çılgınca bir şey değil. "Değil mi? Makine Mitch'in yanında ufacak kalıyor."

Mitch'in savunma becerileri ve terapi ona öfkelerini nasıl yönlendireceğini öğretmeden önce karıştığı tüm kavgalar nedeniyle ona verilen lakabına gülümsüyorum.

Bruce sekiz tekrar göğüs presi yapıyor, barı son bir kez kaldırırken inliyor ve sonra oturuyor. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor? Amber iyileşiyor mu?"

Dilimi ön dişlerimin üzerinde gezdirerek nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Bir saat önce çatılardan hayatın ne kadar harika olduğunu haykırıyor olurdum ve hala öyle hissediyorum. Ama şimdi içimde bir korku var. Ve onun adı Theo.

"Evlilik hayatı çok yoğun geçti," diye dürüstçe cevap veriyorum. Ne kadar harika olduğu konusunda şiirsel bir dil kullanmayacağım çünkü ben berbat bir yalancıyım ve evliliğimiz şu ana kadar çılgın bir yolculuk oldu. Çoğunda da ben yoktum. Ancak, Nella ve Amber'ın eve dönmek için burada olması oldukça harikaydı. "Eve dönecek insanların olması güzeldi. Amber da kendini harika hissediyor."

Verdiğim asgari cevaplar karşısında kaşlarını çatıyor. "Pekala. Güzel."

"Nasılsın? Hâlâ bir eş arıyor musun?" Sohbeti onun üzerine çevirerek soruyorum.

Bruce'un gürleyen kahkahası salonu dolduruyor. "Hepinizin eşleriniz için iç çamaşırı alışverişine gittiğinizi ve beni davet etmediğinizi duyana

kadar iyiydin."

Kendimi squat barıyla meşgul ediyorum, tekrarlarımı tamamlıyorum, umutsuzca kızarmamaya çalışıyorum. "West ve Colby'nin fikriydi," diye mırıldanıyorum.

Bruce bana inanmayan bir bakış atıyor, "*Doğru... Eminim iç çamaşırlarından nefret ediyorsundur.*" diyen bir bakış.

Antrenmanımızın geri kalanını dostane bir sessizlik içinde bitirdik, o üst vücut yapıyordu, ben de alt vücut yapıyordum, böylece birbirimizin yolundan uzak durduk.

"Çıkmadan önce kahve ister misin?" Ağırlıkları kaldırdıktan sonra soruyorum.

"Tabii ki! Eşinizle henüz tanışmadım, bizi tanıştırebilirsiniz."

Yüzümdeki gergin ifade karşısında eliyle sırtımı sıvazlıyor. "Dostum, endişelenme. Cazibemi minimumda tutacağım. Onu kendime aşık etmeye çalışmıyorum."

Elini sırtımdan çekip gözlerimi deviriyorum. Beni endişelendirenin bu olduğunu düşünmesine izin vereceğim, Bruce'un Amber'la beni ilk kez evli bir çift olarak göreceği gerçeğini değil ve gruptaki en anlayışlı kişi o olabilir.

Bruce beni garajdan geçip Farrah'ın fırından yeni bir parti kek çıkardığı mutfığa kadar takip ediyor. Bu sabah ne kadar erken kalkmış? Üzerinde hâlâ pembe ekoseli pijama şortu ve büyük boy tişörtü var. Farrah'ın uzun, siyah saçları dağınık bir topuz yapılmış, bu onun yeni şeyi gibi görünüyor.

Bana gülümsüyor ve Bruce'un arkamdan geldiğini fark edince gözleri kocaman açılıyor. Muhtemelen antrenmanım için bana birinin katıldığını fark etmediği içindir.

Amber kucağında Nella ile merdivenlerden iniyor ve bize gülümsüyor. Neyse ki lacivert taytını ve yürürken etrafında uçuşan çiçekli üstünü değiştirmiş.

"Misafirimiz var mı?" diye soruyor ve Nella'nın başına bir öpücük kondurmak için duraklıyor. Nella miyavlıyor, karnı doyduğu için artık daha iyi bir ruh halinde.

"Evet," diyorum, ne kadar güzel görüldüğünden sesim nefes nefese çıkıyor. Onunla mesajlar hakkında konuşmadan önce sakinleşmek iyi bir plandı. Şimdi kendimi akli başında hissediyorum ve Amber'ın güvenilir olduğunu ve Nella'yı riske atacak bir şey yapmayacağını anlıyorum. Theo'nun neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok ama mantıklı bir açıklaması olmalı. "Amber, bu Bruce, ilk kalecimiz."

Sırıttırıyor, kaşlarını kaldırıyor ve gözlerini arkamdaki adama çeviriyor. Neye baktığını görmek için dönüyorum ve Bruce'u trans halinde buluyorum. I

Görüş alanını takip ettiğimde ya kız kardeşime ya da elindeki keklere baktığını görüyorum.

Kız kardeşim telaşlandı, muhtemelen yabancı bir adam ona baktığı için. Elimi Bruce'un yüzünün önünde sallıyorum ve o da başını sallıyor. "Pardon, ne dedin?"

"Ben de seni karım Amber'la tanıştıırıyordum."

Sonunda ona doğru döner. Nella'yı görür görmez ağzı bir sırtıyla genişliyor. "Aman Tanrım, çok tatlı. Onu kucağıma alabilir miyim?"

"Umarım bebekten bahsediyorsundur."

Bir kahkaha attı. "Evet, tabii ki. Gerçi sen de çok tatlısın Amber." Göz kırptıyor ve iki elini Nella'ya doğru uzatıyor. Nella ayaklarını tekmeliyor ve Amber onu elinden almasına izin veriyor.

Bruce bir bebekle doğal görünüyor, kendisi de büyümüş bir çocuk. Bebeği kucağına alıp bebekçe konuşurken ve bebek ona gülümseyene kadar suratını buruştururken yüzündeki neşeye gülümsemeden edemiyorum.

Amber onun maskaralıklarına gülüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum Bruce." Sonra dikkatini bana çevirdi. "Görünüşe göre yeni bir bebek bakıcısı bulduk."

"Kesinlikle bebek bakıcılığı yapacağım," diyor. Bruce, Nella'yla birlikte mutfığa doğru yürüyor -ve kız kardeşime. "Peki senin adın ne? Ben Bruce. D.C. Eagles'ın kalecisiyim."

Kız kardeşim gülmemeye çalışarak dudaklarını yuvarlıyor.

"O benim *evli* kız kardeşim Farrah," diye cevap veriyorum onun yerine.

Ellerine bakıyor ve benim de aynı şeyi yapmama neden oluyor... ve o zaman evlilik yüzüğünü takmadığını fark ediyorum. Bu da ne demek oluyor?

"Farrah," diyor, sanki onun adını dilinde deniyormuş gibi.

Ona ters ters bakıyorum ama bana aldırış etmiyor.

Annem de merdivenlerden inmek için o anı seçiyor. Bruce'a bakıyor ve ona doğru koşuyor, onu ve Nella'yı kucaklıyor. "Bruce!"

"Bayan Remington, görüşmeyeli uzun zaman oldu!"

Nasılsın bebeğim?" İnledim. "Annemi ve kız kardeşimi yalnız bırakır mısın?"

Annem bana el salladı. "Görüyorum ki benim sevimli torunumla tanışmışsın."

Gözlerim Amber'a kayıyor, annemin Nella'dan torunu olarak bahsetmesi hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Anneme bakarken yüzü yumuşacık. O mesajları okuduğumdan beri ilk kez kalbim umutla çarpıyor. Theo'nun annesini Nella'nın hayatında istemeyeceğine eminim, üstelik

Nella'nın zaten şefkatli bir büyükannesi varken.

Theo ya da annesi hayatımızda olmak istese bile, sorun değil, diyorum kendime. Sadece Nella'yı sevecek daha fazla insan var.

Farrah fırını kapatır ve fırın eldivenlerini fırına en yakın çekmeceye koyar. Pijamasının önündeki unun tozunu alıyor, sonra da topuzunu karıştırıyor.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Bruce ve annemin dikkati dağılmıştı, bebekle uğraşıyorlardı.

"İyi misin, Farrah?" Sesimi alçaltarak soruyorum.

"Tabii ki," diye fısıldıyor. "Arkadaşın muzlu fındıklı kek ister mi?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor, neden bu kadar gergin davrandığını anlayamıyorum. "Hayır, kalmıyor" diye cevap veriyorum. İçimden bir ses Bruce'u bir an önce bu evden ve kız kardeşimden uzaklaştırmam gerektiğini söylüyor.

Ellerimi çırpıyorum. "Antrenmana geldiğin için teşekkürler Bruce. Sabah antrenmanda görüşürüz."

Bana bakıyor, alt dudağı dışarı çıkmış. "Ama bebeği kucağıma almayı bitirmedim. Ve henüz kahve içmedim."

Annem bana annelik azarıyla dolu bir bakış atıyor ve cezveye doğru ilerliyor, üstündeki dolaptan bir kupa çıkarıyor ve Bruce için dumanı tüten bir kahve dolduruyor.

Pes ederek mutfığa giriyorum ve bir kupa alıp kendim için kahve dolduruyorum. Görünüşe göre bu evde tek servis yapılan kişi Bruce. Annem ona kupasını uzatırken bana sırtıtıyor.

Bruce'un Nella'yı ve bir fincan kahveyi tutabileceğine güvenmediğim için benimkini tezgâhın üzerine koyup Nella'yı ondan alıyorum.

Kız onun kollarından kurtulup benimkilere doğru kayarken, "Çok bölgecisin, yeni bir yönünü görüyorum" diye fısıldıyor.

Bıkkın bir iç çekiyorum. Amber arkamdan gelip kollarını belime doluyor. Antrenmandan dolayı hâlâ terliyim ama o aldırıyor ve başını pazuma yaslıyor.

Bruce telefonunu şortunun cebinden çıkarıp bize doğrultarak, "Vay canına, çok tatlısınız," diyor. "Gelmiş geçmiş en şirin aile. Çocuklara göstermek için bir fotoğraf çekeyim." Konsantre olmuş bir şekilde dilini dışarı çıkarıyor ve iPhone'unun ekranına dokunarak bizim fotoğraflarımızı çekiyor. "Remy, gülümseyebilir misin? Güzel kadınlarla dolu bir evin var. Gülümsemek kolay olmalı, dostum!"

Annem şakacı bir şekilde omzunu itiyor. "Oh, Bruce! Seni haydut!"

Annemiz kadar etkilenip etkilenmediğini görmek için Farrah'ya bakıyorum ama o da Bruce'a sanki bir çizgi film karakteri canlanmış gibi aval aval bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de ona bir ya da iki kez aynı şekilde baktım.

Kız kardeşlerim geçen Noel'de bana Disney'in Frozen filmini izlettiler ve o filmde buz satan sarışın adam ürkütücü bir şekilde Bruce'a benziyordu. Sanırım bir geyiği vardı? Ya da bir geyik?

Kameraya gülümsüyorum ve o da haklı, kızlarım yanımdayken gülümsemek çok kolay. Amber ve Nella'dan bahsediyorum tabii ki. Annemi ve kız kardeşimi ne kadar sevsem de onlar *benim* kızlarım değil.

Bruce memnun bir gülümsemeyle çektiği fotoğraflara göz gezdiriyor, sonra telefonunu kaldırıp annemin verdiği bir fincan kahveyi içmeye devam ediyor.

Evim tam bir kaos.

Evlendiğimden beri ilk defa normalliği arzuluyorum. Amber benimle evlenmeden önce sahip olduğum normali değil, ama bir ev dolusu insan olmadığında bulabileceğimizi umduğumuz yeni normali.

Annem ve Farrah'ın Ohio'ya geri dönmesini, Bruce'un kendi lanet evine geri dönmesini ve tüm düşüncelerimi dolduran kadının kardiyoloğuyla başarılı bir takip randevusu almasını istiyorum.

Ama genellikle çok sakın ve sessiz olan evimde dönen kaosa rağmen, Amber ile Theo'nun mesajları hakkında konuşmak için bir an bulmalıyım.

BÖLÜM

OTUZ YEDİ

AMBER

BRUCE AYRILDIĞINDA, öğle yemeğini çoktan geçmişti. Tam bir karakter ve çok konuşuyor. Ford'un takım arkadaşlarını sevdiğini biliyorum ama tüm ziyaret boyunca sinirli görünüyordu. Sanki tüylerini karıştıran kızgın bir kuş gibiydi.

Nella'yı öğleden sonra uykusuna yatırdıktan sonra telefonumu kontrol etmek için odamıza gidiyorum. O kadar yoğun bir sabahı ki ikinci kez düşünmedim bile. Ta ki odaya girdiğimde Ford'un yatağın benim tarafımda oturduğunu ve azarlanmak üzere olan bir çocuk gibi baktığını görene kadar. Bu bakışı daha önce de görmüştüm, çocukken. Ama hep öğretmenleri ya da ailesi içindi. Bana hiç olmadı. Bu hoşuma gitmiyor.

"Telefonuna baktım," diye ağzından kaçırır, kendini ele verir. Ford bir elini kısa saçlarında gezdiriyor. "Sana vermek için aldım ama Theo'dan mesajlar gördüm. Mahremiyetinizi ihlal ettiğim için özür dilerim."

Kaşlarım havaya kalktı. Mesajlarımı okuduğu için Ford'a değil, bu daha az umurumda olamazdı. İsterse tüm telefonumu karıştırabilir, ama sadece kaydettiğim bir sürü balyaj saç rengi videosu bulacaktır.

Beni endişelendiren şey Theo'nun bana mesaj atması. Bu ismi duyunca kanım dondu. Adama karşı artık hiçbir şey hissetmiyorum ama ya bu Nella'yla ilgili bir şeyse?

Telefonuma doğru koşuyorum ve ekrana dokunarak mesajları açıyorum ve bir an için onları okuyorum. Yorumları karşısında nefesim kesiliyor ve elimi ağızımla kapatıyorum.

Ford ayakta duruyor, yüzü üzgün bir köpek yavrusu kadar kasvetli. Özüne karşılık vermediğini fark ederek elimi koluna koyuyorum. "Ford, sorun yok. Saklayacak bir şeyim yok. Sadece Theo'nun bir yıllık sessizlikten sonra mesaj atmasının şokunu yaşıyorum." Başımı sallıyorum, elimi bırakıyorum ve yanıma düşmesine izin veriyorum.

Ford bir nefes verdi, muhtemelen ona kızmadığım için rahatlamıştı, sonra "Annesini gördün mü?" diye sordu.

"Şükran Günü'nden sonra," diye itiraf ediyorum. "Bunu tamamen unuttum. Markette ona rastladım ve Nella'yı görünce çok şaşırdı. Sanki kafasında hesap yapıyor gibiydi. Ama sonra aceleyle gitti ve ondan başka bir şey duymadım - ya da Theo'dan." Yatağa yığıldım. "Şimdiye kadar."

Ford yanıma oturuyor ama beni sıkıştırmıyor. Kendisi de boşluğa ihtiyaç duyduğundan, insanlara yer vermekte iyidir. "Hâlâ hıyarın teki."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Evet."

"Ne yapmak istiyorsun? Nella'nın onları tanımasını istiyor musun?" diye soruyor usulca ve ben başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. Yüzünde hiçbir yargılama yok. Her iki durumda da beni destekleyeceğini biliyorum.

İnledim. "Bilmiyorum. İsterse onları bilmemesini hiç istemem ama bana söyleyecek yaşta değil tabii ki. Bencilce, onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Annesi bana pek dostça davranmadı ve Theo beni terk etti." Telefonumu yatağa atıp dirseklerimi dizlerime koyarak öne doğru eğildim. "Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Ses tonu cevap vermek için acele etmemi gerektirmiyor."

"Seninle böyle konuştuğu için onu boğazlayabilirim." Ford'un sesi sert. Profiline bakıyorum ve çenesini sıkıldığını görüyorum.

Elimi kalçasına koyuyorum ve ona hüzünlü bir gülümseme sunuyorum. Bu benim baş etmem gereken bir sorun ve benim dramımın onu etkilemesini istemiyorum. Bu adil olmaz.

Çenesi bükülüyor ama sıcak elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Özür dilerim. Hayatını yaşayan, nefes alan bir kasırgaya çevirmişiz gibi hissediyorum."

Bana bakıyor, kahverengi gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Neyse ki fırtınaları hep sevmişimdir."

Kendimi tutamayarak kollarımı boynuna doluyor ve sıkıca sarılıyorum. Eğer bir fırtına olacaksa, onu başka biriyle atlatmak istemem.

İki gün sonra kardiyoloğumla bir kontrol randevum vardı. Ford'un antrenmanda olması gerekiyordu ve Sally de Nella ile evde kaldı. Yani bekleme odasında sadece Farrah ve ben vardık. Farrah da geldi çünkü henüz araba kullanma iznim olmadığı için birinin beni buraya getirmesi gerekiyordu. Umarım bugün tüm normal faaliyetler için izin alırım ve ciddi bir şekilde iş ve çocuk bakımı aramaya başlayabilirim.

Bir hemşire bekleme odasının kapısını açar ve elindeki panoya bakar. "Bayan Remington?"

İsmi duyunca kalbim çarpıyor ve ayağa kalkıyorum. "O benim."

Farrah bana göz kırıyor, bir yemek dergisi kapıyor ve bekleme odasındaki sandalyede rahatına bakıyor.

Hemşire beni ameliyat öncesi randevumun olduğu odaya götürdü. Hayati değerlerimi alıyor ve bana bazı sorular soruyor. Soruları beni geriyor ama kalp atışlarımı dinledikten sonra gülümsüyor ve her şeyin yolunda gittiğini söylüyor.

O gidiyor ve kardiyoloğum Dr. Montgomery kısa bir süre sonra içeri giriyor. "Harika görünüyorsun Amber. Sağlıklı ve mutlu," diyor stetoskopunu kulaklarına götürerek. Hemen işe koyulup kalbimi dinliyor ve duyduklarını başıyla onaylıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Nefesimi tuttuğumu bile fark etmemiştim ve Dr. Montgomery bu ses üzerine kıkırdadı.

Bir hemşire geliyor ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bana EKG çekiyor. Dr. Montgomery hemşireyle birlikte odada kalıyor ve EKG'nin gösterdiklerinden memnun görünüyorlar.

"İyi iyileşiyorsun ve kalp atış hızın mükemmel görünüyor. Artık rahatlayabilirsin, tamam mı?" Gülümsüyor ve stetoskopunu boynunun arkasından geçiriyor. "Herhangi bir baş dönmesi veya bulanık görme yaşadınız mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Kesiğin olduğu yerdeki ağrı dışında kendimi harika hissediyorum."

Başını salladı. "Evet, bu beklenen bir şey. Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, Tylenol ile idare ediyorum."

Her doktorun muayenehanesinde bulunan tekerlekli taburesine oturuyor. "Sanırım normal aktivitelere devam etmekte özgürsünüz. Araba kullanmak, çalışmak, seks."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu fark ediyorum.

Gözlerini kaçırıyor, muhtemelen utandığımı fark ediyor. Dr. Montgomery küçük masanın üzerinde duran bilgisayara bazı notlar yazıyor.

Sonunda bana döndü. "Herhangi bir sorunuz ya da endişeniz var mı?"

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz."

"Üç aylık bir kontrol randevusu almak için resepsiyona uğrayın ve baş dönmesi ya da göğüs ağrısı yaşarsanız aramaktan çekinmeyin, tamam mı?"

Çabucak başımı salladım. "Pekâlâ. Kalbimi düzelttiğiniz için teşekkürler," diyorum, bu randevudan nasıl ayrılacağımı bilmeden. Bir hafta önce kalbimi onaran doktoru görmek, sadece artık sağlıklı olduğumu ve ölebileceğimi düşünürsem aramamı söylemesi garip bir şekilde hayal kırıklığı yaratıyor.

Dr. Montgomery kıkırdıyor. "Sadece işimi yapıyorum."

Farrah'la park yerine doğru yürüdüğümüzde, anahtarları almak için elimi uzattım. O da isteksizce anahtarları veriyor - yeni kamyonetimin büyük bir hayranı. Ama onu benden daha iyi park edemez. Kamyonet görüldüğünde gülmek için kendimi zor tutuyorum, neredeyse iki park yeri kaplıyor.

Büyük aracın kilidini açıyorum ve yerleşik basamaklı tabure sihir gibi katlanıyor. Yukarı çıkıp kamyonete biniyorum ve Farrah kahkahalara boğuluyor. Sırıtiyorum, bu sese bayılıyorum. Gülüşü Ford'unkinin daha kadınsı bir versiyonu gibi.

"Çok küçüksün. Bu şeyin sürücü koltuğuna oturmanı izlemek çok komik görünüyor. Ebeveynlerinin ayakkabılarını giyen bir çocuk gibi."

Yolcu koltuğuna kaydığında ona alaycı bir bakış fırlatıyorum. Benden birkaç santim daha uzun ama Colby'nin nişanlısı Noel kadar uzun değil. "Bir kadın için ortalama boyda olduğumu bilmeni isterim."

Kıs kıs gülüyor. "Topuklu ayakkabılarla mı?"

Çenem düştü. "Hâlâ iyileşmekte olduğum ve benim için üzüldüğün zamanlarda seni daha çok seviyordum. Şimdi araba kullanabilirim ve sen bir teslimatçıyı kovalayan bir chihuahua'dan daha acımasısın."

"Beni bir chihuahua ile karşılaştırmaya nasıl cüret edersin! Onlar gerçek köpek mi ki?"

Yoksa kedi olarak mı nitelendiriliyorlar?"

"Bence bu soru her yerdeki kedilere hakaret içeriyor," diye karşılık veriyorum ve kamyoneti çalıştırıp park yerinden geri geri çıkıyorum.

Birkaç hafta geçmesine rağmen araba kullanmak doğal geliyor. Bileğimdeki hala hassas olan deri, direksiyonu çevirdiğimde biraz çekiliyor ama

Fena değil. "Bu bana şunu hatırlattı. Ford'a bir köpek almak istiyorum."

"Onu başka bir köpekle görmeyi çok isterdim. Moose'u çok severdi."

"Onları birlikte izlediğimi ve Ford'un onun yanında ne kadar sakin olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Artık böyle bir desteğe ihtiyaı olmadığını biliyorum ama yine de etrafında bir köpek olmasından hoşlanacağını düşünüyorum."

"Artık onun Moose'u sensin." Ben sürerken bana bakıyor. "Onu sakinleştiriyorsun, iyileştiriyorsun. Sanırım hep öyle yaptın."

İltifatı karşısında yüzüm kızardı. Ford'un bana böyle ihtiyaı olduğunu sanmıyorum ama yine de bunu duymak güzel.

"İyileştikten sonra bir köpek hakkında konuşabileceğimizi söyledi. nce bir iş bulup yeniden çalışmaya başlamak istiyorum - her seferinde bir şey." İçimi ektim. "Yavru bir köpek alıp da ben işteyken zavallı şeyi kulübede tutmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Farrah bacak bacak üstüne atıyor, sonra ellerini dizlerine koyuyor, düşünceli görünüyor. Bir ışık kırmızıya dönüyor ve kamyoneti durdurup tüm dikkatimi Farrah'ya veriyorum. "Ne oldu?"

Aklından geçenleri söylemek istediğinden emin değilmiş gibi alt dudağını ısıyor. "İşe döndüğünde bir dadın olacak mı?"

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı yeşile dönen ışığa çeviriyorum. Gaz pedalına hafifçe basıyorum ve motor yeniden canlanıyor. "Evet, kardeşinle oturup tüm bunları konuşmam gerekiyor."

"Ya ben Nella'nın dadısı olsaydım?"

Gözlerim açılıyor ve yola geri dönmeden önce ona kısa bir süre bakıyorum. "Ohio'daki işin ne olacak?"

Yüzünü buruşturuyor. "Annemle buraya gelmeden hemen

nce bıraktım." "Farrah Remington, sırlarla dolusun."

İnliyor. "Biliyorum. Anneme ve Ford'a, herkese itiraf etmem gerekiyor. Ama her şey çok yoğundu ve doğru zamanı bulamadım."

Ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum. "Bazen doğru zamanı yaratmamız gerekir. Nella'nın dadısı olmanı çok isterim ama Ford'un haberi olmadan evet ya da hayır diyemem."

"Tamam, herkese söyleyeceğim, söz veriyorum." Pantolonundaki bir delikle oynayarak çitle çeviriyor. "Ama dadı olsaydım, yavru köpeğe de bakabilirdim."

"Farrah," diye uyarıyorum. "Kardeşinle konuş." "Tamam."

BÖLÜM

OTUZ SEKİZ

FORD

Maçtan sonra soyunma odamızdaki duştan çıkıyorum. Bu gece kazandık ve attığımız beş golün ikisini Thomas attı. Bu diziliş karışıklığının gerçekten işe yaradığı için rahatladım.

Belime yeni bir beyaz havlu sarıyorum, duş ayakkabılarımı giyiyorum ve odama geri dönüyorum. Soyunma odamız sadece bir soyunma odası değil. Milyonlarca dolar kazanan profesyonel sporcular için uygun olan tüm zil ve düdüklere sahip.

Maun ağacından yapılmış ve mükemmel bir şekilde cilalanmış gömme dolaplar geniş dikdörtgen alanı kaplıyor. Zeminin ortasını kaplayan dev bir halının üzerinde elbette bir kartal yer alıyor. Tavanın neredeyse tamamını kaplayan ışık ise devasa bir Eagles logosu. NHL'de gördüğüm en havalı soyunma odalarından biri. Ve personelin bizim için burayı bu kadar temiz tutmasını takdir ediyorum. Farrah'ın personele hediye olarak yaptığı ekmeklerden getirmeliyim. Tanrı biliyor ya, evde yeterince unlu mamulümüz var.

Odama vardığımda çocukların bir araya toplandığını görüyorum. Bruce hâlâ pedlerinin içinde ve West ile Colby'ye fısıldıyor. Mitch onları görmezden geliyor, çoktan duş almış, giyinmiş ve soyunma odasından çıkıp nişanlısının evine doğru yol alıyor.

Duş kaydıraklarımın topuklarıma çarpma sesiyle başlarını kaldırıyorlar. Bruce anında susuyor.

"Neler oluyor?" Konuşmaların dışında kalan kişi olmaya alışık olmadığım için soruyorum. Erkeklerin sırlarını dökmek ve tavsiye almak için geldikleri kişi hep bendim. Bilmekten ne kadar hoşlandığımı yeni yeni fark ediyorum. A

Bensiz iyi bir şey tartışıyor olmaları omurgamdan aşağıya doğru rahatsız edici bir karıncalanma yaratıyor.

Drama sever miyim? Hmm. Daha sonra incelenecek bir şey.

West ve Colby sırtarak kafalarını bana doğru çeviriyorlar.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Omuzlarım gerildi. Bu gerçekten hoşuma gitmiyor.

Colby omuz silkiyor. "*Beni* kız kardeşlerinle hiç tanıştırmamış olmanı ilginç buluyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum. Colby son birkaç yılda çapkınlıklarını törpüledi ve nişanlısıyla tanıştığından beri yepyeni bir adam oldu ama daha önce kız kardeşlerimin yanına yaklaşmasına asla izin vermezdim.

"Sizi onlarla tanıştırmaktan bilerek alıkoymuyordum, sadece buraya pek gelmiyorlar. Biri evli, diğeri de yeni nişanlandı."

Bruce pedlerine bakar ve West onu kafasının arkasına vurur. "Dostum. Evli kadınlardan bahsediyor olamazsın."

Bruce ellerini havaya kaldırır. "Yüzük takmıyordu!"

Kaşlarımı çatıyorum çünkü haklı, bunu ben de fark ettim. Farrah her zaman yüzüğünü takardı ve dün sabaha kadar, evlendiğinden beri onu yüzüksüz gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Buna bir de neredeyse bir yıldır kocasını görmediğimi ya da kocasından bahsedildiğini bile duymadığımı ekleyin. Çok ilginç.

"Yemek yapıyordu," diye cevap veriyorum, bunun oldukça iyi bir bahane olduğunu düşünüyorum. Un, hamur falan derken.

"Sürüngen olmaya çalışmıyordum; sadece çocuklara kız kardeşinle tanıştığımı söylüyordum. Saygısızlık etmek istemem ama o hayatımda gördüğüm en güzel kadın."

Başımı sallıyorum. Erkekler bir kadının fiziksel olarak çekici olduğunu fark edebilirler.

Ama bu konuda kız kardeşimden bahsetmesi garip değil mi? Evet.

"Tamam. Güzel." Kurulanmayı bitirip spor çantama uzanıyorum. "Ama sanırım hepimiz ne kadar çekici olursa olsun, kız kardeşlerin sınır dışı olduğu konusunda hemfikiriz. Öyle mi?"

Bruce çılgınca başını sallıyor, sanki kışını tekmeleyeceğimi düşünüyor. Bu gülünç çünkü ben takımdaki dövüşçülerden biri değilim. Mitch'in bir kız kardeşi olsaydı, bu konuşma çok daha farklı olurdu.

West dudaklarını yuvarlar. "Yani, en iyi arkadaşımın kız kardeşiyle evlendim."

Çantamdan temiz kıyafetlerimi çıkarıp iç çamaşırlarımı giydikten sonra dolabımda asılı duran takım elbise çantasının fermuarını açıyorum. "Ama Farrah zaten evli." *Sanırım öyle.* "Ve yarın Ohio'ya dönüyor. Yani, bu tartışmalı bir konu."

Colby başını sallayarak beni onaylıyor. "Doğru. Brucey, evli kadınlara hayranlık duyuyor olamazsın."

Bruce derin bir iç çeker, adının yazılı olduğu bölmenin önündeki banka oturur ve bacak pedlerinin cırtlarını çözer. "Anlaşıldı." Pedlerinden başını kaldırıp bana bakıyor. "Hiç bekâr kız kardeşin yok, değil mi?"

"Hayır." Gözlerimi deviriyorum.

"Yazık."

Ertesi sabah çok yorgunum. Oyun geceleri geç saatlere kadar sürüyor ve benim sekizde kalkmam gerekiyor çünkü annem ve Farrah bugün dışarı çıkıyorlar. Annem erken kalkmak istiyor; sanırım babamla birbirlerini gerçekten özlüyorlar.

Merdivenlerden indiğimde Amber, Farrah ve annem çoktan masaya oturmuşlardı. Nella hâlâ uyuyor olmalı. Üç kadın da -tahmin ettiğiniz gibi- üzerine tereyağı ve bal sürülmüş taze ev yapımı ekmek yiyor. Ama ekmek bile sabah ışığında Amber kadar şahane görünmüyor. Kızıl saçları dökülmüş, dalgalı ve uçlarındaki pembelik zamanla solmuş. Çoktan giyinmiş, pembe hımbıl tulumun altına beyaz bir tişört giymiş. Tulum yumuşak görünüyor, pijama kumaşı gibi. Onu görünce ağzım sulanıyor. Tek düşünebildiğim birkaç gece önce paylaştığımız öpücükler. Ama antrenman ve ertesi günkü maç yüzünden onu neredeyse hiç görmedim. Dün doktorunun ona normal aktiviteler için izin verdiğini ve kamyonetini sürebileceğini mesaj attı. Ama dün gece maçıtan eve döndüğümde o derin bir uykudaydı ve benim daha fazla öpücük hayalim geri plana itildi.

Annem ve Farrah gider gitmez ve burada sadece bizim küçük ailemiz kaldığında, ona daha fazla öpücük vaat eden gizli bir gülümseme atıyorum. *Bizim küçük ailemiz.* Vay canına, bu kulağa hoş geliyor. Ve Nella'nın hiçbir şeyden haberi yok, bu da karımı istediğim zaman öpebileceğim anlamına geliyor.

Amber ona attığım bakışa kaşını kaldırıyor ve sırtıyor. Yeşil gözleri ekmeğiyle oynayıp onu kıran kız kardeşime kayıyor

yemek yerine küçük parçalara ayırın.

Gergin görünüyor. Gerçekten gergin. Ve Amber nedenini biliyor gibi görünüyor.

Neden son zamanlarda hayatımdaki herkes benden sır saklıyor?

Annem bir lokma ekmek yuttuktan sonra varlığını fark etti. "Ford! Günaydın. Otursana, çünkü kız kardeşin bizimle konuşmak istiyor ve merakımdan çatlıyorum."

Karımın yanındaki açık koltuğa oturduğumda, saçlarının kokusu yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Kokusunun tatlı ve mükemmel olması dışında, daha çok yanak okşar gibi. Yüzümü saçlarına gömmek ve teninin kokusunu iliklerime kadar çekmek istiyorum. Onun yerine elimi kalçasına koyuyorum. Bana bakıyor ve göz kırpmıyor. İnlemek ve annemle Farrah'ın bir an önce gitmesini sağlamak istiyorum.

Farrah boğazını temizliyor ve dikkatimiz yüzüne kayıyor. Elleri masanın üzerinde birbirine kenetlenmiş ve alyansını takmıyor. Tekrar. Gözleri ellerinde, hiçbirimize bakmıyor.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ama Connor ve ben bir süredir ayrıyız."

Annemin nefesi kesildi. "Ne?"

Farrah onu görmezden geliyor ve devam ediyor: "Bu uzun bir hikâye, eve dönerken daha fazla anlatabilirim ama temelde çocuk sahibi olmak benim için zor olacak. Sanırım yas tutuyordu ama benimle birlikte yas tutmak yerine... yalnız kalmak istiyordu. Ve bu ayrılık boşanmak istediğini açıkça ortaya koydu. Evi satabilmemiz için eve gidip eşyalarımı toplamam gerekiyor ama Ohio'da her şey yoluna girdiğinde birkaç hafta içinde buraya dönmek istiyorum."

Sonunda başını kaldırıp doğrudan bana bakıyor. Tanıdık mavi gözleri - anneminkilerle aynı renk - sanki bir tepki bekliyormuş gibi benimkilerden ayrılmıyor.

"Burada kalmak istiyorum Ford. Eğer sorun olmazsa. Amber işe döndüğünde Nella'nın dadısı olabilirim."

Sersemlemiş bir halde gözlerimi birkaç kez kırptırıyorum. Oda bir dakika boyunca sessiz kaldı. Bir yandan karımı tamamen kendime istiyorum. Daha fazla öpmek, onu daha fazla keşfetmek istiyorum. Diğer yandan, Amber işe geri dönmek istiyor. Ve hesaplarıma göre Luxurious Lather'dan her an bir telefon alabilir. Farrah da çok güvenilir bir dadı olur tabii. Ama onun aynı evde olması Amber ve benim için daha az mahremiyet demek.

"Peki ya senin işin?" Sonunda konuşabildiğim için soruyorum. Farrah bir pazarlama şirketinde etkinlik koordinatörü olarak iyi para kazanıyor.

"Aslında" diyor, gözleri annemize kayıyor, "buraya gelmeden hemen önce bıraktım."

Annem tekrar nefes nefese kalır. "Oh, Farrah. Neden bize daha önce söylemedin? Çok özür dilerim."

"İstedim ama gerçekten Connor'la işleri yoluna koyacağımızı ve kimsenin bundan haberdar olmayacağını düşünmüştüm. Ama on aydır ayırıyoruz ve o evliliğimizden ayrılmak istiyor. Ve dürüst olmak gerekirse, beni hasarlı olarak gören biriyle birlikte olma fikri beni heyecanlandırmıyor."

Annem sandalyesinden kalkıp kızının arkasına geçiyor ve kollarını omuzlarına doluyor. "Sen zarar görmedin. Ve o adam gitmene izin verdiği için aptalın teki."

Farrah'ın gözlerinden birkaç damla yaş süzülür. "Teşekkürler anne."

Amber'a baktığımda çoktan bana baktığını görüyorum. Yüzümü dikkatle inceliyor, sonra sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırıyor.

Kaşlarımı çatarak sessizce soruyorum, *senin için sorun olur mu?*

Çenesini eğiyor - zar zor fark ediliyor, ama bunun yankılanan bir ses olduğunu biliyorum

Evet.

"Burada kalabilirsin," diye duyurdum. En azından Amber'la baş başa iki hafta geçireceğim.

Farrah sandalyesinden fırlıyor, bu sırada neredeyse annemi deviriyordu, sonra koşarak yanıma gelip bana sarılıyor. Ben oturduğum ve o ayakta olduğu için garip bir durumdu.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" Farrah daha sonra Amber'a sarılıyor.

"Yani Ohio'da sadece bir çocuğum mu kalacak?" Annem bir eli kalçasında soruyor. "Yakınımda olmaman çok garip olacak." Sesi çatlıyor.

"Özür dilerim anne. Artık orada yaşamak istemiyorum. Onunla markette karşılaşıyorum ya da onu başka kadınlarla çıkarken görüyorum. Yepyeni bir başlangıç istiyorum, anlıyor musun?"

Annem başını sallar. "Anlıyorum, anlıyorum." Sandalyesine geri oturur ve Farrah da oturur. "Yolculuk sırasında bana bundan daha fazla bahsedecek misin?"

Farrah iç çekiyor, gözleri yine yaşlarla doluyor. "Söz veriyorum. Connor belli ki beni sabırlı olacak kadar sevmemiş. Muhtemelen bir randevu profili oluşturacak ve yumurtalıkları en iyi durumda olan birini aradığını söyleyecek.

sağlık." Burnunun ucuyla gülüyor ama işin içinde mizah yok ve hepimiz endişeli ifadelerle ona bakıyoruz.

Amber kolunu Farrah'ya dolamak için hareket eder. "Burada seni bekliyor olacağız."

Anneme sarılıp vedalaşmak için yaklaştığımda, çenesinin dişlerini gıcırdatıyormuş gibi çalıştığını fark ediyorum. Kız kardeşime karşı takındığı sakın tavra rağmen, bir zamanlar Remington ailesine kabul ettiğimiz adam hakkında ağır sözler söylediğinden eminim. Connor, kızlarına bakması için güvendikleri bir adamdı. Sonsuza kadar. Hastalıkta ve sağlıkta. Ve sefil bir şekilde başarısız oldu.

Ben de kızgın hissediyorum ama kavgaya girecek zamanım yok. Lanet olası karımı öpecek zaman bile bulamıyorum.

BÖLÜM

OTUZ DOKUZ

AMBER

Farrah ve Sally'ye veda ettikten sonra Ford'la aramızda bir gariplik oldu. Ve bundan nefret ediyorum. Tekrar yalnız kaldığımız için ikimiz de nasıl davranacağımızı bilmiyormuşuz gibi geliyor. Özellikle de o öpücükten sonra.

Kesinlikle tekrarlamak istediğim bir öpücük, ama onun bu konuda ne hissettiğini bilmiyorum. Pişman mı? Boşluk mu istiyor?

Ön pencerede yan yana durmuş, annesi ve kız kardeşinin Ford'unkine benzer zevkli malikânelerin sıralandığı caddeden uzaklaşmalarını izliyoruz. Aramızdaki rahatsız edici gerilime bir dakika daha dayanamıyorum ve daha fazla kahve almak için mutfağa geri dönmek için hareket ediyorum. Ama Ford'un refleksleri hızlı ve bileğimi kavramak için uzanıyor - hala iyileşmekte olan küçük bir yara izi olmayan bileğimi.

"Lütfen gitme." Bana bakıyor ve gözlerindeki aciliyeti görüyorum. Elinin hafifçe kolumu kavradığı yere bakıyor ve elini aşağıya doğru hareket ettirerek parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

Bir mucize eseri, aramızdaki boyut farkına rağmen ellerimiz birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor. Elinin benimkini sarması küçük bir teselli. Minyatür bir sarılma gibi. Ford'un gözleri ellerimizin birleştiği yere bakıyor.

Uzanıp parmağımı o yakışıklı çene çukuruna yerleştiriyorum. Eskiden onunla dalga geçtiğim gamzeye. Gözlerinin içine bakabilmek için parmağımın başını yukarı kaldırıyorum. Gözlerimiz kilitlendiğinde, oradaki azabı görüyorum ve tüm vücudum ısınıyor.

O sıcak, kahverengi derinliklerde pişmanlık yoktur. Sadece özlem. Ve belki biraz da korku? Belki de bunu bu kadar çok istemesi onu korkutuyor.

Bizi çok istiyor. Anlayabileceğim bir duygu. Ford duygularını ifade eden, ne düşündüğünü kelimelere döken biri değil. Ama benim ihtiyacım olan da bu.

Ne istediğini yüzünden anlayabiliyorum ama söylemesi gerek. "Hey, Ford?"

"Evet," diye fısıldıyor.

"İçinden düşündüğün o şeyi yapıyorsun ama benim o düşünceleri duymaya ihtiyacım var... burada." Elim çenesinden yanağına doğru götürüyorum, sabahki kirli sakalının avucuma değmesinin tadını çıkarıyorum.

Zar zor duyulabilen yumuşak bir kahkaha atıyor. "Özür dilerim." Sırıttıyor. "Sadece, seni tekrar öpmeyi gerçekten istediğimi düşünüyorum. Ve bunu istemeyebileceğinden korkuyorum. Ayrıca benim sana olan hislerimin seninkilerin bana olan hislerinden çok daha güçlü olduğunu düşünüyorum." Duraklıyor. "Ve bu sorun değil, ama sadece sana karşı güçlü hisler beslediğimi bilmeni istiyorum. Ve uzun zamandır hissediyorum."

Bakışlarını tutuyorum. Dürüstlüğü ve duygularını bu kadar açık bir şekilde ifade etmesi karşısında şok oldum.

Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Ve şimdi söylemem gerekenden çok daha fazlasını söylediğim için endişeleniyorum."

Parmak uçlarıma kadar yükselip kollarımı boynuna doluyorum ve kendimi ona doğru bastırıyorum. Kolları en sarhoş edici kucaklamayla beni sarıyor. Ağzım boynuna değiyor ve oraya bir öpücük konduruyorum. Teni dudaklarımın altında sıcak, tanıdık kokusu beni sararken sıcak ve rahatlatıcı.

"Günlerdir o öpücükten başka bir şey düşünmedim," diye fısıldıyorum boynunun güçlü sütununa. Ford her yerde güçlü, çocukken altında oynadığımız meşe ağacı kadar sağlam.

Ford bana sarılmaya devam ediyor ve ben bu dokunuşu hafife almıyorum. Çünkü onun herkesten şefkat görmediğini biliyorum. Bu özel bir şey, bu kalıcı fiziksel temas. Suyu test ederken başımı yukarı eğiyorum ve burnumun ucunu kulak memesi boyunca gezdiriyorum. Saçlarının yeniden kulaklarının tepesine degecek kadar uzadığını fark ediyorum ve daha sonra saçlarını kestirmek için aklıma bir not alıyorum.

Kulak memesine nazik bir öpücük konduruyorum ve Ford keskin bir nefes alıyor, parmakları beni tuttuğu yerde sırtıma saplanıyor. Acı vermiyor, sadece kanımı kaynatacak kadar sert bir baskı uyguluyor.

Ellerinden biri yukarı kalkıp saçlarımın arasına giriyor ve başımın arkasını kavıyor. Artık hareketlerimin kontrolü onda ve ben de bundan gayet memnunum. Ford elini kullanarak başımı arkaya doğru eğiyor ve sonra öne doğru atılıyor.

Sıcak ağzı benimkine değdiğinde, onun içinde eriyorum. Kollarında gevşeyebilmem için bedenimi destekleyecek kadar güçlü olmasına bayılıyorum. Öpücük rüya gibi, neredeyse fazla mükemmel.

Ellerinden biri sırtımda biraz daha ilerliyor ve kığımın kıvrımının hemen üzerinde duruyor. Ağzına karşı gülümsüyorum, elini daha aşağı indirmek istediğini biliyorum, ama o çok fazla centilmen.

"Bu kadar eğlenceli olan ne?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Kendine hakim *olman* takdire şayan ama biz evliyiz, biliyorsun."

Bir kahkaha atıyor, gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine yaslıyor. Gözlerinin kapalı olduğunu görmek için yukarı bakıyorum, aramızdaki yakınlığın tadını çıkarıyorum. Sonra eli biraz daha aşağıya iniyor ve kığıma dayanıyor.

Göğsünden kısık bir ses yükseliyor ve hâlâ kendini tuttuğunu anlıyorum. "Beni iyi hissettir kocacığım," diye fısıldıyorum, yarı cesaret, yarı rica.

Ve bununla birlikte kontrolü kırılıyor ve beni yukarı kaldırıyor. Bacaklarım istemsizce ona sarılıyor ve beni merdivenlerden yukarıya kadar taşıyor. Ağırlığımı kaldıramayacağı ya da beni düşüreceği konusunda en ufak bir endişe bile duymuyorum. Bu adamın kollarında tamamen güvende olduğumu biliyorum.

Ford beni odasına taşıdı. Düzeltiyorum... *bizim* odamıza. Beni nazıkçe yatağa yatırdı ve üzerimde gezindi. Gözlerinin vücuduma dalması ve sonra tekrar yukarı çıkması, şimdiye kadar yaşadığım en samimi şey gibi geliyor. Çünkü fiziksel bir bağ kurmadan önce bile birbirimizi seviyorduk.

"Ben hiç..." diye fısıldıyor, duraksıyor ve göz temasını kesiyor. Kendinden emin değil ve bundan nefret ediyorum. Bu güzel adamdan. "Ama seni... çok istiyorum."

"Ben de seni istiyorum," diyorum ona, uzanıp yüzünü kendime doğru çekerek. "İstediğin kadar ağırdan alabiliriz."

Başını sallıyor, bana bakmak için geri çekiliyor, gözleri gözlerimi yakıyor. Gözbebekleri o kadar koyu, o kadar büyük ki, artık irislerinin nerede başladığını söyleyemiyorum, gözleri sadece erimiş arzu havuzları.

Sonra beni öptü ve sonunda bıraktı.

BÖLÜM

KIRK

FORD

VAY CANINA. Beynimdeki tek düşünce bu.

Bir ömür boyu özlemini çektikten sonra tüm hayalleriniz gerçekleştiğinde ne yaparsınız? Buradan nereye gideceğiz? Beyin hücrelerimi bir daha nasıl kullanacağım?

Beynim bulanık, karmakarışık, rahatlama. Amber benim odamda uyuduğundan beri her zamankinden daha iyi uyuyorum. Her zamanki yatma zamanı rutinimi yapmama, vücudumu olması gerektiği gibi uyumaya ikna etmeye çalışmama bile gerek kalmadı. Ama bu farklı. Sanki tüm vücudum bir rahatlama halinde.

Buna alışabilirim. Bütün erkeklerin eve, kadınlarına dönmek için bu kadar acele etmelerine şaşmamalı.

Vay canına.

"Ne düşünüyorsun?" Amber yanımda yatıyor. Sabahın erken saatlerinde yatak odamın penceresinden içeri süzülen ışık, saçlarının kızıl tellerini alev gibi aydınlatıyor.

Elini tutup ağzıma götürüyorum, her bir parmak ucunu öpmek için zaman ayırıyorum ve tırnaklarındaki soluk pembe cilaya dikkat ediyorum.

"Ambs, zihnim pelte gibi. Hiçbir şey düşünemiyorum. Sadece... mutluyum."

Gülümsüyor, güzel pembe dudakları ayrılıyor. "Ben de mutluyum. Gerçekten mutluyum." Amber iç çekerek bana yaklaşıyor ve başını göğsüme gömüyor. "Daha önce bana karşı güçlü hislerin olduğunu ve benimkilerin muhtemelen o kadar güçlü olmadığını söylemiştin." Zümrüt gözleri yüzümü tarıyor. "Ford, duygularım yeni olabilir ama daha az güçlü değiller. Sana söz veriyorum."

Elini göğsüme götürerek duraklıyor. "Bana karşı olan duyguların

gençken başladı ve uzun bir süre boyunca büyüdü. Onlar sağlam ve

kararlı... senin gibi."

Gülümsüyorum, yumuşak tenini hissetmek hoşuma gidiyor ve bana bakışını daha da çok seviyorum. Oradaki güven ve hayranlık. "Ama duygularım vahşi ve kayıtsız... tıpkı benim gibi."

Göğsümün içindeki aşk girdap gibi dönüyor ve içimde patlıyor. Midem çılginca çırpınıyor ve tenim sıcaklıkla patlıyor. Ona daha yakın olmak isteyerek bir kolumu beline doluyor ve onu göğsüme çekiyorum. Tamamen bana yaslanana kadar onu öne doğru çekiyorum, kolları boynuma dolanıyor.

Boynunu öpüyorum, daha önce beni orada öptüğünde hissettiğim ateşi hatırlıyorum. Yumuşak tenini dudaklarımda hissetmekten zevk alıyorum, teninin tatlı tadının tadını çıkarıyorum, onun hipnotik kokusunu içime çekiyorum, bu koku şimdi yeni bir şey yapmak için kendi kokumla karışıyor. Heyecan verici ve umut dolu bir şey.

"Karım," diye fısıldadım kulağına.

Hafifçe mırıldanıyor ve kulağının hemen altındaki deri bölgesinin ekstra hassas olduğunu fark ediyorum. Bir süre o noktayı keşfetmek istiyorum.

Bebek telsizinden gelen bir feryat beni ürkütüyor. Elimde olmadan Amber'ın kulağına doğru kıkırdıyorum. Doğrusu, Nella'nın bu kadar geç saate kadar uyuması bir mucize. Birlikte bu kadar değerli zaman geçirebilmemiz. Ama Nella'yı görmek, onu kucağıma almak için de sabırsızlanıyorum. Amber'ı anne rolünde izlemek için.

Amber da gülüyor. Kısık ve boğuk bir ses ve bebek telsizini görmezden gelmemi sağlıyor... sadece birkaç dakikalığına. Ama Nella'nın şu anda Amber'a benden daha çok ihtiyacı olduğunu bildiğim için kolumu çekiyorum.

"Onu getirmemi ister misin?" Amber yataktan kayarak çıkarken soruyorum.

Banyo kapısının yanındaki askıda asılı duran kapüşonlu tişörtü alıyor, dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor. Göz kırpıp kapüşonunu başından çekerek vücudunu örtene kadar manzarayı hayranlıkla izliyorum. "Sorun değil, ona ben bakarım."

Kapıdan çıkıp gidişini izliyorum, sonra sırt üstü dönüp ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum. Odamdaki tonozlu tavana bakarken Theo'dan gelen mesajlar aklıma geliyor ve ruh halimi biraz bozuyor. Düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum ama cevaplanmamış sorular bana eziyet etmeye devam ediyor.

Amber karnı doymuş ve mutlu bir Nella'yla aşağı indiğinde ona doğru yürüyorum ve bebeği almak için kollarımı uzatıyorum. "Onu ben tutarım. Sen git hazırlan."

Kaşlarını çatıyor ama Nella'yı bana teslim ediyor. Nella kollarıma girdiği anda sırtıyor. "Benden hoşlanıyor."

Amber gülüyor. "Bence seni benden daha çok seviyor. O tam bir hain."

Nella'yı tek koluma alıyorum ve boştaki elimle Amber'ı tekrar merdivenlere doğru nazikçe itiyorum. "Bu mümkün değil. Şimdi git. Hazırlan."

Topuklarını fayanslara vurmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Ne için? Ne giymem gerekiyor?"

Ona memnun bir gülümseme vererek geri çekiliyorum. "Kendini nasıl iyi hissedeceksen öyle giyin. Kızlarımı bir randevuya götürüyorum."

Amber ciyaklıyor ve merdivenlere doğru koşuyor. Yarı yolda duraklıyor ve dönüp bana bakıyor. "Biliyor musun, *ben* de senden hoşlanıyorum, en az Nella kadar." Yolun geri kalanını koşarak çıkıyor ve beni aptal gibi sırtırken bırakıyor.

O yukarıdayken ben kanepede oturuyorum, Nella'yı kucağımda oturur pozisyonda tutuyorum. Mırıldanıyor ve ağzıyla baloncuklar üflüyor. "Nella," diyorum ciddiyetle. "Seninle biraz konuşmamız gerek."

Önce cıvıldıyor, sonra sırtıyor.

"Görüyorsun ya, annenle evlenmek için senden hiç izin istemedim." Nella sıçradı.

"Yani, onunla evli *kalmak* için izninizi istiyorum. Onayınızı istiyorum, çünkü ikinizin sonsuza kadar benim olmanızı istediğim kadar kızlarımın da beni seçmesini istiyorum."

O sırtıyor, ben de gülümsüyorum.

"Güzel. Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim." Boğazımı temizliyorum. "Şimdi, nasıl görünüyorum?" Koyu renk kot pantolonuma ve beyaz poloma bakıyorum. Nella yüksek sesle geçiriyor ve benim gözlerim açılıyor. "Vay canına. Bu çok sert oldu. Gerçekten o kadar kötü mü?"

BÖLÜM KIRK BİR

AMBER

FORD REMINGTON'ın beni aşırı tıbbi borçtan kurtarmak için benimle evlenmesi kahramancaydı. Ve beni öpmesi hipnotize ediciydi. Ama benimle sonsuza kadar evli kalmak için kızımdan izin istemesi? Bu hayatımda duyduğum en şirin şeydi.

Merdivenlerin başında durup konuşmalarına kulak misafiri olmak muhtemelen biraz kurnazca bir davranıştı ama uzaklaşamayacak kadar sevimliydi.

Ford'un dolabındaki boy aynasına baktım ve bir dönüş yaptım. Saçlarımı Hollanda örgüsü şeklinde arkadan ördüm ve yüzümün etrafındaki birkaç tutamı açtım. Biraz da rimel sürdükten sonra en güzel kazağımı giydim.

-beyaz papatyalı pembe- ve bir çift geniş paçalı erkek kotu. Oldukça sevimli görüldüğüme ama muhtemelen Ford kadar seksi olmadığıma karar vererek, bu randevu için heyecanlı bir şekilde aşağıya iniyorum.

Ben aşağıdayken Ford, Nella'yı bebek koltuğuna oturtmuş ve bebek bezi çantasını hazırlarken titiz davranıyor. Yürüttüğü iç senaryoyu neredeyse görebiliyorum. *Bebek bezi, tamam. Mendiller, tamam. Biberonlar, tamam.*

Boğazımı temizliyorum ve yukarı bakıyor. Gözleri genişliyor ve vücudumda geziniyor, yavaşça inceliyor. Yutkunuyor. "Çok güzelsin."

Birden utangaç hissettim ve en iyi arkadaşımın görünüşüme bu kadar rahat iltifat etmesine alışık olmadığım için sessizce "Teşekkür ederim" dedim.

"Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet, ama lütfen sen sürebilir misin?"

Gözlerini deviriyor. "Kamyonu park edemeyeceğin konusunda hâlâ paranoyak mısınız?" "Kamyonu park

edemeyeceğimi *biliyorum*. Gerçek hayat tecrübemden."

Ford sinirli bir nefes üflüyor. "Kamyoneti sana aldım çünkü-"

"İnanılmaz güvenlik dereceleri." Cümlesini ben bitirdim.

Gülüyor, sonra düşünüyormuş gibi duraklıyor. "Şimdi de birbirimizin sandviçlerini mi bitiriyoruz?" Şaka ağzından garip bir şekilde çıkıyor, sanki komik olduğunu düşüneceğimden emin değilmiş gibi.

Bir hafta önce anlamayabilirdim ama Farrah birkaç gün önce bana Karlar Ülkesi'ni izletti. Görünüşe göre, o ve Felicity bu filme takmışlar.

"Ben de bunu söyleyecektim," diyorum, tıpkı Prenses Anna'nın filmde yaptığı gibi.

Ford kıkırdıyor, araba koltuğunu ve kamyonetin anahtarlarını kapıyor. O bir yük katırı gibi kendini yüklemekten önce ben öne atılıp bebek bezi çantasını alıyorum. Büyük kasları oldukça kullanışlı, ama onları kullanmayı tercih edeceğim başka birçok eğlenceli yol var.

"Farrah sana *Frozen*'ı izletti, değil mi?"

"Evet."

Arabaya binip Ford bizi nereye götürüyorsa oraya doğru yola çıktığımızda, orta konsola uzanıp elini kalçama koyuyor. Elimi tutmaktan ya da beni öpmekten farklı bir şekilde rahatlatıcı ve samimi. Çok hoşuma gitti. Keşke kamyonet bu kadar büyük olmasaydı da ona daha yakın oturabilseydim diyorum. Gözlüklerini takmış, ben de utanmadan profiline hayranlıkla bakıyorum.

Nella arka koltukta mutlu bir şekilde mırıldanıyor, arkaya bakan araba koltuğunun üzerine sabitlenmiş küçük aynaya bakıyorum ve onun sevimli yüzüne gülümsüyorum.

"Peki, bu spontane randevu için bizi nereye götürüyorsun?"

Elleri direksiyonda sıkışıyor. Onu tanıyorum, sır saklamaktan nefret ettiği için muhtemelen bana söylemek için can atıyor. "West'in bana bahsettiği bir kafeye yemeğe gidiyoruz." Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Sonra da Nella'nın odası için gerçek mobilya seçeriz diye düşündüm. Büyüyor. Bir şifonyeri, birkaç duvar resmi ve belki bir de sallanan sandalyesi olsun istiyorum."

Güldüm. "Çok düşüncelisin ama paranı bunun için harcamana gerek yok."

Ford aniden kamyonu yavaşlattı, sinyal lambasını yaktı ve rastgele bir park yerine girdi. Kamyonu durdurup park ediyor ve koca gövdesini çevirip bana bakıyor. Bu adamın tüm ilgisinin odağında olmak yeni bir şey.

ve heyecan verici, ama bu bakış ateşli ve seksi bir bakış değil. Hayır, onu üzecek, hatta kızdıracak bir şey söyledim.

"Amber," diye başladı. Ambs yerine tam adımı kullanması iyiye işaret değil. "Bir şeyi anlamam gerek."

Duraksıyor, ben de başımı sallıyorum. "Aramızda olanlar, sahte evlilik şeyleri değil, gerçek şeyler. Benim için bir anlamı var. Bunu ciddiye alıyorum. İkinizle de ilgilenmek benim için bir onur, bu bir ayrıcalık. Ve size çok çok iyi bakmayı planlıyorum. Bana izin verdiğiniz sürece."

Tamam, bana bakışının ateşli ya da seksi olmadığını söylediğimi unut. Az önce söylediği her şey çok seksiydi. Muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey.

"Anlıyorum," diyorum ona, emniyet kemerimi çözüyorum, böylece konsolun karşısına geçip ellerimi onun kare çenesine koyabiliyorum. Çok uzun zamandır, bir ömür boyu gergin duran bir çene. Ve eğer o benimle ilgilenecekse, ben de onunla ilgileneceğim. O muhteşem çeneyi mümkün olduğunca gevşetmekle başlayacağım. "Ben de bunu ciddiye alıyorum. Aramızda olanlar

-Rüya gibi. Bir rüya gibi hissediyorsun."

Eğildi ve beni öptü. "Ben gerçeğim. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Güzel."

Geri çekiliyor ve koyu çerçeveli gözlüklerinin ardından sert bir bakış fırlatıyor. "Şimdi emniyet kemerini tekrar tak."

"Evet, efendim." Ona sahte bir selam veriyorum.

D.C.'nin öğle trafiğinin yoğun olduğu yola geri döndüğünde yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Ama çenesi rahat olduğu sürece buna izin vereceğim.

Yolculuğun yirmi dakikasında telefonum çaldı. Tanıdığım bir numara değil ama Ford sanki cevap vermeme söyler gibi çenesini kaldırıyor, ben de cevap veriyorum.

"Um, merhaba?"

"Amber! Ben Luxurious Lather'dan Peter. Nasılsın kızım? Evli olduğun yakışıklı nasıl?"

Kıkırdıyorum. "Hey, Peter. Aslında o harika biri. Tam yanımda oturuyor."

"Harika. Sizi salonun yeni müdürü olduğumu bildirmek için aradım, beni terfi ettirmelerinin tam zamanı." Sesindeki alaycılığı duyabiliyor ve bunları söylerken göz kırptığını hayal edebiliyorum. "Ve hâlâ ilgileniyorsan senin için açık bir kabinimiz var."

İçimden çıkmak isteyen heyecanlı ciyaklamayı tutuyorum. Bunun yerine yanımdaki adama gözlerimi dikip "*İş buldum*" diyorum.

Ford'un ağzı genişleyerek yakışıklı bir sırıtışa dönüştü ve bana başparmağıyla işaret etti.

Yu

kar "Bu harika bir haber! Hâlâ orada çalışmayı çok isterim."

1. "Muhteşem!" Peter diyor ve ben salonun kapısının çingirdediğini duyuyorum.

Arka planda. "Şey, bebeğim, gitmeliyim, saat on ikim geldi. Neden daha sonra uğramıyorsun ve daha fazla konuşmuyoruz?"

"Kulağa mükemmel geliyor! Çok teşekkür ederim." Telefonu kapattım ve sonunda içimde tuttuğum çığlığı dışarı attım. "Arayan kuaförden Peter'dı! Kiralamam için bir kabin olduğunu söyledi. Belki Farrah bakıcılığa döner dönmez başlayabilirim!"

"Tebrikler. Bunu hak ettiniz." Ford gülümsüyor ve bu kalbimi ısıtıyor. "İşin tuhafı, gideceğimiz öğle yemeği mekânı da salonun hemen yanında. Yani, bu mükemmel bir şekilde işe yarıyor."

"Yok artık! Her şey yerli yerine oturuyor." Mutlu bir iç çekişle koltuğuma gömülüyorum.

BÖLÜM KIRK İKİ

FORD

Salonumuzun hemen karşısındaki siyah beyaz çizgili tenteli şirin kafede kahvaltımızı yaptıktan sonra Peter'la buluşmak için hemen oraya gidiyoruz. Kendi kendime gülümsüyorum. Peter tam istediğim anda aradı ve dakikliğini takdir ediyorum.

Salon her zamanki gibi temiz ve güzel, her ne kadar yeni bir sahiplik altında olsa da... sessiz bir sahipten. Peter işletecek ve ben de sessiz sahip olarak sadece binanın bakım masraflarını karşılayacağım.

Biz yürürken Nella koluma kıvrılıyor, Amber bize bakıp sırtıyor. Duruyor ve çantasından telefonunu çıkarıp fotoğrafımızı çekiyor. "Ford, umarım garip gelmez ama kucağında bir bebekle çok seksi görünüyorsun."

Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum. Amber'ın bana seksi olduğumu söylemesine alışık değilim. Hoşuma gidiyor ama yine de beklenmedik bir şey. Boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim."

Gülüyor. "Özür dilerim, seni utandırmak istememiştim. Sadece... çok büyük ve kaslısın, sonra benim küçük kızıma karşı bu kadar nazik olmanı izlemek. Gerçekten çok tatlı." Amber sırtıyor, gözleri parlıyor. "Onunla konuşmana da bayılıyorum, tam bir yetişkin sohbeti gibi. Bu benim en sevdiğim şey."

Kıkırdıyorum. Nella ile terapi seanslarımı dinlediğini fark etmemiştim. "Şaşırtıcı derecede iyi bir dinleyici."

Amber gülüyor, sesi ruhuma merhem gibi geliyor. Bebek bezi çantasının fermuarını açıyor, telefonunu içine sokuyor ve bebek taşıyıcısını çıkarıyor.

"İzin ver," diyorum elimi uzatarak. Bana deliymişim gibi bakıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Gerçek erkekler pembe giyer. Sen pembe giyerken ben Nells giyebilirim."

salonu gezin ve Peter ile işiniz hakkında konuşun."

"Gerçekten mi?" Taşıyıcıyı elime bırakırken hâlâ tereddüt ediyor.

Nella'yı teslim ediyorum ve Amber'ın yaptığını gördüğüm şekilde pembe taşıyıcıyı bağlıyorum. Kayışları çok daha büyük olan vücuduma göre ayarlamam gerekiyor, sonra Amber Nella'yı yerleştirmeme yardım ediyor ve tekrar yola koyuluyoruz.

Uzanarak elimi onunkinin içine sokuyorum ve parmaklarımızı iç içe geçiriyorum. "Bu eller serbest olayının avantajları var."

Amber gülerken başı geriye düşüyor.

Salona varıyoruz ve içeri adım attığımızda zil çalıyor. Peter bizi hevesle karşılıyor, karıma kocaman sarılmak için kollarını uzatıyor. Öğleden sonrasını bunun için ayırdığını biliyorum.

"Amber Remington! Ne büyük bir zevk." Amber'a sarılıyor ve sarılırken bana göz kırıyor. Gözlerimi deviriyorum.

Amber geri çekiliyor, kocaman sırtıyor. "Burada çalışacağım için çok heyecanlıyım."

Peter'ın yüzünde huysuz bir ifade var. Bunun nasıl olacağını konuşmuştuk, ama içimden bir ses haydutluk yapacağını söylüyor. "Birini resmi olarak işe almadan önce canlı bir saç kesimine ihtiyacımız var. Kocanız biraz dağınık görünüyor. Belki test deneyiniz olabilir?"

"Oh, tabii." Sorun olup olmadığını kontrol etmek için bana bakıyor.

Başımı sallıyorum. Bu planladığım bir şey değildi ama Amber'ın ellerinin saçlarımda olmasından çekinmeyeceğim. Ya da *herhangi bir yerimde*.

Peter düzenli bir istasyonu işaret ediyor. Büyük bir altın ayna ve soluk pembe bir salon koltuğu ile tıpkı onunkine benziyor. "Bu senin istasyonun ve benimkinin hemen yanında. Gerçekten şanslı bir kızsın."

Tekrar işaret ediyor, bu sefer salonun karşısını. "Şampuan kaselerimiz de şurada. Ford her zaman saçını kestirmeden önce şampuan ister."

Bu saçmalık ve o da bunu biliyor. Saçımı ilk kestiğinde beni şampuanlamaya çalıştı ve ben reddettim. İnsanların bana dokunması konusunda daha iyi oldum, ama birinin saçımı şampuanlaması biraz fazla gibi geldi. Şimdiye kadar. Peter, "Sen hünerlerini sergilerken bebeği ben tutarım," dedi. "Eğer bu

Tamam."

"Oldukça arkadaş canlısıdır, bu yüzden sorun olmaz."

Amber, Nella'nın bağlarını çözer ve Peter'a teslim edilirken ayaklarını tekmeler. Ona gülümsüyor ve Peter'ın yüzü eriyor. "Vay canına. Şimdi bebek ateşim var."

Amber elimi tutuyor ve beni şampuan kabına doğru götürüyor. "Pekâlâ,

efendim. Şampuan zamanınız geldi." Kaşlarını sallıyor.

Sesimi alçaltarak, "Efendim şeyine alışabilirim," diye fısıldıyorum. "Bunu duydu!" Peter birkaç metre ötedeki istasyonundan bağıyor.

Amber ve ben birbirimize bakıyoruz ve ikimizin de beni nasıl duyduğunu merak ettiğimizi biliyorum.

Peter'ın maskaralıklarına gülümseyerek başını sallıyor, sonra ellerini omuzlarıma götürüyor ve beni nazıkçe pelüş deri koltuğa itiyor. Beş yıkama istasyonundan oluşan bir sıra var, hepsinde de her stilistin istasyonundakileri tamamlayan deri sandalyeler var. Şu anda salonda sadece biz varız - sessiz bir işletme sahibi olmanın avantajlarından biri. Eninde sonunda Amber'a anlatacağım ama bugün değil.

Ben oturduktan sonra suyu açtı. Su ısınırken lavabonun altındaki dolapta bir havlu buluyor ve üzerimde kullanmak istediği şampuanı seçiyor. Bir elini omzuma koyuyor ve saçımı yıkarken arkama yaslanıp rahatlamamı istiyor.

Bana gülümsüyor, kabarık saçlarından kurtulan kırmızı saç telleri aşağı sarkıyor, neredeyse yüzüme degecek. Onu aşağı çekip anlamsızca öpmek istiyorum ama kendimi tutuyorum ve işe koyulmasına izin veriyorum.

Amber püskürtücüyle saçımı ıslatıyor, ılık su iyi geliyor ve koltuğa biraz daha gömülerek bacaklarımın önümde uzanmasına izin veriyorum.

Amber suyu kapatır ve yerine ellerini koyar. Onun parlak sihirli elleri. Kafa derime nane kokulu şampuanla masaj yaparken gözlerimi kapatıyorum. Kafa derim ve ensem boyunca küçük daireler çizirken parmaklarının basıncı sert. Sanırım burada, elleriyle saçlarıma masaj yaparken uyuyakalabilirim.

"Seninle saç takası yapmak için her şeyimi verirdim," diye fısıldıyor.

"Çok güzel."

Başka biri olsa, güzel saç iltifat olarak kabul etmezdim. Ama saçım hakkında güzel şeyler düşünmesi hoşuma gidiyor.

"Sana izin vermezdim," diye fısıldıyorum. "Kızıl saçlarını çok seviyorum."

Gözlerimi açtığımda onu kızarmış buluyorum. Ona göz kırpıyorum ve o da kıkırdıyor. Kıkırdamak yeni bir şey ve ona bu sesi tekrar tekrar çıkarttırmak istiyorum.

Amber kafa derime masaj yapmaya devam ediyor ve acaba herkesi bu kadar derinlemesine şampuanlıyor mu diye merak ediyorum. Başka bir erkeğin onun ellerini bu şekilde deneyimlemesi fikrini sevdiğimden emin değilim. Tırnakları kafa derimi hafifçe sıyrıyor, başparmakları şakaklarımın üzerinde kayacak şekilde yukarı doğru hareket ediyor.

Benden bir iç çekiş kaçıyor ve bir an için çok sesli olduğundan endişelenerek utanıyorum. Ama Amber bu konuda hiçbir yorum yapmıyor.

Sonunda şampuanı duruluyor ve ben her şeyin bitmesini bekliyorum. Ama bir şişe saç kremi uzatıyor -hiç saç kremi kullanmadım ama küçükken kız kardeşlerimin banyosunda gördüğümü hatırlıyorum. Ellerine sıkıyor ve masaja yeniden başlıyor. Saç kremi benim yeni favori şeyim.

İşini bitirip başımı beyaz, kabarık bir havluya sardığında dizlerim titriyordu. Şampuanı beni transa geçirdi, sanki beynim tüm zaman boyunca uyuyordu ama bedenim tamamen uyanıktı ve her şeyi hissediyordu.

Tekrar dik oturabilmem için sandalyeyi kaldırıyor ve salonun tekrar odaklanabilmesi için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Bir şekilde ayağa kalkıyorum ve Amber'ı istasyonuna kadar takip ediyorum.

Peter döner koltuğunda oturuyor ve saatine bakıyormuş gibi yapıyor. "Gevşeme teknikleri konusunda iyi iş çıkardınız, ancak programınıza birden fazla müşteri sığdırmak istiyorsanız gelecekte yıkama sürecini hızlandırmanız gerekebilir."

Amber sırtarak beni siyah bir pelerinle örtüyor. "Oh, merak etme. Bu özel bir kocaydı."

Herkese özel koca verilmeyeceği için rahat bir nefes almak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Amber hünerlerini sergilemeye devam ediyor ve sonunda hayatımın en iyi solgun saçını elde ediyorum. Aynada saç kesimimi inceliyorum, ellerimi saç köpüğüyle şekillendirdiği tepedeki kısa tutamlarda gezdiriyorum. "Vay canına."

Peter derin bir iç çeker. "Çok teşekkürler Amber. Artık Ford o muhteşem saçlarına bakmama bir daha asla izin vermeyecek. Saç kesimi harika görünüyor, kızım."

Onun övgüsü karşısında gülümsüyor. "Teşekkür ederim!"

"Peki, ne zaman başlayabilirsin?" Aşağı uzanıp Nella'nın ayaklarını gıdıklayarak soruyor.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

AMBER

Yemek, salon turu ve ardından çocuk odası mobilyaları için alışverişle geçen dolu dolu bir günün ardından yorgunum. Ama ilk WAG gecem için heyecanlıyım ve eve dönerken canlanmak için buzlu bir kahve içtim.

Kot pantolonumu çıkarıp tayt ve pembe bir sweatshirt giydim. Mel rahat olacağını söylemişti, ben de rahatlıktan yanayım.

Beyaz tenis ayakkabılarımı bağlıyorum ve Ford'un Nella'ya biberonunu verdiği alt kata iniyorum. Ford ve Nella, Nella yemek yerken dikkatle birbirlerini inceliyorlar ve ben de sessiz anlarının tatlılığını izlemek için bir an duruyorum.

Oturma odasına girdiğimde ikisi de başını kaldırıp bakıyor. Nella biberonunun ucuyla sırtıyor ve çenesinden süt damlıyor.

Bir kahkaha attım. "Bebekler biraz iğrenç."

Burnunu kırıstırıyor ve başını sallıyor. "Bu gece kızlarla iyi eğlenceler." "Nella'ya bakarken iyi olacağına emin misin?"

Kaşları hafifçe kalkıyor. "Bize bir şey olmaz. İyi yürüyüşler," diye takılıyor, Mel ve West'in sokağın hemen aşağısında yaşadığını bildiğinden.

Bir adım öne çıkıp önce onu yanağından, sonra da Nella'yı öpüyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

Beni el sallayarak uğurluyor ve ön kapıdan çıktığımda dört dev hokey oyuncusunu ön sahanlıkta buluyorum. "Hey, çocuklar."

Adamlar teker teker merhaba diyor. Dörtlüyü Colby Knight, Weston Kershaw, Bruce McBride ve en arkada duran Mitch Anderson olarak tanıyorum.

"Bebek bakıcılığı yapacağım için çok heyecanlıyım," diyor Bruce sırtarak.

"Ben de!" Colby onu iterek yolundan çeker ve ön kapıya doğru koşar.

Bruce bir süre şaşkın şaşkın baktıktan sonra peşinden koşarak "Bebeği çalma!" diye bağırır.

West güler ve onları içeri kadar takip eder.

Mitch elleri cebinde bir saniye oyalanıyor. "Remy'yi son birkaç haftadır bu kadar mutlu görmek güzeldi," diyor. Sonra, sanki kendi yorumundan rahatsız olmuş gibi homurdanıyor. "Ben sadece pizza için geldim." Başka bir şey söylemeden içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Kendi kendime gülüyorum ve sokağa doğru ilerliyorum. West ve Melanie'nin evini bulmak için ev numarasına ihtiyacım yok çünkü tüm kızlar ön kapıda toplanmış, sırtarak beni bekliyorlar.

"Amber!" Mel bağırıyor, kaçacağımdan korkuyormuş gibi beni ileri doğru sallıyor.

"Hey, bayanlar!" Ben de el sallıyorum.

Beni sıcak evin içine çektiler. Taşınma kutularının ve malzemelerinin hâlâ etrafa saçılmış olduğunu görmeyi bekliyorum ama birkaç hafta önce taşındıklarına dair hiçbir iz yok. Resimler duvara asılmış, mobilyalar ve halılar yerli yerinde, hatta duvarda içi doldurulmuş ve renkleri ayarlanmış bir kuru silme takvim bile var. Sanki yıllardır burada yaşıyorlarmış gibi görünüyor.

"Vay canına, bavulları boşaltmakla hiç vakit kaybetmemişsin."

Noel alay eder ve Mel'e şakacı bir şekilde dirsek atar. "Bu biraz organizatör gibi." Andie güler. "Bu yetersiz bir ifade."

Mel gözlerini devirir. "Oh, dur! Ellerimi meşgul tutmak kaygılarıma iyi geliyor," diye açıklıyor.

"Yeterince makul," diyorum. "Yapacak bir şeye ihtiyacın varsa Nella'nın çocuk odasını toparlayabilirsin." Şaka yapıyorum, ama yüzünün aydınlanma şekli bana hemen oraya gidip her şeyi bir araya getirebileceğini söylüyor. Ve bunu yaparken çok eğlenirdi.

"Düğünümü planladıktan sonra onu alabilirsin," diye takılıyor Noel. "Onu ben işe almadım; o sadece devraldı."

"Ve sen buna bayılıyorsun," diyor Mel bir kahkaha atarak.

Mel bizi antreden ve mutfaktan geçirerek resmi oturma odasına götürüyor. Ford'un ki gibi mutfaka bitişik değil. Bu mahalledeki tüm evlerin farklı görünmesi ve hepsinin aynı düzende olmaması hoşuma gidiyor.

Mel ve West'in orta kahverengi, zevkli püsküllü süet koltukları var. Toprak rengi, indigo boya rengi ve beyaz ile güzel bir tezat oluşturuyor.

taş şömine.

Odanın ortasında yuvarlak ahşap bir sehpa duruyor ve üzeri kesme tahtalarıyla kaplı ve özenle tabaklanmış şarküteri ürünleriyle kaplı. Prosecco ile dolu dört şampanya kadehi var ve Mel bunlardan birini bana uzatıyor.

"Vay canına, siz kızlar nasıl parti verileceğini biliyorsunuz. Ford sadece pizza sipariş etti ve günü bitirdi."

Andie kıkırdıyor. "Ona Ford diyen tek kişinin sen olmasının ne kadar şirin olduğundan bahsedebilir miyiz?"

Prosecco'ndan bir yudum alıyorum ve şarküteri panolarından birinden bir parça bitter çikolata koparıyorum. "Dünyanın geri kalanının onu Remy olarak tanıdığını hep unutuyorum."

Noel şampanya kadehlerinden birini eline alarak, "Bu çok tatlı," diyor. "Bu onu daha kişisel bir düzeyde tanıdığınızı gösteriyor."

Andie kaşlarını sallıyor. "Çok kişisel." Noel iç çeker. "Her şeyi nasıl kirletiyorsun?"

Andie omuz silkiyor, kristal bir tabak alıp etler ve peynirlerle dolduruyor.

Mel bir tabak alıyor ve tabağını dolduruyor -hayır, düzenliyor-. Bir tarafa et, diğer tarafa peynir. Ortada makademya fıstığı. Hiçbir şey birbirine değmiyor. "Çocuklar bu gece Nella'yı aldılar ama bir dahaki sefere biz de alacak mıyız?"

Noel, "Amber'ın bebeğinin kısmi velayetini istiyorsun gibi görünüyor," diye şaka yapıyor.

Bu yorum bana Theo'nun mesajını hatırlattı. Onu görmezden gelirsem kolayca pes edeceğini düşünmüştüm ama bugün iki kez aramaya çalıştı. Burada Ford'la yeni bir hayata başladığım için çok mutluyum. Ve beni aşağı çekmesinden, endişelendirmesinden nefret ediyorum. Mutlu olmama izin veremez mi? O zaten seçimini yaptı ve beni ve Nella'yı seçmedi. Bir yıl önce bunun altında ezilmeme rağmen, bunu yapmadığı için minnettarım. Benim için doğru erkek olmadığını gösterdi. Ben de Ford'la birlikte ne kadar harika olduğumuzu öğrendim. Sadece onurlu olanı yapmak için benimle kalsaydı bunu keşfetme şansım asla olmayabilirdi. Elbette bir yanım kızım için üzülüyor. Bir gün babasıyla ilgili soruları olacağını biliyorum.

Ama Ford onun babası olarak öne çıktı ve çok iyi bir iş çıkardı.

o.

"İyi misin?" Noel yaptığı şakadan pişman olmuş bir ifadeyle soruyor.

"Evet, üzgünüm." Başımı salladım. "Nella'nın babası benimle iletişime geçip duruyor ve

Bu beni strese sokuyor."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Andie soruyor, destekleyici görünüyor ama bana baskı yapmaya çalışmıyor.

Gülümsüyorum. "Evet, konuşacak kızların olması çok güzel. Ohio'da buna sahip değildim."

"Artık bizden bir sürü var, kızım." Mel beni hızlı bir şekilde kucakladı.

"Bayıldım." Ben de ona sarılıyorum, sonra iç çekiyorum. "Ford'la çok mutluyum. Sanki eski sevgilim Theo, Nella ile bir ilişki kurmaya çalışmak için ben mutlu olana kadar beklemiş gibi hissediyorum. Sanki hayatımı huzur içinde yaşamama izin veremezmiş gibi."

"Ah, ne hıyar ama," Andie'nin yüzü sıkıntıyla buruşur.

"Doğru mu?" İnledim. "Ama bir gün Nella babasını tanımak isteyebilir. Babası gibi davranan adam o olmasa bile. Eğer bu mantıklıysa."

Mel başını sallar ve elinde tabağıyla koltuklardan birine oturur. "Bunun ne kadar karmaşık olabileceğini anlıyorum. Fikir sahibi olacak yaşa gelmeden onun için en iyi seçimi yapmaya çalışmak."

"Remy -pardon, Ford- bu konuda ne diyor?" Noel soruyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için kendimi tutuyorum. Bu yüzden gerçeği söylemeyi tercih ettim. "Dürüst olmak gerekirse bu konuyu konuşacak zamanımız bile olmadı. Ama ne olursa olsun beni destekleyeceğini biliyorum."

İlişkimiz yeni, harika ve çiçek açıyor. Tüm bu durum, bu kadar hassas bir şeye eklenmesi gereken çok fazla baskı gibi geliyor. Kozasından çok erken çıkmaya çalışan bir kelebek gibi. Dış etkenler bizi yıkmadan önce büyümek ve gelişmek için zamana ihtiyacımız var.

Ama aynı zamanda Ford'un sağlam bir iniş yeri olduğunu da biliyorum. Büyük omuzları ona verdiğim krediden daha fazlasını kaldırabilir. Ve tüm bunlar hakkında onunla konuşmak istiyorum, ama ne zaman denesem başka bir şeyle bölünüyoruz. Ya da beni öpüyor ve ben başka birinin varlığını unutuyorum.

Kendimi yelpazeleme dürtüsüne direniyorum. Ford Remington'ı düşünmek bile başımı döndürüyor.

"Oh, kızım. Aşık olmuşsun." Andie gülmemeye çalışarak dudaklarını yuvarlar. Noel sırıtıyor. "O aşık bir kadın."

"Çılgınca aşık." Mel iç çeker.

BÖLÜM

KIRK DÖRT

FORD

NELLA ÇIĞLIK ATIYOR. O her zaman, her zaman mutludur. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Mitch kulaklarını kapatıyor, West müzik uygulamasında yatıştırıcı bebek sesleri arıyor, Bruce Nella'yı yukarı aşağı zıplatıyor - ki bu genellikle hoşuna gider - ve Colby en sevdiği battaniyeyi kullanarak onunla ce-ee oynuyor.

Onu besledim, gazını çıkardım ve altını değiştirdim. Hala çığlık atıyor. Şimdi mutfakta bir biberon daha ısıtıyorum. Belki hala açtır?

Dönüp pizza gecemizden arta kalanların mutfak adama yayıldığını gördüğümde her yerim kaşınıyor. Uzun kollu tişörtüm kollarımı ve gövdeyi sıkıca sarmış gibi görünüyor. Derin bir nefes alıyorum. Nella sakinleştikten sonra dağınıklığı toparlayabilirim.

Hiçbir koşulda Amber'ı arayamam. Nella'ya bakabileceğime güvenmesi gerekiyor. Dışarı çıkıp rahatlamasını ve Nella'yla aramızın iyi olduğunu bilmesini istiyorum.

Ama şu anda iyi değiliz.

Aceleyle oturma odasına geri döndüğümde, yüzü neredeyse saçları kadar kızarmış bir kız çocuğu buluyorum. Onu nazıkçe Bruce'un kollarından çekip çıkarıyorum ve o da bir iç çekip belinden eğilerek ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. Sanki beş mil koşmuş da nefessiz kalmış gibi.

Biberon Nella'nın ağzına girer girmez, düzenli beslenme programından keyif aldığını bilmeme rağmen, sanki bütün gün beslenmemiş gibi yutuyor.

"Vay anasını," diyor Colby, bir elini siyah saçlarında gezdirirken. "Onu istemediği bir şeyi yapmaya zorladığımda Noel'den bile daha çok sinirleniyor."

"Genelde çok tatlıdır," diyorum Nella'yı savunmak için. Ne kadar korumacı hissettiğime kendim bile şaşıyorum.

Şu anda telefonunda klasik müzik çalan West, bir parmağını havaya kaldırıyor. Telefonunda gezinirken bize yüksek sesle okuyor. "Aha! whattoexpect.com'da bebeklerin üç ya da dört ay civarında bir büyüme atağı geçirdiklerini ve alışılmadık derecede huysuz olabileceklerini ve küme halinde beslenmek isteyebileceklerini söyleyen bir makale var."

Mitch yanımdaki kanepeye çöküyor ve Nella'ya her an patlayacakmış gibi bakıyor. "Küme ne?"

"Küme besleme," diye tekrarlıyor West. "Bu, tekrar tekrar yemek istedikleri zamandır."

"Yani Colby'nin iştahına mı sahip?" Bruce alay ediyor ve neredeyse onu televizyonuma gönderecek bir itiş kazanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve birkaç derin nefes almaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Dağınıklık, gürültü, stres, birbirini itip kakan adamlar. Nella'yı kafası çok karışık Mitch'e veriyorum ve başımı bacaklarımın arasına alıp oturuyorum. Son üç haftanın tüm kaosu, stresi ve draması bir anda üzerime çökmüş gibi hissediyorum. İçten içe panikliyorum, bu kadar bunalmış olmakla Amber ve Nella'yı hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi hissediyorum. Neden kendimi toparlayamıyorum? Keşke daha az gürültü ya da daha az bir şey olsaydı.

Sırtımda geniş bir el hissediyorum ve West'in sesi soruyor: "İyi misin dostum?"

Ne istiyorsunuz?"

Cevap vermiyorum, veremiyorum. Ne gözlerimi açabiliyorum, ne de ağızımdan kelimeler çıkabiliyor. Altına tırmanabileceğim bir masa olsaydı, muhtemelen orada olurdum. Çocukluğuma geri döndüm. Her şey çok gürültülü, çok sıkı ve çok fazla. Yavaşça, bir elimi çocuklar gelmeden önce değiştirdiğim spor ayakkabımın cebine sokuyorum. Parmaklarımı orada duran tanıdık, aptal paranın üzerinde gezdiriyorum. Bana bir zamanlar verdiği teselliği vermiyor. Ve nedenini çok iyi biliyorum. Çünkü şu anda tek istediğim Amber. Yatıştırıcı dokunuşuyla sırtımı okşamasını, yastık yumuşaklığındaki dudaklarıyla şakağımı öpmesini ve tatlı sesiyle bana iyi olduğumu söylemesini istiyorum. Bu koca, çirkin adamların hiçbiri onun yapabildiğini yapamaz. Bozuk param bile karımla aynı etkiye sahip değil.

Karımı. Karımı istiyorum. İkimizin dışında neler olup bittiğini unutana kadar benimle konuşmasını istiyorum, tıpkı yıllar önce yaptığı gibi, her zaman yaptığı gibi.

Ama ben bağımlı olamam ve o bundan daha iyisini hak ediyor. Hayatın bu sürekli fırtınasında istikrarlı bir varlık olmama ihtiyacı var. Ben onun meşhur kasırga sığınağıyım. Birkaç derin nefes daha alınca kendimi daha sakin hissediyorum. Kıyafetlerim yeniden normal gelmeye başlıyor ve etrafımdaki sesler azalıyor.

Çocuklar hala konuşmamı bekliyorlar. Lanet bir yetişkin gibi davranmamı bekliyorlar.

Oturma odamda duran sevimli salaklardan biri tarafından önüme soğuk bir bardak su atılıyor. Bardağı alıp yudumluyorum, sonunda kafamın vücudumdan ayrılmadığını ve aklımın yerinde olduğunu hissediyorum.

"Çocuklar, özür dilerim. Beynim bunaldı."

Hafif bir çarpma sesi duyuyorum ve Nella'nın Mitch'in omzuna yaslandığını görmek için bakıyorum, gazını çıkarmak için sırtını sıvazlıyor.

Yüzümdeki şaşkın ifade karşısında omuz silkiyor. "Ne? Ebeveynlikle ilgili bir sesli kitap dinledim ve bebeklerin beslenmelerinin yarısında gazlarının çıkarılması gerektiğini söylüyordu."

Colby kaşlarını çattı. "Birazdan buna kesinlikle geri döneceğiz." Bana dönüyor. "Bize az önce ne olduğunu anlatabilir misin? Ya da neler olduğunu?"

Derin bir nefes alıyorum ve ağzımdan veriyorum. "Geçtiğimiz ay... çılgıncaydı. Amber'ın kalbini öğrendim, sonra evlendik ve ameliyat oldu. Annem ve kız kardeşim yardım etmek için buradaydı. Çok fazla şey oldu. Sürekli değişim oldu, ki bununla başa çıkmakta pek iyi değilimdir. Ama Amber için cesur bir yüz takındım. Çünkü onu seviyorum ve onun için her şeyi yaparım, anlıyor musun?" Nefes nefese kaldım, çok hızlı konuşmaktan nefesim kesildi. Ve bu kelimeleri hiç yüksek sesle söylemediğimi fark ediyorum... *Onu seviyorum.*

Birden Amber'la yaptığım konuşmayı ve onun takım arkadaşlarıma otizmimden bahsetmem için beni cesaretlendirdiğini hatırladım. Bu konuda onlara güvenebilirdim. Onlara söylemek, dürüst olmak için mükemmel bir zamandı. Ve bu, şu anda neden bu kadar bunalmış olduğumu anlamalarına yardımcı olacaktı.

Alt dudağımı ısıırıyorum, ne söylemek istediğimi düşünüyorum, sonra ayağa kalkıyorum, bacaklarım artık titremiyor. "Dahası da var. Hepinizden sakladığım bir şey var. Kendim hakkında tamamen dürüst olmadım."

Ayaklarıma bakarak söyleyeceklerimi düşünüyorum. Ama Colby kıkırdıyor ve yanıma geliyor.

Sırtıma sert bir tokat attı. "Biliyordum! Soyunma odasında beni süzmenden anlamıştım. Yani, kim bakmaz ki?"

Onu itiyorum-televizyondan uzağa, ona doğru değil. "Ben eşcinsel değilim, seni aptal."

Colby gömleğinin ön tarafının tozunu alır. "Şaka yapıyordum zaten." Sadece yarı şaka yaptığını bildiğimiz için hepimiz gözlerimizi deviriyoruz.

"Yüksek işlevli otizmim var - daha doğrusu, Asperger - bugünlerde buna ne diyorlarsa artık."

West bana doğru bir adım attı. "Neden bize daha önce söylemedin? Seni yargılamazdık, dostum."

"Biliyorum." En yakın arkadaşlarıma bu konuda güvenmediğim için utanarak başımı öne eğiyorum. "Sadece NHL kendime yeni bir kimlik yaratmak için büyük bir fırsattı ve insanlar *otizm* kelimesini duyduklarında bana farklı davranıyorlar."

Nella'dan karışık bir geçirme sesi duyuyorum ve başımı ona doğru çeviriyorum. Mitch geçirmeden memnun görünüyor, onu diğer koluna geçiriyor ve biberonu kabaca ağzına geri koyuyor. Memnuniyetle emiyor, süt olduğu sürece onu kimin tuttuğunu umursamıyor.

Mitch sanki bu durumda garip bir şey yokmuş gibi bana bakıyor. "Sana nasıl farklı davrandılar?"

Ayaklarımı sürüyerek üniversiteyi düşünüyorum, takım arkadaşlarım otizmlili olduğum için özel ders aldığımı öğrendiklerinde. Kötü niyetli değillerdi, sadece etkilenmişlerdi.

"Üniversitedeyken takım arkadaşlarım otizmlili olduğumu öğrendiler ve hemen bir kutu kalem bulup yere attılar. Muhtemelen yüzlerce kalem her yöne saçılmıştı." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu fiyasko yüzünden hâlâ utanıyorum. "Hepsi bana baktı, bir şey bekliyorlardı. Onlara neden her yere kalem attıklarını sorduğumda, *Yağmur Adam* filminde birinin bir kutu kibrit düşürdüğünü ve otizmlili karakterin yarım saniye gibi bir sürede onları saydığını söylediler."

West'in çenesi dehşet içinde düştü.

"Yapmadılar." Başımı yorgunca salladım.

"Yaptılar."

Mitch burnundan bir kahkaha atıyor. "Bunu neden kendine saklamak istediğini anlıyorum, ama sonunda bunu bizimle paylaşacak kadar bize güvendiğin için de mutluyum."

Bize. Gemişimizle ilgili incitici şeyleri paylaşmak iyileşmemize yardımcı olur."

Hepimiz dönüp Mitch'e bakıyoruz, genelde düşünceli ve sessiz olan takım arkadaşımıza.

"Ne? Bunu terapide öğrendim," diyor ve dikkatini tekrar Nella'ya çeviriyor, Nella şişeyi çekmiş ve şimdi Mitch'e gördüğü en güzel şeymiş gibi gülümsüyor. Homurdanıyor. "Hey, evlat."

"Mitch haklı." Colby başını sallıyor. "Bu bizim de seni anlamamıza yardımcı oluyor ve artık yalnız kalmaya ihtiyaın olduğunda bunu sağlayacağız. Ve seni rahatsız etmeyeceğiz."

Kaşlarımı attım, o da omuz silkti. "Tamam, muhtemelen yine de seni rahatsız edeceğiz."

Tekrar oturup dirseklerimi dizlerime yaslıyorum. "Kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. İşinin ehli bir NHL kaptanı gibi davranıyorum, oysa aslında sizi sosyal ipuçlarını yakalamak için izliyorum, böylece beceriksiz olmuyorum."

West gülüyor. "Dostum. Harika bir kaptan olmak için Bay Tanınmış olmaya gerek yok. oğ kaptan yepyeni bir oyuncuyu asla ilk çizgiye koymazdı. Ona şans vermezlerdi. Ama siz yeteneklere ve insanların buz üzerinde nasıl birlikte çalıştığına bakarsınız. Bize iyi liderlik ediyorsun Remy."

Bruce başını sallar. "Katılıyorum. Colby'nin takım kaptanı olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Sadece daha fazla kamera süresi elde etmeye çalışırdı."

Colby gözlerini ona diker. "Daha fazla kamera süresi elde etmeye *alışmama* gerek yok. Kameramanlar beni seviyor."

Bruce gözlerini devirir ve Mitch'in oturduğ ve Nella'yı tuttuğ yere doğru yürür. "Artık onu geri alabilir miyim?"

Mitch homurdanıyor. "Hayır."

"Aramızdaki tek gerçek yetişkin sensin dostum. Korkarım bize liderlik etmekten başka seeneğın yok. Ve biz de başka türlüsünü istemezdik. Sosyal işaretlerin canı cehenneme." Colby şakacı bir şekilde omzuma yumruk attı.

"Teşekkrlr ocuklar. Bazen böyle inanılmaz takım arkadaşlarını hak etmediğimi düşünüyorum. Diğr zamanlarda ise Koç ve Tom'u hepinizi takas etmeye ikna etmek istiyorum." şaka yaptığımı anlasınlar diye sırtıyorum.

Bruce sırtarak ellerini kalçalarına koyup Süpermen pozu verir. "ocuklar, sanırım kucaklaşmamız gerekiyor."

Mitch ve ben aynı anda *hayır* diyoruz.

BÖLÜM

KIRK BEŞ

FORD: ÜNİVERSİTENİN BİRİNCİ SINIFINDAN SONRAKİ YAZ

GEÇEN GECE Nashville, Tennessee'de NHL seçmeleri vardı. Spot ışıklarının üzerimde olması bunaltıcı olsa da, draft edilme hayalim kaosu bastırdı. D.C. Eagles tarafından seçildim ve bir ay içinde eğitim kampına katılacağım. Gece geç saatlere kadar ailem ve takımın genel menajeriyle kutlama yaptık. Ama aklımdaki tek kişi Amber Park. Bu sabah Nashville'den döndük ve yaptığım ilk şey annemin bahçesinden onun için bir demet Pembe Piyano gülü toplamak oldu. En sevdiklerinden.

Yeni bir şehre taşınacağım ve ikinci sınıftan beri ilk kez doğum gününde yanında olamayacağım. Elbette, ona bir çiçekçiden gül gönderebilirim. Ama bu onu şahsen görmek ve gülleri eline vermekle aynı şey değil. Bu onun parmaklarının benimkilere değdiği tek an ve her yıl dört gözle beklediğim bir dokunuş.

Amber'ın dairesinin önüne geldiğimde kapıyı çaldım. Sürpriz bir şekilde annesi kapıyı açıyor... ve yine sürpriz bir şekilde beni gördüğüne sevinmiş görünüyor. Bu yeni bir şey.

"Ford Remington! NHL'ye gidiyorsun! Seninle gurur duyuyoruz" dedi ve beni içeri çekip kapıyı kapattı.

Amber annesinin arkasında duruyor ve şaşkın görünüyor. Elimdeki çiçekleri fark ediyor ve bana dünyadaki en sevdiğim gülümsemeyi veriyor. Annesinin yanından geçerken kollarını beni kucaklayacakmış gibi açıyor ve ben de kendimi onun kollarına sarılmayı beklerken buluyorum. Ama duraklıyor ve güzel yüzünde bir şey belirliyor - ne olduğundan emin değilim. Ama elini bıraktı.

Kollarını indirmiş, yumruklarını iki yanında sıkıyor. Bana dokunmamak için kendini tutuyor.

Boğazımın düğümlemesinden ve yüzümün sıcak olmasından nefret ederek yutkunuyorum. Amber insanlar tarafından dokunulmaktan kaçınmadığımı biliyor, özellikle de cildimi kaşıdırabilecek yumuşak dokunuşlardan. Birinin omzuma dokunması ya da sırtımı sıvazlaması beni rahatsız ediyor. Bu bir hokey vuruşundan farklıdır; hokey vuruşu güçlü, tüm vücudu kapsayan bir deneyimdir. Ve ten tene temas söz konusu değildir.

Ama onun tarafından dokunulmak istediğimi anlamalı. Onun tarafından kucaklanmayı.

Onun tarafından öpüldüm.

Ailemin bana sarılmasına aldırmiyorum bile, gerçekten. Onlara sarıldığımı gördü. Yani, bana dokunmak *istemiyor* mu? Yoksa ona dokunmak istemediğimi düşünüp kendini mi tutuyor?

Saçma görünüyor ama insanlar bana daha önce de duygularımı ifade etmekte iyi olmadığını söylemişlerdi. Nadir bir özgüven anında ona ulaşmaya karar verdim. Göz teması kuruyorum ve kollarımı uzatıyorum. Amber gülümsüyor, tereddütlü görünüyor ve bana doğru ilerliyor.

Ama onun yerine annesi kollarıma girdi. Ne oluyor be?

"Oh, Fordy! Tebrik ederim. Zengin bir genç adam olacaksın!" Uzaklaşırken kıkırıyor.

Amber'ın kaşları çatılır. "Anne, Ford ve ben yürüyüşe çıkıyoruz, tamam mı?"

Annesi sarı spreyli saçlarından bir tutamı kemikli omzunun üzerinden geçiriyor. "Tabii ki." Göz kırıyor. "İstediğin kadar zaman ayır Amber."

Amber annesine sırtını dönüyor ve gözlerini deviriyor. Bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sessiz koridora çıktığımız anda Amber bir elini kızıl saçlarında gezdiriyor. Bugün gevşek dalgalar halinde kıvrılmış - yeni görünümüler deniyor. Her zaman bir şeyleri güzelleştirmekle meşgul; bu ister saç, ister makyaj, isterse de tuval üzerine boya olsun.

Bu sonbaharda kozmetoloji okulunda harika işler yapacağını biliyorum. Ama onun hayallerinin onu Ohio'da tutmasından ve benimkilerin beni ondan daha da uzaklaştırmasından nefret ediyorum.

"Annem çok abartılı olduğu için üzgünüm." Apartmanın merdivenlerinden inip ılık havaya çıkarken eli gevşiyor, bir parmağı bir gül yaprağıyla oynuyor. Alacakaranlık çökmüş, yaz havası serinlemeye başlamıştı.

Güneş ufkun ötesinde kayboluyor. Dışarıda olmak için mükemmel bir sıcaklık. Ama keşke hava daha soğuk olsaydı da Amber'ın omuzlarına sarılmak için bir bahanem olsaydı.

Ne yazık ki, kısa şortu ve pembe atletiyile gayet rahat görünüyor. Kolunda tek bir tüy bile var mı diye bakıyorum ama bana gül buketini uzatıyor ve saçını toplamak için bileğindeki saç bağını kullanıyor. İnce boynu artık açıkta ve oradaki çok ama çok yumuşak görünen ten dikkatimi dağıtıyor.

"Şimdi güzel çiçeklerimi geri alabilir miyim?" diye soruyor bana gülümseyerek.

Sersemliğimi üzerimden atmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Evet, tabii ki. Doğum gününde sana çiçek getiremeyeceğim için şimdi getireyim dedim."

Gözleri düşüyor ve oradaki hüznün kalbimin çarpmasına neden oluyor. Bu muhtemelen benim bir pislik olduğum anlamına geliyor, ama Amber'ın gideceğim için üzgün olması, benim yanında olmamı sevdiği anlamına geliyor. Ve ben de onun yanında olmayı gerçekten seviyorum.

"Ford," diyor, önümde duruyor ve o kocaman yeşil gözleriyle bana bakıyor. Gördüğüm tüm değerli taşlardan daha güzel gözlerle. "Seninle çok gurur duyuyorum. Çok çalıştığını biliyorum. Ama seni deli gibi özleyeceğim."

Gözlerimi kaçırmak istesem de bakışlarını tutuyorum, çünkü onun gözlerine bakmak ve onun da benimkilere bakması çok kişisel geliyor. Ya çok uzun süre bakarsa ve onun hakkında hissettiklerimi görürse? Asla aynı şeyleri hissetmez. NHL olsun ya da olmasın, cebinde bozuk para taşıyan bir ezik hakkında değil.

"Ben de seni özleyeceğim, Ambs. Ama bir ay daha gitmiyorum. Yani zamanımız var."

Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?" Elini göğsüne götürüp rahat bir nefes alıyor ve beni güldürüyor. Bunu çok yapıyor - beni güldürüyor. Gülümsememi ve kahkaha atmamı kolaylaştırıyor, sanki bunu her zaman yapıyormuşum gibi, ki yapmıyorum.

"Gitmeden önce birlikte yapacağımız şeylerin bir listesini yapmalıyız."

Burnumun ucuyla bir kahkaha attım. "Biliyorsun, seni yine de göreceğim. Sadece altı saat uzaklıkta."

"Biliyorum, biliyorum." Elini havada salladı. "Ama birbirimizden sadece iki blok ötede yaşadıktan sonra altı saat çok uzak geliyor. Bir sürü yeni arkadaş ve kızla tanışacaksın... ve beni tamamen unutacaksın." Sırıttırıyor ve alay ettiğini biliyorum. Ama ne kadar yanıldığını bilmiyorum.

"Sen her zaman benim en iyi arkadaşım olacaksın. Kimse beni senin gibi anlayamaz.

Göreceksiniz."

Amber yine gülüyor, sesi peri tozu gibi etrafımda dönüyor, beni yaran ve bir şekilde kırıldığımı hissettiren tüm çatlakları dolduruyor. Amber Park'ın yanında olmak kendimi normal, bütün ve eksiksiz hissetmemi sağlıyor.

Ona yaklaşan her adım güvenliğe bir adım daha yaklaşmak gibi hissettiriyor. Sonsuzluğa bir adım daha yakın.

O benim onu unutmamdan endişeleniyor, ben ise onsuz nasıl yaşayacağımı merak ediyorum.

BÖLÜM

KIRK ALTI

AMBER

İlk WAG gecemin ertesi günü, mutfakta öğle yemeği hazırlıyordum. Andie dün gece en sevdiği sandviççiden bahsedip duruyordu, ben de Farrah'nın fırında pişirdiği ev yapımı ekmeğin bir kısmını sandviç yapmak için kullanmaya karar verdim. Ford kapıdan içeri girdi, nihayet antrenmandan eve dönmüştü. Nemli saçları, siyah spor pantolonu ve uzun kollu kırmızı atletik tişörtü ile vücuduna uyum sağlamış ve gövdesindeki her kas kıvrımını ve vadisini gösterecek şekilde bir rüya gibi görünüyordu.

Ağzım sulandı ve bunun denizaltılarla bir ilgisi yok.

Nella uyumak için yatıyor ve o da spor çantasını yere atıp mutfığa koşuyor. Birazdan çantasını alıp yerine koyacağını biliyorum. Ama şimdilik arkama yerleşiyor ve bir kolunu belime doluyor. İri eli karnımda geziniyor ve ben emme isteğime direniyorum. Ford vücudumla gerçekten ilgilendiğini belli ediyor. Karnımdaki hamilelikten kalma fazla deri onu rahatsız etmiyor, çatlaklar ya da sezaryen izim de öyle.

Bazen gerçek olduğuna inanmadığım muhteşem adam boynumu öpüyor. Öpücükleri yumuşak ve yavaş ve her hassas noktayı vuruyor. Ekmeğe mayonez sürmek için kullandığım tereyağı bıçağını bırakıyorum ve onun dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Nella bir süre uyuyacak," diyorum, sesim nefes nefese ve alçak çıkıyor.

Boynuma doğru mırıldanıyor, bana biraz daha sıkı sarılıyor. "Bunun hayalini kurmuştum, biliyor musun? Mutfağında olmanı, eve sana gelmeyi."

Elimi başının arkasına götürerek parmaklarımı kalın saçlarına doluyorum ve ona yaklaşmak için eğiliyorum.

Ona denizaltıyı unutmasını ve beni yukarı çıkarmasını söylemek için ağzımı açıyorum ama kapı çalıyor.

Ford arkamdan avı kaçmış vahşi bir hayvan gibi inliyor. "Şimdi olmaz," diyor dişlerini sıkarak. "Eğer takım arkadaşlarımdan biri olursa çok kızarım."

Dönüp göğsünü okşuyorum. Çok gergin olduğu için sandviçleri işaret ediyorum. "Sen burayı bitir, ben de kapıyı açayım."

Ağzının bir tarafı gülümseyerek yukarı doğru çekiliyor ve ben de hala somurtan tarafını öpüyorum.

Kapıya doğru yürüyorum -yalınayak ve mutlu- bir paketi ya da her neyse onu imzalayıp erkeğimin yanına dönmeye hazırım. Ama kapıyı açtığımda tüm vücudum hareketsiz kalıyor. Ağzım açık ama kelimeleri oluşturamıyorum.

Çünkü kızımın babası -eski nişanlım- önümde duruyor ve sinirli görünüyor.

"Theo?"

"Vay canına, adımı hâlâ hatırladığına inanamıyorum. Aramalarıma ya da mesajlarıma cevap vermediğin düşünülürse." Sözleri kırılmış.

Şimdiye kadar arkasında olduğunu fark etmediğim annesi bir adım öne çıkıyor. "Sakin ol Theo. Bunu düzgünce yapalım."

Theo derin bir nefes alır, omuzlarını düzeltir ve yüzünü gülümsemeye zorlar. "Özür dilerim. İzin verin baştan başlayayım." Gülümsemesi ürkütücü, sanki her şey prova edilmiş gibi. "Bana hamile olduğunu söylediğinde kötü tepki verdim. Bence baştan başlamalıyız. Bir çift olarak ve bir aile olarak. Doğru şeyi yapmak istiyorum Amber. Evlenmemizi istiyorum."

Yarı kızgın, yarı gıdıklanmış hissederek bir kahkaha atıyorum. Hani beyniniz kesinlikle komik olmaması gereken bir şeyi komik bulur ya? Bu da o zamanlardan biri. Elim ağzıma kapatıyorum, umutsuzca gülmemeye çalışıyorum. Boğazımdan yükselen kahkahayı yutuyorum ve kendimi sakın olmaya zorluyorum.

Theo bunu devam etmek için bir işaret olarak kabul eder. "Şaşırtıcı olduğunu ve şokta olduğunu biliyorum. Ama ben buradayım Amber. Doğru şeyi yapmaya hazırım."

Theo'nun annesi arkasında duruyor. Başını sallıyor, oğlundan memnun görünüyor.

Sonunda kelimelerimi buldum. "Theo, sana bunu söylemekten nefret ediyorum... ama ben zaten evliyim." Elim kaldırdım, üzerinde kocaman bir

elmas olan parmağımı oynatarak

o. "Ama öyle olmasaydım bile seninle evlenmezdim."

Yüzü kızgın bir kırmızıya dönüyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. "Sana en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ettin. Muhtemelen bunun farkında bile değildin ama doğum kalbim için zordu ve bir kalp rahatsızlığım olduğunu öğrendik. Sen beni terk ettiğinden beri -bir yıldan fazla oldu- anne oldum, kalp ameliyatı geçirdim ve hayatıma devam ettim. Bir yıl sonra ortaya çıkıp koca olmaya hazır olduğuna karar veremezsin."

Theo elini kaldırır. "Bekle, bana Ford Remington'la evlendiğini mi söylüyorsun? Bana her zaman endişelenmememi söylediğin en iyi arkadaşınla mı?"

"Sana karşı sadakatsiz olduğumu ima etme, Theo. Sen gidene kadar Ford'u o şekilde görmedim. Ve tahmin et parçaları toplamak için kim oradaydı? Tahmin et çocuğuma gerçek bir baba olmak için kim vardı? Ve ameliyatımdan sonra bana bakmak için kim vardı? Ford."

Theo'nun annesi ağzı açık bir şekilde konuşmayı izliyor. Açıkçası kadını şokta mı, kızgın mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayacak kadar iyi tanımıyorum.

Theo gülüyor ve bu gerçek bir kötü adam gibi alaycı bir ses. "Daha üst sınıf biriyle değil de bir kuaförle çıktığım için başıma bunlar geliyor. Sana bir kemik atan ilk adamla kaçtın." O bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum. "Kızımın velayetini alacağım, sadece bekle."

Theo her zaman çabuk sinirlenirdi, ama olayları da aynı hızla atlatırdı. Genellikle. Hiçbir zaman öfkeyle ellerini üzerime koymadı ama öfkeli ifadesi geri çekilmeme neden oldu. Sırtımın her an ön kapıya çarpmasını bekliyorum ama onun yerine Ford'un ellerinin omuzlarımı kavradığını hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve nefes veriyorum. O arkamdayken kendimi çok daha güvende hissediyorum.

"Yerinizde olsam, *karımla* nasıl konuştuğunuza dikkat ederdim." Ford'un sesi sabit ve buzdan daha soğuk.

Theo dişlerini gıcırdatarak bize yaklaşıyor. Ford pençeye benzeyen ellerinden birini uzatıyor ve Theo alnıyla elin üzerine vuruyor. Ford onu kolayca orada tutuyor, yüzünü küçük bir kavunmuş gibi kavırıyor. "Sanırım bu yeterince yakın," diyor, sesi alçak ve otoriter.

Theo'nun annesi öne doğru adım atıyor, ince topuklu ayakkabıları her adımda kaldırırma çarpıyor.

"Sanırım gitmemiz ve sakinleşmemiz gerekiyor. Gel, Theo." Ona bir köpek gibi emrediyor ve o da dönüp başını eğerek onu takip ediyor. Vücut dili gergin ve sert ama bana mı yoksa oğluna mı kızgın emin değilim. Muhtemelen bana.

Ford'un evinin önüne park etmiş gümüş Mercedes'i fark ettim. Bu kapalı siteye nasıl girmişler ki? Theo yolcu tarafındaki kapıyı çarpmadan önce bize ters ters bakmak için geri dönüyor.

Mercedes köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda Ford beni döndürüp yüzüme baktı. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ama yüzümden akan yaşlar sözlerime ihanet ediyor. Ford yüzümü avuçluyor ve gözyaşlarımı silmek için başparmağını kullanıyor. "Burada haddimi aşmak istemiyorum, Ambs. Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Kollarımı ona dolayarak yüzümü göğsünün güvenliğine saklıyorum. Sırtımı okşuyor ve gömleğini ıslatmama izin veriyor. Daha önce hayranlıkla baktığım gömleği.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye hıçkırıyorum. "Nella için mücadele edeceğimi hiç düşünmemiştim."

Ford beni zahmetsizce kaldırıyor, bir eli dizlerimin arkasında, diğeri vücudumun üst kısmını kavlıyor. Ön kapının arkamızdan kapandığını duyuyorum ve beni ilk kez eşikten geçirdiğini fark ediyorum. Sanki yeni evliymişim gibi hissettiriyor ve ona biraz daha sıkı sarılmama neden oluyor.

Ford kanepede oturuyor, hâlâ bana sarılıyor. Bir kolumla onu bırakarak, gözyaşlarımı kurulamak için elimin tersini kullanıyorum.

Beni tutan adam acı çekmiş, işkence görmüş, sanki biri kalbini söküp çıkarmış gibi görünüyor. Göz temasından kaçınarak arkama bakıyor. Elimi çenesine götürüp onu kendime doğru çekiyorum.

Yutkunuyor, çenesi üzgün olduğunda yaptığı gibi titriyor. "Ambs, bu evliliğin sahte olduğunun farkında olduğumu bilmeni istiyorum, iki yıl dedik ve bitti. Ama duygularım gerçek, her zaman da öyleydi. Deli gibi acıtacak olsa da... çekip giderim." Duraksıyor, kendini toparlamaya çalışıyor. "Eğer Theo'yla birlikte olmak istiyorsan, senin ve Nella için en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan, bunu şimdi bitirebiliriz." Sözleri kırık bir fısıltı gibi.

Bunu şimdi bitirebiliriz. Bu sözler, yeni yenilenmiş kalbimi kavrayan bir yumruk gibi hissettiriyor.

Her zaman yaptığı gibi yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Ama benim istediğim onun bizim için savaşması. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi sıkı sıkı tutunmasını istiyorum. Benim için savaşmasını istiyorum. Yeterince insan pes etti ve beni kurtların önüne attı.

Ne kadar şefkatli ve sabırlı olduğunu bilsem de bu beni kızdırıyor. Ford'a hiç kızdığımı hatırlamıyorum. Garip ve rahatsız edici hissettiriyor ama

Yumruklarımı göğsüne vurmak istiyorum, bunu kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu bilerek.

BÖLÜM

KIRK YEDİ

FORD

AMBER ceza sahasındaki bir hokey oyuncusundan daha kızgın görünüyor. Yüzüne bu ifadeyi vermek için ne söyledim bilmiyorum. Yüzünün pembeleşip kızarmasına bayılıyorum ama bu kızarma değil. Bu başka bir şey.

Arkadaşlığımızda ilk kez, nadiren ortaya çıkan ateşli öfke -ancak bir kızıl saçlıya ait olabilecek bir öfke- bana yöneldi. Ve ben bundan hoşlanmadım.

Amber benden uzaklaşıyor, kucağımdan kalkıyor, böylece ayakta duruyor ve bana bakıyor. Kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim.

Gözlerini kapatıyor; sanırım kendini sakinleştirmeye çalışıyor. Belki de cebimdeki bozuk parayı ona vermeliyim?

Sonunda gözlerini açtı. "Ford, her zaman yaptığın gibi arabulucu rolü oynamaya çalıştığını biliyorum ve bu yönünü seviyorum. İçindeki duygular kabarıken bile durumu yatıştırabiliyorsun. Ama şu an barış yapmanın zamanı değil. Durumu yumuşatmanı istemiyorum. Senden...hayır, savaşmanı istiyorum. Benim için. Nella için." Göğsü hızla inip kalkıyor ve bir an için kalbi için endişeleniyorum.

"Seni tanıyorum Ford Remington ve bazı nedenlerden dolayı sensiz daha iyi olacağımızı ya da bizim için yeterince iyi olmadığını düşündüğünü biliyorum. Ama bu çok saçma. Seni seçmeyeceğimize gerçekten inanıyor musun?"

Ben cevap vermeden derin bir nefes alıp veriyor, bir eli kalçasında duruyor. Öfkeli görünüyor.

Başım öne düşüyor, ayaklarıma bakıyorum. Annemin ayakkabılarını çiğnediği için ona bağırıldığı zamanki eski arkadaşım Moose'a benzediğimi hayal ediyorum.

"Bana bak," diyor, sesi çelik gibi ama kaba değil. "Sana bunu söylerken dikkatini vermeni istiyorum, çünkü kendimi tekrar etmeyeceğim."

Başımı kaldırıp yeşil gözlü bakışlarıyla buluşuyorum. Çilli tenine düşen gözyaşlarını gördüğümde gözlerim açılıyor. Ona yaklaşma, gözyaşlarını silme dürtüsü o kadar güçlü ki. Ama olduğum yerde kalıyorum ve aklımdan geçenleri söylemesine izin veriyorum.

"Bu dünyada, hatta öbür dünyada bile, beni ve Nella'yı sevmesi gereken kişinin sen olmamasına imkan yok. Ford, kimse bizi senden daha iyi sevemezdi." Çenesi sallanıyor ama devam ediyor. "Bizimle ilgilenme şeklin, yardıma koşma şeklin, onu kucağına alma şeklin ve hemen mızızlanmayı bırakması. *Bana* sarılma şeklin." Derin bir nefes üflüyor. "Bu platonik olarak başlamış olabilir; ilk başta sana karşı ne hissedebileceğimi fark etmemiş olabilirim... ama şimdi bunu görmezden gelmemin bir yolu yok. Seni sevdiğim gibi başka birini sevmem imkânsız."

Önümde diz çöküyor, ellerini kalçalarıma dayıyor. "Ve başka hiç kimsenin aşkı seninkiyle kıyaslanamaz. Bunu anlıyor musun?" Sesi yalvarıyor, anlamam için bana yalvarıyor. "Aramızdaki bu bağın normal olmadığını anlıyor musun? Ford, bu hayatta bir kez yaşanacak türden bir aşk... evrende bir kez yaşanacak türden." Sesi aşk kelimesinde çatlıyor. "Ve eğer en iyisini yaptığını düşünerek bir daha ayrılmaktan bahsedersen, o zaman aptalsın demektir. Çünkü en iyisi *bu*." Eliyle ikimizin arasında bir işaret yapıyor. "Sen ve ben." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor. "Başka kimse yapamaz."

Islak bir damlanın gömleğime düştüğünü hissediyorum ve hayatım boyunca hayalini kurduğum kadın bir yana, hiçbir kadından duyacağımı düşünmediğim bu sözleri duyunca benim de ağladığımı fark ediyorum. Bu kadar şanslı olmak benim için nasıl mümkün olabilir? Hayatta istediğim her şeyi elde etmiş olmak? Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Ama yine de buna katlanacağım ve dünyanın en şanslı adamı olduğum için her gün yıldızlara teşekkür edeceğim.

"Özür dilerim," diyorum, ona doğru uzanıyorum, ellerimi muhteşem yüzünün etrafında birleştiriyorum. "Kalmak benim için onurdur. Sonsuza kadar kalacağım. Sonsuza kadar kalacağım." Onu sertçe öpüyorum, bir ömür boyu sürecektir hayallerimle yapabileceğim tek şekilde

etrafımızda dönüyordu. "Seni seviyorum, Ambs. Seni sekiz yaşındayken de seviyordum, hâlâ da seviyorum."

Kucağıma tırmanıyor, bacaklarını iki yanıma yerleştiriyor ve kollarını boynuma doluyor. "Ben de seni seviyorum, Ford. Ve gitmene asla izin vermeyeceğim. İki yıl içinde değil, asla."

Orada oturuyoruz, bir saat gibi gelen bir süre boyunca birbirimize sarılmış haldeyiz. Kaç dakika geçtiğine dair hiçbir fikrim yok, çünkü bu an zamanın dışında var olmuş gibi görünüyor. Dünyada sadece bizim için açılmış bir cep, zamanın durduğu bir cep.

Nella'nın mutfaktaki bebek telsizinden gelen çığlığı, hiç yemediğimiz denizaltılarla birlikte adanın üzerinde bir yerde, sonunda bizi küçük baloncuğumuzdan çıkaran şey oldu.

Amber ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama ben onu kendime çekip gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu çözeceğiz, tamam mı? Paranın satın alabileceği en iyi avukatı tutacağız. Bunca zamandır ortalıkta yokken bir yargıcın ona velayet -hatta kısmi velayet- vermesine imkân yok."

Başını sallayıp alnını benimkine yaslıyor. "Bunu birlikte atlatacağız."

Eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum, sonra da Nella'yı alabilmesi için onu tutuşumu gevşetiyorum.

Günün geri kalanını Nella'nın tüm mobilyalarını bir araya getirerek ve odasına yerleştirerek geçiriyorum. Bu kalıcılığın ve istikrarın bir işareti gibi görünüyor ve umarım Amber'in endişelenmemesine yardımcı olur. Umarım tüm bu mobilyaları görmek ona Nella'nın sonsuza kadar burada yaşamasını beklediğimi ve Theo'nun hiçbir şey almayacağını gösterir. Amber'in bugün kızıyla vakit geçirmeye ihtiyacı vardı, ki bu anlaşılabilir bir şey. Birisi onu almakla tehdit etti, bu yüzden elbette Nella ile yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, ona sarılmak ve hiçbir yere gitmediğini kendine hatırlatmak için. Onlara anne-kız zamanlarını verdim ve mobilya inşa ederek dikkatimi dağıttığım için mutluydum.

Amber'in Pembe Piyano gülü resimlerinden biri olan son resmi duvara astığımda, Amber'in kapı aralığından gelen nefesini duyuyorum. Dönüp kızlarıma gülümsüyorum, ikisi de odayı ilk kez bir arada görüyorlar.

"Ford, çok güzel bir şekilde bir araya geldi."

Nella ne olduğunu anlamadan miyavlıyor. Onlara doğru bir adım atıyorum, Nella'yı dikkatlice annesinin kollarından alıp az önce astığım resmin yanına götürüyorum. "Bunu görüyor musunuz, Nella?" Başımı kaldırıp resmi inceliyorum. "Bu çiçekler annenin en sevdikleri."

Resme bakıyor, sonra aniden kollarını başının üzerine uzatıyor ve esniyor. Gördüğüm en şirin şeydi.

Amber iç geçirir. "Akşam uykusu vakti geldi."

"Onu sallayarak uyutabilir miyim?" Odanın köşesindeki yeni keten döner koltuğa bakarak soruyorum. Keten ve beyaz ahşap mobilyalar, pembe dolu bir odadaki tek nötr renkler. Pembe pelüş hayvanlar, pembe duvar asmaları, pembe çarşaf ve hatta pembe beyaz bir Türk halısı. Kulağa kaotik geliyor ama kız gibi ve sevimli. Ve Nella büyüdüğünde pembeden nefret ettiğine karar verirse, istediği kadar yeniden dekore edebilir.

Amber gülümser. "Tabii ki. Ben duş alacağım."

O yanımdan ayrılıyor ve ben Nella'nın gece lambasını açıyorum, ardından mini, kristal avizeden parlayan ana ışığı kısıyorum. Nella ağzı açık bir şekilde avizeden sarkan parıldayan taşlara bakıyor.

Kıkırdıyorum ve rahat sallanan koltuğa oturuyorum. Onu kollarımın arasına alarak rahat ettiğinden emin oluyorum ve yanımdaki şifonyerden en sevdiği battaniyeyi alıyorum. Tombul ellerinden biriyle battaniyenin kenarını tutuyor, diğeriyle de işaret parmağımı sıkıyor. Nella'dan önce bir insanın bir çocukla kurduğu bağı hiç anlamamıştım ama burada, bu çocuk odasında, elimi tutan bu minik kızla birlikte olunca anlıyorum. Onun kan bağı olan babası olmayabilirim ama izin verirse babası olacağım. Neyse ki bana düşkün görünüyor, bu yüzden aldıracağını sanmıyorum.

Eğilip yumuşak buklelerine bir öpücük konduruyorum. Gözleri dalgalanarak kapanıyor, o küçük bebek kirpikleri dolgun yanaklarına yaslanıyor. Bir gün tıpkı annesininki gibi çok sayıda çile sahip olacak yanaklar.

Nella çabucak uykuya dalıyor, parmağımdaki sıkı tutuşu hafifliyor. Uyuduktan sonra da onu tutmaya ve ona bakmaya devam ediyorum, onunla geçirdiğim bu zamanın tadını çıkarıyorum ve kendimi Theo ile gireceğim savaşa hazırlıyorum. Kaybedeceği bir savaş.

BÖLÜM

KIRK SEKİZ

AMBER

FORD, Nella'yı uyuttuktan sonra odamıza geldiğinde kasvetli görünüyor. Tüm bu Theo olayının onu da rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Emzirme geceliğimi giymişim ve artık benim olan şifonyerin yanında duruyorum. Üzerinde bir ayna var ve ıslak saçlarımı tarayıp cilt bakımımı yapıyorum. Ford'un bütün gün mobilyaları monte ettikten sonra muhtemelen duş almak isteyeceğini bildiğim için banyodaki bazı eşyaları dışarı taşıdım.

Umarım çabuk olur, çünkü tek istediğim bu bitmek bilmeyen uzun günün ardından onun kollarında güven içinde uykuya dalmak.

Yüzüme nemlendirici sürüyordum ki, emzirme bluzumun spagetti askısı koptu ve dikiş yerinden çıktı. İnledim. "Hayır, bu benim favorimdi!"

Şifonyerin çekmecesini açıp karıştırıyorum. Bütün pijamalarım ve geceliklerim kirli. Bugün çamaşır yıkayacaktım ama eski nişanım dikkatimi dağıttı.

Geceliği çekip çıkarıyorum ve Ford'un odanın köşesindeki çöp kutusuna atıyorum, sonra yatarken giymek için rahat bir büyük boy tişört bulmak için devasa dolabına giriyorum. Tişörtleri düzgünce katlanmış ve bir rafa dizilmişti ve parlak, siyah bir alışveriş çantası gördüğümde birini kapmak için belimden eğildim.

Kaşlarım havaya kalkıyor ve meraktan araştırmadan edemiyorum. Patenleri çantanın önüne getiriyorum ve çantayı çekip çıkarıyorum. Süslü kâğıt mendili kaldırdığımda, şimdiye kadar gördüğüm en güzel iç çamaşırını gördüğümde çenem düşüyor. Parmaklarım kumaşın üzerinde kayar kaymaz, bunun bir iç çamaşırı olduğunu anlıyorum.

Yüzde yüz ipek. İyi bir şey. Kalp atışlarım hızlanıyor ve damarlarımdaki kan, tüm vücudum yanıyormuş gibi hissedene kadar ısınıyor. Faturayı çıkarıyorum ve bunu evlendikten bir hafta sonra aldığını görüyorum. Yani bunu kesinlikle benim için almış. Ama biz daha öpüşmeden önce.

İçimden geçen heyecan heyecan verici ve muhtemelen biraz aptalca. Ama bu cehennem gibi günden sonra, ihtiyacım olan güven tazeleyici tam da buydu. Yığının en üstündeki beyaz tişörtü kaptım ve başıma geçirdim.

Sonra elimde siyah ipek sabahlığımla banyoya giriyorum. Büyük duşun cam kapılarından kocamı net bir şekilde görebiliyorum ve bir anlığına ona hayran olmadığımı söylersem yalan olur. Fiziği gerçekten görülmeye değer bir şey ve geçen gün birbirimizin vücutlarını keşfederken yorganın altındaydık. Bu kez *kocam* diyebileceğim adamı rahatsız edilmeden görebiliyorum.

Ve ne cehennem...

"Ford Douglas Remington, dövme yaptırdın ve bana hiç söylemedin mi?"

Sıçırıyor, bana bakmak için dönüyor. Suyu kapatıyor ve askılıktan bir havlu alıp duştan çıkarken beline sarıyor. Ama yine de dövmesinin üst kısmının, belirgin V kasının kalçasıyla birleştiği yerin hemen üzerinde görüldüğünü görebiliyorum. Ford yutkunuyor, gergin görünüyor ve bir elini ıslak saçlarında gezdiriyor. Su damlaları yüzünden ve gövdesinden aşağı süzülüyor ve ben büyüleniyorum.

Burada oturup bütün gün onun vücudunu inceleyebilirim ama bu dövme hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. "Neden bana söylemedin?"

Yere bakıyor, sonra bakışları koyu, nemli kirpiklerinin arasından benimkilere kilitleniyor. "Kimseye söylemeye utanıyordum. Ohio'dan D.C.'ye taşındıktan hemen sonra kaptım." İç geçiriyor. "Seni çok özledim, Ambs. Senden bir parçanın her zaman yanımda olmasını istedim. Kulağa çok aptalca geliyor." Ford inliyor ve havluyu indiriyor, kalçasındaki dövme tamamen görünecek kadar.

Siyahla çizilmiş sade pembe gül görüldüğünde, görüşüm bulanıklaşıyor. Parmağımı mürekkepli yaprakların üzerinde hafifçe gezdirerek ilerliyorum. Bana Pembe Piyano gülleri getirdiği onca zamanın anısı gözümün önüne geliyor. Kokularını ve Moose ile Sally'nin arka bahçesinde otururken tenimi gıdıklayan yaz esintisini hatırlayabiliyorum.

"Bayıldım," diyorum ve yüzü yumuşuyor... ta ki elimdekini görene kadar. Gözleri o kadar büyüdü ki gülmek zorunda kaldım. "Çok fazla sır saklıyorsun, kocacığım."

"Açıklayabilirim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ayağımı yere vuruyorum ve açıklamayı onun yapmasını bekliyorum.

"Gezimizde, çocuklar eşleri için alışveriş yapmak istediler ve sen ve ben... bilirsin işte. Ama bunu bilmiyorlardı ve hepsi '*Hadi Remy, Amber için bir şeyler al*' diyordu. Ben de bir şeyler alıp çıktım."

Gülmemeye çalışarak alt dudağımı ısıırıyorum. Tüm senaryonun gerçekleştiğini ve Ford'un tüm bu süre boyunca kızardığını hayal edebiliyorum. "Yani ilk gördüğün şeyi mi seçtin?"

Kalın kalın yutkunuyor, nemli teni kızarıyor. "Tam olarak değil." Belindeki havluyu sıkıyor. "Etraftan alışveriş yapmış olabilirim... biraz. İnandırıcı olmak istedim." Ford'un gözleri söz konusu geceliğe kayıyor.

"Ve benim bunu giydiğimi hiç hayal etmedin mi?"

Ford elini yüzünde gezdiriyor. Masumiyetini nasıl kanıtlayacağını derin derin düşünüyormuş gibi dili yanağının iç tarafını dürtüyor.

Ama masum olmasını istemiyorum. Beni bunu giyerken hayal ettiğini ve bu yüzden aldığını itiraf etmesini istiyorum.

"Biliyor musun," diye başlıyorum, bir parmağımı çıplak göğsüne götürüp hafifçe bastırıyorum. "Eğer kibarca sorsaydın, muhtemelen senin için bunu giymekten şikayet etmezdim bile."

Gözlerini yüzüme dikti. Bir çizgi film karakteri gibi inanılmaz genişler.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Elimi çekiyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve banyodan çıkıyorum.

Ford hiç vakit kaybetmiyor. Peşime düştü. "Bunu şimdi giymen için ne yapabilirim?"

Omzumun üzerinden ona nazlı bir gülümseme veriyorum. "Hmm. Bir düşüneyim."

Arkamdan gelip beni kaldırıyor, nazikçe yatağa yatırıyor ve yanıma uzanıyor. "Senin için her şeyi yaparım. Ne istersen alırım. Sadece bana ne olduğunu söyle, senin olsun."

Elimi yukarı kaldırarak çenesini kavriyorum ve yüzündeki kirli sakalın verdiği sert hissin tadını çıkarıyorum. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok, Ford. Sadece sana."

Ford çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. Beni yavaşça öpüyor. Şefkatle. Bu iri yarı, acımasız hokey oyuncusunun yapabileceğini kimsenin düşünemeyeceği kadar şefkatle. "Her zaman sendin, Ambs."

Sırtarak geri çekiliyor. "Şimdi, lütfen bu gece yatarken o siyah ipeksi şeyi giyer misin?"

Ben gülerken başım arkaya düşüyor ve Ford da bana katılıyor. Bu duygusal günün ardından gülmek çok iyi hissettiriyor ve biliyorum ki tüm günlerimiz böyle geçecek. En kötü günlerde bile gülecek, keyif alacak şeyler bulacağız.

Ford ile hayat gerçekten dolu dolu geçecek.

BÖLÜM

KIRK DOKUZ

AMBER

ERTESİ SABAH, Ford bu akşamki maçından önce antrenman yapıyor. Bu Nella ve benim katılacağımız ilk maç ve gerginim ama heyecanlıyım. Herkesin oyuncuların eşlerine hayran olduğunu bilecek kadar uzun süredir takımı takip ediyor ve maçları izliyorum. Fotoğraflar çekilecek, hatta muhtemelen Eagles'ın sosyal medya hesaplarında yayınlanacak.

Bu gece giyecek bir şeyler bulmak umuduyla Ford'un dolabını karıştırmam gerekiyor. Belki onun Eagles formalarından birini elbise olarak giyebilirim çünkü gömlekleri üzerimde devasa duruyor.

Kahvaltılıkların sonuncusunu da bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra bir deterjan kapsülü atıp çalıştırıyorum. Nella sabah uykusuna yattı ve ben de oturma odasındaki büyük ön pencereye doğru yürüyüp bir anlığına sessizliği içime çekiyorum. Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı neredeyse çok parlak, ama ışınlarının tadını çıkarıyorum, sıcaklığın ve ışığın tenime, ruhuma işlemesine izin veriyorum. Tüm korku ve endişeyi alıp götürüyor, yerine daha parlak bir şey koyuyor.

Gözlerimi açtığımda, evin önüne yanaşan gümüş renkli bir Mercedes bu parlaklığı yok ediyor.

"Yine mi?" İnledim. Ford bu sefer beni korumak için burada değil ve korku içime işlemeye başlıyor. Neyse ki Theo'nun annesi araçtan iniyor, görünürde Theo yok. Onunla birlikte görünmüyor.

Bugün daha rahat, koyu renk dar bir kot pantolon ve soluk mavi, yakalı bir gömlek giymiş. Yeni çıkmış bir avukat yerine sıradan bir kadın gibi görünüyor.

Mahkemenin.

Kapıyı çalmasını beklemek istemediğim için onu kapıda karşıladım.

Kapıyı açtığımda Bayan Peregrine irkilmiş görünüyor. Dün gece Ford'dan ödünç aldığım tayt ve bol tişörtümle oldukça çekici görüldüğüme eminim. Ama sabahın sekiz buçuğunda davetsiz gelince böyle oluyor işte.

"Amber," diyor kibarca, bu büyük evin etkileyici ön kapısına giden ön sahanlığa ulaşmadan önce duruyor. "Dün için özür dilemeye geldim."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve özüne ne kadar şaşırdığımı belli ediyor.

Omuzlarını dikleştiriyor ve derin, güçlendirici bir nefes alıyor. "Oğlum ilişkinizin nasıl sona erdiği konusunda bana pek açık sözlü davranmadı. Korkarım ki baba olmaya hazır olup olmadığından emin olmadığı bir anda ilişkinizi bitirmişsiniz gibi bir izlenim yarattı. Zaman istemiş ve sen de onun umutlarını kırmışsın. Ama dün durumun böyle olmadığı çok açıktı." Siyah ayakkabılarına baktı, sonra tekrar bana döndü. "Tüm bilgilere sahip olmadığım için ona tekrar denemesini, işleri düzeltmeye çalışmasını söyledim. Kardeşim bu mahallede yaşıyor ve sizi gördüğünü söyledi ama hiçbirimiz evlendiğinizi fark etmedik. Oğlumun size yaşattığı stres için özür dilerim."

"Teşekkür ederim."

"Bir avukat olarak, oğlumun kızınızın kısmi velayetini alabileceğini biliyorum.

-kızı."

Nefesim kesiliyor. Hava artık ciğerlerimde hareket etmiyor.

"Ama bir anne olarak -daha önce kendi velayet savaşını yaşamış biri olarak- size ya da kızınıza bunu yaşatmak istemiyorum. Özellikle de dün gece geç saatlere kadar oğlumla konuştuktan sonra. Hayatının bu noktasında velayeti istemediği ya da nafaka ödemek istemediği çok açık."

Derin bir nefes veriyorum, bu kadına sarılma dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyor.

Theo'nun annesi kol saatiyle oynuyor, utangaç görünüyor. "Ama, eğer cüretkâr olabilirim, bir iyilik isteyeceğim."

Başımı sallıyorum, devam etmesi için onu teşvik ediyorum ama aynı zamanda ne sorabileceğinden korkuyorum.

"Yılda bir kez bana onun bir fotoğrafını göndermek isteyip istemediğinizi merak ettim. Sadece benim için, aptal oğlum için değil. Ve belki hayatı hakkında küçük bir güncelleme... nasıl olduğu hakkında."

Sinirlerini yatıştırmayı umarak gülümsüyorum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım bu şimdiye kadar yaptığı en korkutucu istek. "Tabii ki. Memnuniyetle."

Omuzları rahatlayarak çöküyor. "Theo'ya hiç benziyor mu?"

Bir parmağımı kaldırarak onu biraz beklemeye çağırıyorum ve ona dönmeden önce telefonumu almak için içeri koşuyorum. "İşte gülümserken çektiğim bir fotoğraf."

Telefonumu kaldırıp ona fotoğrafı gösteriyorum ve gözleri yaşlarla doluyor. Kendini toparlıyor ve bir damla bile gözyaşı akmıyor.

"Onda onun gamzesi var." Theo'nun annesi sırtıyor ve ben de ilk kez Theo'nun gamzesini ondan aldığını fark ediyorum. "Teşekkür ederim Amber." Arka cebinden bir kartvizit çıkarıp bana uzatıyor.

Hızlıca okuyunca, üzerinde iş adresi ve e-postası olduğunu gördüm.

"Teşekkür ederim," diyorum, onunla gözlerimi kilitleyerek, ona kartvizitten çok daha fazlası için teşekkür ettiğimi ifade etmeye çalışıyorum. Hayatımızı zorlaştırabilecekken kızımın huzur içinde yaşamama izin verdiği için ona teşekkür ediyorum. Savaşabilirdi, bizi mahkemeye sürükleyebilirdi. Ama yapmadı.

Yumuşak bir gülümsemeyle arkasını dönüp arabasına doğru yürüyor. İçeri giriyorum, sanki süzülüyormuşum gibi hissediyorum... gün ışığına geri dönüyorum ve her şeyin doğru olduğu hissini tadını çıkarıyorum. Kalbim düzeldi, bebeğim güvende ve sevdiğim adamla birlikteyim.

Belki de hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

BÖLÜM ELLİ

FORD

Antrenmandan sonra eve koştum. Amber daha önce beni arayıp Theo'nun annesiyle yaptığı konuşmayı anlattı ve şimdi kendimi yüz kilo daha hafif hissediyorum.

Kızlarımla birlikte olacağım için çok heyecanlıyım ve yanımda hediyelerle geldim. Amber'a son kez giymesi için bir şey hediye ettiğimde, bu benim için *gerçekten* çok iyi oldu. Yani ona istediği tüm hediyeleri alacağım. Benden hiç istememiş ya da beklememiş olsa bile. Ama bu işi daha eğlenceli hale getiriyor.

Amber ve Nella'yı gömme dolabımda buldum ve tam bir felaketti. Sahip olduğum tüm kırmızı giysiler yerdeydi. Nella kabarık bir battaniyenin üzerinde, karnının üzerinde. Artık yuvarlanıyor ve karın zamanının tadını çıkarıyor.

"Daha fazla iç çamaşırı mı arıyorsunuz? Çünkü ben sadece siyah olanı satın aldım."

Amber'ın nefesi kesildi. "Beni korkuttun!" Koşarak yanıma geldi ve bana sarıldı. "Bu gece giyecek bir şey arıyorum."

Sırıtiyorum. "Şanslısınız. İkiniz için de bir şey aldım."

Amber kalçasını çıkarıp yumruğunu üzerine atıyor. Küstah görünmeye çalıştığını biliyorum ama bu bende onu yatağa götürme isteği uyandırıyor.

"Bana bir şeyler almayı keser misin?" "Hayır."

"Ford! Bu sürekli hediye olayı hiç adil değil ve gelecek hafta kuaförde çalışmaya başlayana kadar sana hediye alacak param olmayacak."

"Hediye istemiyorum." Omuz silkiyorum.

Amber iç çekerek Nella'yı yerden kaldırdı ve odamıza girip yatağa oturdu. "Pekâlâ, şimdi bana ne aldın?"

Eagles Fan Shop'tan aldığım çantayı tutuyorum. "Sen ve Nella."

Yüzü aydınlanıyor ve ne olduğunu anlamış gibi Nella'ya bakıyor. "Duydun mu bebeğim? Sana da bir hediye!"

Annesine gülümsüyor, ben de çantayı uzatıyorum.

Amber, önünde kocaman bir 10 rakamı olan uzun kollu kırmızı tulumu çıkarır. Beline ışıltılı kırmızı bir tütü ilıştırılmış ve arkasında "Remington" yazıyor.

"Dur! Bu hayatımda gördüğüm en tatlı şey." Amber'ın gözleri mutluluk gözyaşları olduğunu umduğum bir şekilde parlıyor. Çantadan diğer ürünü çıkarıyor ve nefesi kesiliyor. "Aman Tanrım. Böyle kadınsı spor kıyafetleri olduğunu bilmiyordum!" Amber kırmızı saten bir ceket tutuyor. Eski bir beyzbol ceketine benziyor ve kenarlarında beyaz süslemeler var. Ön cebinde beyaz bir 10 numara işlenmiş ve tabii ki arkasında benim soyadım var. Aynı zamanda onun da soyadı.

Ayağa fırlıyor, bana Nella'yı uzatıyor, sonra kollarını elbisenin kollarından geçirip dolabıma doğru koşuyor. Onu takip ediyorum ve onu boy aynasının önünde dönerken buluyorum. "Bunu asla çıkarmayacağım."

Kaşlarımı çattım, o da güldü ve bana göz kırptı.

"Kızmayın ama bir şey daha var. Küçük bir aksesuar."

Amber kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor. Ama muhtemelen fark ettiğinden çok daha sevimli. "İyi, hadi alalım."

Kalbim hızlanıyor ve avuçlarım aniden terliyor. Boştaki elimi siyah eşofmanımın önüne siliyorum, sonra tek dizimin üzerine eğiliyorum. Nella'yı kollarımın arasında karıştırarak cebimde, bozuk paramın hemen yanındaki kutuya uzanıyorum. Bir kolumla Nella'yı kucaklarken diğeriyle kutuyu uzatıyorum.

Amber ne düşüneceğini bilemeden beni inceliyor. "Um, Ford. Evlenme teklif etmek için biraz geç. Biz zaten evliyiz."

Sözlerine kıkırdıyorum. "Haklısın. Ama yanlış yüzüğü takmışsın."

Ağzı açık kaldı. "Sen takmadın."

"Ben yaptım." Başımı yavaşça sallıyorum. "Her şey geçici olarak başladı... geçici bir evlilik için geçici bir yüzük. Ama artık sonsuza dek sürecek. İkinizin gitmesine izin vermeyeceğim. Asla. Ve bunun için de sonsuza dek sürecek bir yüzük gerekiyor."

Kutuyu başparmağımla çevirerek açıyorum ve elleri yüzüne giderek ağzını kapatıyor. Kutunun içinde süslü, tuhaf bir yüzük vardı.

çok istiyordu. Onun için mükemmel olan yüzük. Ve o güzel parmağına başka bir şey takmasına asla izin vermeyeceğim.

"Bu gece, herkes evli olduğumuzu bilecek. Ve karım olduğun için daha fazla onur duyamazdım. Ama *bu* senin yüzüğün, Ambs."

Ellerini indirdi ve önümde diz çöktü. İkimizin de, içinden hortum geçmiş gibi görünen dolabımın içinde diz çökmüş halde gülünç göründüğümüze eminim.

"Bana karşı çok iyisin."

"İyi olan her şeyi hak ediyorsun ve bunu sana sık sık hatırlatmayı planlıyorum."

Amber kutuyu elimden alıp eski yüzüğünü çıkarıp yerine yenisini takmadan önce eğilip beni usulca öpüyor. Onun elinde mükemmel görünüyor, tıpkı tahmin ettiğim gibi.

"Bu muhteşem." Beni tekrar öptü.

Nella telaşlanıyor, benden uzaklaşmak için sırtını kamburlaştırıyor. Amber gülüyor ve kızını kucağına alıp sarılıyor. "Baban bize karşı çok iyi, bebeğim."

Babacığım. Bu sesi sevdim. Hayır, bunun sesini seviyorum.

Dolaptan birlikte çıkıyoruz ve Amber bana dönüyor. Gözlerini kısıyor ve soruyor: "Eğer benim için başka abartılı şeyler aldıysan, şimdi söyleyebilir misin? Daha fazla sürprizi kaldırabileceğimden emin değilim."

Dudaklarımı dişlerimle yuvarlıyorum. Henüz kendimi ifşa etmeyi planlamamıştım. "Ford Remington. Ne yaptın sen?"

Burnumun ucunu kaşıyorum, bu konuşmadan bir çıkış yolu düşünüyorum ama olmadığını biliyorum.

Amber iç çeker. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Bir nefes üfledim. "Salonu biliyor musun?"

Gözleri açılıyor, sanki kafasından düşecekmiş gibi bakıyor. "Ford."

"Yeni ve sessiz bir sahibi var."

"Ford!"

O gece, maç öncesi ısınma için buzda kayarken, en zorlu rakiplerimizden biri olan Atlanta Cyclones ile karşılaşacağım için hissettiğim tüm gerginlik

kaybolur.

Çünkü gözlerim doğruca ailelerin her zaman oturduğu ağımızın arkasındaki alana gidiyor. Her maçta Mel, Andie ve küçük kardeşi Noah'ı ve hatta Noel'i görüyorum. Ama ailemi orada gördüğümde *kalbim* nasıl çarpıyor... Bu gerçek dışı.

Kızlarım benim numaramı ve adımı giymişler. Amber yüzüğümü takıyor, tepedeki ışıklarda parıldadığını görebiliyorum. Beni gördüğünde ısıldıyor ve Nella'nın elini sallayarak kaldırmasını sağlıyor. Amber'ın saçları balon örgülerle yapılmış, adını biliyorum çünkü geçen hafta Nella'da denemişti ama saçları yeterince uzun değildi.

İkisine de birer öpücük konduruyorum ve camın arkasındaki kameramanın hararetle fotoğraf çektiğini fark ediyorum. Amber camı öpecekmiş gibi davranıyor ve ben gülüyorum. Maçlarımız sırasında tüm fotoğrafları çeken sosyal medya yöneticisi Martie buna bayılıyor.

Bana ne kadar tuhaf gelse de, taraftarlar takım kaptanlarının evli olduğunu öğrendiklerinde çılgına dönerler. Taraftarlar bizimle belli bir dostluk hissediyor, hatta sosyal medyada eşlerimizi veya kız arkadaşlarımızı takip ediyor, hayatlarımıza içeriden bakmak istiyorlar.

Ve bu gece dünyadaki herkesin Amber'ın benim olduğunu bilecek olması göğsümü kabartıyor. Sadece birazcık.

Amber'ın gözlerinin içine bakıyorum ve o da gizli bir gülümsemeyle gülümsüyor. Ömür boyu aşk vaat eden bir gülümseme.

Ben de gülümsüyorum.

EPILOGUE

AMBER

Dolaba GERİ DÖNDÜM, ama artık eşyalarım için bir tarafım var. Evet, geçen hafta Ford şifonyerini ve dolabın bir tarafını benim için temizledi. Ve beni iş kıyafetleri için alışverişe götürdü. Beni şımartmasına alışmam gerektiğini ve bunun için özür dilemeyeceğini söylüyor.

İş kıyafetlerine ihtiyacım olduğu için itiraz etmedim.

Artık iş için karıştırıp eşleştirebileceğim çok sayıda siyah ve beyaz pantolon ve gömleğim var. Kocam görünüşe göre sessiz bir patron olsa da, kıyafet kurallarına seve seve uyacağım.

Yine de bana harika bir program ayarladı. Haftada sadece üç gün çalışacağım, bu da bana onunla ve Nella ile geçirecek bolca zaman bırakacak.

Aynaya bakıp son bir kez kıyafetimi kontrol ediyorum. Siyah pilili bir pantolonun içine sokulmuş beyaz bir body ve siyah dolgu topuklu botlar. Saçlarım açık ve gevşek dalgalar halinde kıvrılmış, makyajım sade; gözlerimin altında küçük bir kapatıcı ve kanatlı eyeliner.

Ford çillerimi seviyor, bu yüzden onları fondötenle kapatmak istemedim. Ayrıca, ben de çillerimi seviyorum ve Nella'ya onları kucaklamanın sorun olmadığını göstermek istiyorum.

Aşağıya inmek üzereyken pantolonumun cebinden telefonum titriyor. Telefonu çıkarıyorum ve beklediğim son kişiden gelen aramayı görünce şok oluyorum.

Annem.

"Alo? Anne?" Bir yıldır benimle konuşmadığı için emin olamayarak cevap veriyorum.

"Amber!" Annem dedi. "İyi haberleri gördüm!"

Kaşlarım birbirine çarpıyor, neden bahsettiğinden emin değilim. Hamileliğimi iyi haber olarak görmemişti, *peki* neyi iyi haber olarak *görecekti*? "Başardın. Çok gurur duyuyorum. Zengin bir adamla evlendin, tıpkı benim her zaman sana öğretti. Artık hak ettiğimiz hayatı yaşayabiliriz." Alay ettim. "Biz mi?"

"Kendi annene bakacağını biliyorum." Gülüyor ve bu benim sinirlerimi bozuyor. Onun kahkahası Ford'un neşeli ve sıcak kıkırdamasının tam tersi bir etki yaratıyor.

"Hoşça kal anne," diyorum ona, telefonu kapatıp "Rahatsız Etmeyin" moduna alıyorum. Beni ve Nella'yı istemiyor, para istiyor. Ve onun bizi dibe çekmesine izin vermeyeceğim.

Telefonumu cebime geri koyarak onunla ilgili tüm düşüncelerimi susturuyorum. Beni aşağı çekmesine izin vermeyeceğim. Artık izin vermeyeceğim.

Bir tiftik silindiri kaparak, tam olarak ne bulacağımı bilmeden dikkatlice aşağıya iniyorum. Merdivenlerin dibine geldiğimde, şaşkınlık ve sevinçle Nella'nın zıplama koltuğunda olduğunu ve Rose'un - Ford'un Eagles'ın takvim çekimi sırasında birlikte fotoğraflandığı kurtarılmış köpek yavrusu - yüzünü yaladığını görüyorum.

Farrah nefesini tutarak yanına koşuyor ve sevimli yavru köpeği nazıkçe azarlıyor. "Hayır, hayır, Rose! Bebeği yalamayız." İki gece önce geldi, yarı zamanlı dadı olarak yeni rolüne hazırды.

"Sana iyi şanslar." Gülüyorum ve o da bana ters ters bakıyor. Nella yavru köpeğe sırtıyor ve ellerini kavırıyor.

Farrah nefesini üfleyerek uzun siyah saçlarının yüzünün etrafında uçuşmasına neden oluyor. "Sanırım köpek yavrusu bebekten daha zor olacak."

Yüzümü buruşturuyorum. "Muhtemelen. Bunun için üzgünüm."

Bu sabah ilk iş olarak Rose'un evlat edinilmesiyle ilgili evrak işlerini bitirmek için dışarı çıktım, Ford sabah antrenmanına gittikten hemen sonra. Her an dönebilir ve bir kez olsun *ona* sürpriz yapmak için sabırsızlanıyorum.

Biriktirdiğim paranın son zerresini bu pofuduk köpeği satın almak için kullandım mı? Evet, kullandım. Ama neyse ki profesyonel bir hokey oyuncusuyla evliyim ve artık o birikim hesabına ihtiyacım yok.

Ve Ford'un yüzündeki ifadeyi görmek için buna değecek.

Garaj kapısının gümbürtüsü Farrah ve benim sıçramamıza neden oldu. "O burada!" Yarı fısıldıyorum, yarı bağıyorum.

Gözlerini açıyor. "Ne yapmamız gerekiyor?"
"Bilmiyorum!" Ellerimi sallıyorum. "Doğal davran."

Farrah mutfaka koşar, un çuvalını kapar ve yeni bir parti ekmeğe başlamak üzereymiş gibi davranır.

Onaylayarak başımı salladım.

amurluğun kapısı açılıyor ve kocam içeri giriyor. İşteki ilk günüm için sslendiğimi görüyor ve ıslık çalıyor. "Vay canına, Ambs. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim soluğum kesilerek. Rose'u aramak için etrafıma bakındım ama onu hiçbir yerde göremedim.

Farrah'a bakarak gözlerimi büyütüyorum ve sessizce yavru köpeğin nereye gittiğini soruyorum. O da sanki *bilmiyorum* der gibi gözlerini kocaman açıyor.

Gözlerim tekrar Ford'a kayıyor, sonra bir köpek yavrusunun pençelerinin karo zemine vuruşunu duyuyorum. Ford tam zamanında Rose'un önünde belirmesi için yere bakıyor. Başını kaldırıp inliyor, sanki onun babası olduğunu biliyor ve ona evcil hayvan vermesini istiyor.

Ford dizlerinin üzerine çöküyor ve birkaç ay içinde o kadar da küçük olmayacak olan minik köpeği kucağına alıyor. Yüzünü onun tüylü boynuna gömüyor ve bu manzara Moose ile olan anılarını canlandırıyor.

Yutkunuyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor.

Ford kokluyor, köpek yavrusu hâlâ kucağındayken ayağa kalkıyor. Yüzünden aşağı bir damla gözyaşı süzülüyor. "Bu bize mi ait?" diye soruyor, sesi çatlayarak.

Mutfaktan geçip çamur odasına giriyorum ve kollarımı ikisine de doluyorum. "O bizim kızımız. Adı Rose."

Farrah mutfaktan burnunu çekiyor ve ben onun da ağladığını biliyorum.

"ok tatlı. Fotoğraf çekimindeki yavru köpek bu mu?" diye soruyor, yüzünü omzuna silerek.

Başımı salladım.

"O zamanlar onu gördüğümde bana Moose'u çok hatırlatıyordu. Nella'nın da benim gibi bir köpekle büyüyecek olmasını çok seviyorum."

"Ben de seviyorum. Onu zaten seviyor."

Ford eğilip beni öpüyor, sonra da Nella'nın zıplama koltuğuna doğru ilerliyor. Rose'u yere bırakıyor ve Rose hemen Nella'nın yüzünü yalayarak kıkırdamasına neden oluyor. Ford'un kahkahası patlıyor ve tüm evi derin, gök gürültüsünü andıran kıkırdamasıyla dolduruyor.

"Yalamaya teşvik etmeyin!" Farrah mutfaktan bağırıyor.

Rose dönüp elbise pantolonumu yalıyor, zıplıyor ve siyah pantolonumun altını tüylerle kaplıyor. Sorun değil, tiftik silindiri bunun için var.

Ford onu kucağına alır ve Rose'un burnunu yalamasına izin verir. "Annenin süslü kıyafetini ilk iş gününden önce mahvetme."

Yavru köpek onu tekrar yalıyor. Onu yere bırakıyor ve ellerini belime koyuyor. "Harika görünüyorsun. İlk günün için hazır mısın?"

"Cidden mi? Çok heyecanlıyım. Yaratıcı beynimi harekete geçirmeyeli çok uzun zaman oldu. Andie, Noel ve Mel'in randevuları olduğu için programım dolu."

"Muhtemelen kısa sürede ayın elemanı olacaksın." Kaşlarını kaldırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Patronla yattığıma göre muhtemelen her ay ayın çalışanı seçileceğim."

O gülüyor ve Farrah mutfaktan homurdanıyor. "İğrenç, sizi duyabiliyorum çocuklar!"

Ona baktığımda gerçekten de ekmek yapmaya başladığını görüyorum. Başımı sallıyorum.

Ford önce Nella ve Rose'a, sonra da bana bakıyor. Yüz ifadesi yumuşak ve belki biraz da kasvetli.

Ona doğru adım atıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. O da hiç vakit kaybetmeden kollarını belime doluyor ve bana sıkıca sarılıyor. Ağzı boynuma değiyor ve memnuniyetle mırıldanıyor.

"İyi misin?" Ona bakmak için arkama yaslanarak soruyorum. Yakınlığından yararlanarak sıcak kahverengi gözlerine bakıyorum; küçük bir kızken beni rahatlatan gözlerine. Artık bir kadını ve bana hâlâ rahatlık, sevgi ve koruma sağlıyorlar.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım" diye karşılık veriyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni usulca, şefkatle, durmaksızın öpüyor.

BONUS EPILOGUE

Okuduğunuz için teŖekkürler! Umarım Betrothal veya Breakaway'i sevmişsinizdir!

Daha fazla Ford ve Amber ister misiniz? ÜCRETSİZ bonus sonsöz için [bu bağlantıya](#) tıklayın!

PLEASE REVIEW

Eleştirilerin sizin gibi harika okurların kitaplarımı bulmasına yardımcı olduğunu biliyor muydunuz?

Betrothal veya Breakaway'i sevdiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Okuduğunuz ve yorumladığınız için çok teşekkür ederiz!

[Amazon](#)
[BookBub](#)
[Goodreads](#)

ALSO BY LEAH BRUNNER

Kansas Semaları Altında Serisi

[Koşu Arkadaşı](#)

[Ev Arkadaşı](#)

[Kontrol Arkadaşı](#)

[Kabin Arkadaşı](#)

D.C. Eagles Hokey Serisi

[Tutku ya da Ceza](#) (ön roman) [Arzu ya da](#)

[Savunma](#)

[Flört veya Yüzleşme](#)

Nişan veya Ayrılık

LEAH'S LIT LOVERS

Gelin [Leah'nın Edebiyat Severler Facebook grubundaki](#) eğlenceye katılın! Parti gibi... ama evinizden çıkmak zorunda değilsiniz!

ACKNOWLEDGMENTS

Muhteşem, sevimli, yetenekli BETA okuyucularıma çok teşekkür ederim! Madi, Katie, Amanda, Meredith ve Gila. Sizler harikasınız! Katkılarınız Ford ve Amber'ın hikayesini bu kadar güzel yapmama yardımcı oldu!

Leah'nın Öncü Lansman Hanımlarına... Son zamanlarda sizi sevdiğimi söylemiş miydim? Siz kızlar dünyayı daha aydınlık bir yer haline getiriyorsunuz.

ARC okuyucularıma, bu kitap için bu kadar heyecanlandığınız için teşekkür ederim! Bu kitap için bu kadar HEYECANLI olmanıza bayıldım! Sizler harikasınız. Her gönderi, her paylaşım, her TikTok, her yorum... hepsi büyük bir fark yaratıyor ve sizi çok takdir ediyorum! Siz olmasanız bu iş çok daha az eğlenceli olurdu.

Duyarlı okuyucuma, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Ford'un karakterine yaptığınız yardım onu şimdiki haline getirdi.

Sevgili reklamcım Jen'e. Ses tahtam olduğun ve perde arkasındaki işleri yürüttüğün için teşekkür ederim! Harikasın!

Eşim ve çocuklarıma, en büyük hayranlarım ve destekçilerim olduğunuz için teşekkür ederim. Tüm o hokey maçlarını benimle birlikte izlediğiniz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

ABOUT THE AUTHOR

Leah Kansas'ın yerlisi, ancak şu anda ailesiyle birlikte Ohio'da yaşıyor. Gururlu bir asker eşidir ve ülkenin dört bir yanına taşınmıştır (ve birkaç kez daha taşınmayı ummaktadır)!

Çocukken kediler hakkında çocuk kitapları yazmayı hayal ederdi. Sonunda aşk romanları yazmaya başlasa da, çocukluk haliyle gurur duyacağından oldukça emin.

leahbrunner.com adresinden daha fazla bilgi edinin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.